

Джеймс Оливър Кърууд

Долината на мълчаливите

Предговор

Преди тънките стоманени релси на железниците да си прорезат път през пустошта, пристанище Атабаска беше този живописен праг, през който трябваше да прекрачи човекът, пожелал да се впусне в тайните и приключенията на великия бял Север. То все още е „Искутан“ – „Вратата“, която се отваря към долните предели на Атабаска, Робската река и Макензи. Малко трудно е да го намериш на картата, но все пак то е означено на нея, защото историята му е била писана в течение на повече от сто и четиридесет години романтика, трагедии и приключения в живота на хората и не може лесно да се забрави. По стария път то беше към сто и петдесет мили северно от Едмънтън. Железницата го докара по-близо до тази опорна точка на цивилизацията, но отвъд него пустошта е все тъй дива, както преди хиляда години, и водите на цял континент текат на север и се вливат в Ледовития океан. Възможно е да се сбъдне красивата мечта на търговците с недвижими имоти, защото най-алчните от всички ловци на земята – ловците на пари, пристигнаха с клатещите се влакове, в които понякога осветяват спалните вагони с фенери, а с тях пристигнаха пишещи машини, стенографи, изкуството да се печатат реклами и златното правило на онези, които продават шепи земя на изпълнени с надежди купувачи, живеещи на хиляди мили. „Постъпвай спрямо другите, както искаш те да постъпват спрямо теб.“ А, с това дойде и законната размяна и търговия, хвърлили око на всичките тези съкровища на Севера, които лежат между Големите бързеи на Атабаска и брега на ледовитото море. Но, още по-красиво от мечтата за лесно спечелени богатства е суеверието на горските дебри, че душите на починалите в пустошта отстъпват все по-далеч с приближаването на релсите и локомотива и ако това е така, духовете на хиляди Пиеровци и Жаклини са се вдигнали тревожно от гробовете си в пристанище Атабаска, за да потърсят ново спокойствие по-нататък, на север.

Защото Пиер и Жаклин, Анри и Мари, Жак и неговата Жана са били онези, чиито мургави ръце в течение на сто и четиридесет години са отваряли и затваряли тази врата. И тези ръце още владеят суров свят от две хиляди мили на север от този праг – пристанище Атабаска. На юг от него пъхтящ локомотив домъква товара, който допреди не чак толкова много месеци е пристигал с лодка.

Именно през този праг черните очи на Пиер и Жаклин, Анри и

Мари, Жак и неговата Жана се взират в сините и сивите, а понякога и воднистите очи на една рушителна цивилизация. И именно там писъкът на обезумял локомотив се смесва със старовремските им речни напеви, сажди от въглища се стелят над техните гори, грамофон врещи в отговор на *le violon*¹, а Пиер, Анри и Жак не се чувствуват вече царе на земята, когато дойдат от далечни места със скъпоценния си товар от кожи. И вече не си придават важност, не разправят на висок глас приключенията си, нито пеят буйните си речни песни със същото увлечение, както едно време, защото сега в пристанище Атабаска има улици и хотели, и училища, и правилници от нов и страшен вид за дързостта на старите *voyageurs*².

Като че ли до вчера железницата не е била там и огромният свят на пустошта се е простирал между пристанището и северните предели на цивилизацията. И когато за първи път се узна, че някакво парно чудовище стъпка по стъпка си проправя път през гори и блата и през непроходими торфища, то се разчу нагоре и надолу по реките и потоците на разстояние от две хиляди мили³, – небивала шега, смайваща смехория, най-смешното нещо, което Пиер, Анри и Жак бяха чували през целия си живот. И когато искаше да подчертае пред Пиер, че съвсем не вярва в нещо, Жак казваше:

– Това ще стане, мосю, когато парното чудовище стигне до пристанището, когато кравите започнат да пасат заедно с лосовеите и когато започнем да добиваме хляба си от ей ония блата!

Но, парното чудовище дойде и крави започнаха да пасат, където беше хранил лосът и жито започнаха да жънат близо до края на големите блата. Така цивилизацията нахлу в пристанище Атабаска.

Северно от пристанището, на две хиляди мили се простираха владенията на речните лодкари. А, пристанището с неговите двеста двадесет и седем души, преди да дойде железницата, беше разменният пункт на пустошта, който се намираще в началото на света. Тука идваха от юг всичките стоки, които трябваше да отидат на север, на ниския му речен бряг се строяха големите шаланди – плоскодънни ладии, които пренасяха този товар до края на земята. Не от другаде, а от това пристанище потегляха за свонте дълги приключения най-големите речни бригади и

1. Цигулка (фр.) – Б.пр.

2. Куриери на Компанията на Хъдсъновия залив (фр. ист.) – Б.пр.

3. В книгата се срещат следните английски мерки: миля – 1609 м; ярд – 91 см; фут (стъпка) – 30 см; инч – 2,5 см; фунт – 453 г; унция – 28 г; акър – 0,4 хектара; галон – 3,78 литра; кварта – 0,95 л; пинта – 0,47 л. – Б.пр.

обратно, в това пристанище може би след година или повече по-малки шаланди и огромни лодки кану докарваха в замяна цената им в своя товар от кожи.

Така близо век и половина по-големите плавателни съдове с огромните гребла и гърлести екипажи се бяха отправяли надолу по реката към Ледовития океан, а по-малките с техните още по-гърлести екипажи бяха идвали нагоре по реката към цивилизацията. „Реката“, както се говори за нея в пристанището е Атабаска, чиито извори са далече в планините на Британска Колумбия, където Батист и Маклауд, изследователите от стари времена, отдадоха живота си, за да намерят първоизточниците ѝ. И тя се носи край пристанището, бавен и мощен исполин, запътил се неотклонно към северното море. Заедно с него потеглят речните бригади. За Пиер и Анри, и Жак това значи да пропътуват от единия до другия край на земята. Атабаска свършва и на нейно място идва Робската река, а тя се влива в Голямото робско езеро, а от тесния крайчец на това езеро Макензи продължава нататък повече от хиляда мили до морето.

По това протежение на дългия воден път човек вижда и чува много неща. Живот. Приключения. Тайни, романтика и опасности. Историите са толкова много, че книги не могат да ги поберат. Те са изписани по лицата на мъжете и жените. Те лежат погребани в гробове, толкова стари, че отгоре им са израсли горски дървета. Епопеи на трагедии, на обич, на борба за живот! И колкото повече на север отива човек и още по-далече, толкова се променят и историите за случилото се.

Защото светът се променя, слънцето се променя и племената на хората се променят. На пристанището през юли слънцето грее седемнадесет часа. Във форт Чипиуиън – осемнадесет. Във форт Резолушън, форт Симпсън и форт Провидънс – деветнадесет. На Голямата мечка – двадесет и един, а във форт Макфърсън, близо до полярното море – от двадесет и два до двадесет и три. През декември толкова са часовете на тъмнината. От светлината и тъмнината се променят мъжете, променят се жените, променя се и животът. И Пиер, Анри и Жак се срещат с всичките тях, но самите те остават все същите, пеят същите стари песни, свято пазят старата любов, мечтаят същите мечти и се кланят все на същите богове. Те посрещат хиляди беди с очи, в които блести любов към приключенията.

Тътенът на бързеите и воят на бурята не ги плашат. Смъртта не буди в тях страх. Те се счепкват с нея, радостно се борят с нея и тържествуват, когато победят. В тях тече червена и силна кръв. Те имат широко сърце. Душата им възнася песни към небето. И въпреки това са наивни

като деца и когато се плашат, хваща ги страх от тези неща, от които се страхуват децата. Защото в техните сърца се гнезди суеверие, а може би и царска кръв. Защото князе и синове на князе, и най-благородната аристокрация на Франция са били първи между почтените любители на приключения, дошли преди двеста и петдесет години с гофрирани маншети на ризите и с рапири на кръста да търсят кожи, които струват многократно тежестта си в злато, и Пиер, Анри и Жак с техните Мари, Жани и Жаклини са днешните живи гласове на тези древни праотци.

А, тези гласове разказват много истории. Понякога те ги нашепват, както би шепнал вятърът, защото има истории тайнствени и чудати, които трябва да се разказват полугласно. Няма ги черно на бяло в печатните страници. Дърветата ги слушат край лумнали лагерни огньовете вечер. Влюбени си ги разправят сред веселата слънчева светлина на деня. Някои от тях се възпяват в песни. Някои се запазват от поколенията – епопеи на пустошта, предавани от баща на син. И всяка година има нови неща, които да минават от уста на уста, от хижа в хижа от долното течение на Макензи до отгаташния край на света в пристанище Атабаска. Защото трите реки непрекъснато пораждат романтика, трагедии и приключения. Никога не ще се забрави историята как Фолет и Ладусьор безумно се надплували през Улея на смъртта зарад любовта на девойка, която чакала на другия край, или как Камбъл О'Дун, червенкосият великан от форт Резолушън, се сражавал срещу цяла голяма бригада при опита си да избяга с дъщерята на капитана на шаландата.

А, бригадата обичала О'Дун, макар и да го победила, защото тези мъже от суровия Север обичат смелите и сърцатите. Епопеята на загубилата се шаланда.

Как имало хора, които я видели да изчезва пред очите им да плава нагоре, а след това бързо да се издига в небето, се разказва и преразказва от мъже, с изписано на лицето убеждение и затаени пламъчета на нестихващо суеверие в очите, а същите тези мъже се вълнуват, когато разказват не зная кой път странната и невероятна история за Хартсхоуп, английския аристократ, тръгнал на Север с цялото величие на монокъла и невъобразим за условията багаж, и как се присъединил към междуплеменна война, станал вожд на Кучешките ребра и се оженил за черноока, гладкокоса малка индианска красавица, която сега била майка на неговите деца.

Но, най-увлекателни и най-вълнуващи сред всичките тях са историите, които се разказват за дългата ръка на правосъдието – тази ръка, която стига на разстояние от две хиляди мили, от пристанище Атабаска до

полярното море, ръката на Кралската северозападна конна полиция.

А, една от тях е историята за Джим Кент, която се каним да разкажем, за Джим Кент и за Марет, тази чудна малка богиня от Долината на мълчаливите, в чиито жили трябва да е текла червената кръв на бойци и на стари кралици. Една история от дните преди построяването на железницата.

Глава I

В ума на Джеймс Гренфел Кент, старши полицай в Кралската северозападна конна полиция не оставаше и сянка от съмнение. Той знаеше, че умира. Хранеше непоклонима вяра в своя приятел, лекаря Кардиган, а Кардиган му беше казал, че времето, което му остава да живее, са броещи часове – може би дори минути или секунди. Случаят бил необикновен. Имало вероятност едно към петдесет да остане жив два или три дена, но нямало никаква надежда да преживее повече от три. Краят можел да дойде с всеки дъх, който Кент поемал в дробовете си. Такава била патологичната история на положението, доколкото медицинската и хирургическата наука знаели за случаи, подобни на неговия.

Първо Кент се усмихна недоверчиво, когато Кардиган му съобщи тази новина. Това, че куршумът, запратен преди две седмици в гърдите му от пиан метис е закачил дъгата на аортата и образувал по този начин аневризма, беше изявление на Кардиган, което не му прозвуча особено лошо или убедително. „Аорта“ и „аневризма“ значеха за него горе-долу толкова, колкото и „перихондрий“ или „стиломастоиден процес“. Но, Кент притежаваше неотклонимо влечение да разчепква фактите най-подробно – черта, която до голяма степен му беше помогнала да си спечели името на най-добрия ловец на престъпници в цялата служба на северния край. За това беше настоял и приятелят му лекар беше обяснил.

Аортата, както узна, била главният кръвоносен съд, излизащ и извиващ в дъга над сърцето, и когато го закачил, куршумът така отслабил външната му стена, че тя се издула във форма на торбичка, също както вътрешната автомобилна гума се издува, когато се спуска външната.

– И когато тая торбичка вътре в тебе се отпусне – обясни Кардиган, ти ще свършиш ей така! Той щракна с пръсти, за да го убеди понагледно.

След това на Кент не му оставаше нищо друго, освен да повярва и сега, сигурен, че е на умирање, той пристъпи към действие. Действуваше напълно здравомислещо и с ясното съзнание на парализиращия удар, който поднася като предсмъртно завещание на целия свят или поне на онази част от света, която го познава или се интересува от него. Трагичността на положението не го потискаше. Хиляда пъти в живота беше откривал, че смешното и трагичното са много тясно свързани и че има моменти, когато са само на косъм едно от друго. Много често беше виждал

смехът внезапно да преминава в сълзи, а сълзите в смях.

Картината, която виждаше сега край леглото си, го забавляваше. Смешното в нея бе мрачно, но дори и в тези последни часове на живота то му допадале. Винаги беше гледал на живота горе-долу като на шега – много сериозна, но въпреки всичко шега, капризна и коварна шега, която Великия съдник си прави с цялото човечество, а тези сетни мигове на неговия живот, отброявани тъй тежко и трагично, бяха най-голямата от всичките шеги. Изумените лица, загледани в него, мимолетните моменти на невяра, съдържаният им, но от време на време явно издаван ужас, втрещеният поглед, стиснатите устни – всичко добавяше към онова, което по друго време бихме могли да наречем драматично майсторство, в последното голямо приключение на Кент.

Това, че умира, не го съкрушаваше, не го плашеше, нито караше гласа му да трепери. Перспективата да се освободи от някакъв си навик да диша, никога, на кой етап от тридесет и шест годишния му живот не беше всявала в него ужас. Тези години, понеже беше прекарал достатъчно много от тях из суровите кътища на земята, бяха затвърдили в него собствена философия и гледище, които пазеше и двете за себе си и не се опитваше да налага на други. Вярваше, че самият живот е най-евтиното нещо на земята. Всичко друго притежаваше измерения.

Имаше еди-колко си вода и едиколко си суша, едиколко си планини и едиколко си равнини, едиколко си квадратни стъпки земя, на която да живееш, и едиколко си квадратни стъпки, на които да бъдеш погребан. Всичко можеше да се измери, да се подреди, да се изброи освен самия живот. „Стига да има време“ – казваше Кент. Една-единствена двойка човешки същества може да насели цялата вселена. Ето защо, понеже животът беше най-евтиното нещо от философска гледна точка, правилно бе, че е и нещо, от което можеш най-лесно да се откажеш, когато се наложи.

Тора още веднъж подчертаваше, че Кент не се боеше и никога не се беше боял да умре. Но, не бива да смятаме, че той ценеше живота с косъм по-малко от човека в съседната стая, който преди един-два дена буйствува като луд, преди да му сложат упойка, за да му ампутират болен пръст. Никой друг не бе обичал живота повече от Кент. Никой не бе живял по-близо до живота.

Животът бе негова страст. Изпълнен с мечти и винаги с надежди за нещо предстоящо, без значение колко далече се оказваше сбъдването му, Кент беше оптимист, влюбен в слънцето, луната и звездите, обожател на лесовите и планините човек, който обичаше своя живот и се беше

борил за него и който въпреки всичко бе готов в крайна сметка да го даде, без да хленчи, когато орисниците го поискат.

Подпрян на възглавниците, той нямаше вид на такъв злодей, за какъвто се признаваше пред обиколилите го. Болестта не беше го изтощила. Бронзовото му слабо лице с ведри черти бе малко преbledняло, но мургавият загар от слънцето, вятъра и лагерните огньове все още личеше на него. Сините очи може би се бяха малко позамъглили от близостта на смъртта. Човек не би му дал тридесет и шест години, макар над едното сляпо око и да се забелязваха сребристи нишки в русата коса, наследена от покойната му майка. Като го гледаше човек, докато устните му тихо и спокойно произнасяха признанието, което го поставяше извън границите на хорското съчувствие или прошка, би казал, че не е възможно да е извършил това престъпление.

През прозореца, както седеше подпрян на леглото си, Кент виждаше бляскащите бавни води на великата река Атабаска, която течеше по пътя си към Северния ледовит океан. Слънцето грееше и той виждаше прохладния гъст безкрай на смърчовите и кедрови гори отвъд, издигащите се на вълни ридове и била на пустошта. През този отворен прозорец долавяше сладките миризми, долитащи с лекия ветреца от горите, които беше обичал толкова години.

– Те са били най-добрите ми приятели – беше казал на Кардиган и когато ми се случи тая симпатична дреболийка, която ми обещавах, друже, искам да си отида с поглед, отправен към тях.

Затова леглото му беше досами прозореца.

Най-близо до него седеше Кардиган. На неговото лице повече, отколкото на всички други, се четеше невяра. Кедсти, инспектор от Кралската северозападна конна полиция, който оглавяваше Н-ското отделение през време на безсрочната отпуска на груповия началник, беше по-блед дори и от момичето, чиито нервни пръсти записваха бързо всяка дума, изречена от хората в стаята. О'Конър, щабният сержант, изглеждаше онемял от ужас. Дребничкият, гладко обръснат католишки мисионер, който присъствуваше като свидетел по изричното желание на Кент, седеше, здраво преплел тънките си пръсти и мълком подреждаше това признание между другите странни трагедии, поверени му от пустошта. Всички те са били приятели на Кент, интимни приятели, с изключение на момичето, което инспектор Кедсти беше намерил специално за този случай. С дребничкия мисионер беше прекарал безброй вечери и споделял в кръга на взаимно доверие странните и тайнствени случки от горските дебри и от великия Север отвъд горите. Приятелството с О'Конър

бе приятелство, породено от общата съдба по пътищата. Кент и О'Конър бяха тези, които докараха двамата убийци ескимоси от устието на Макензи, и това приключение им отне четиринадесет месеца. Кент обичаше О'Конър с червендалестото му лице, червената му коса и голямото му сърце и най-трагичното за него в цялата работа беше, че скъсва сега с това приятелство.

Но инспектор Кедсти, командуваният Н-ското отделение, най-голямото и най-неудържимото по целия Север, беше този, конто събути у Кент някакво необикновено чувство. Дори сега, когато чакаше това спукване, което според лекаря можело да стане всеки миг точно над сърцето му. На смъртното легло умът му все още работеше аналитично. А, Кедсти от момента на влизането си в стаята беше озадачил Кент. Командирът на Н-ското отделение беше необикновен човек. Беше шестдесетгодишен, със стоманеносива коса, студени, почти безцветни очи, в които човек напразно би търсил проблясък на милост или страх и с хладнокръвие, което Кент никога не бе видял поне мъничко разклатено. И само такъв човек, железен човек, можеше да се справя с Н-ското отделение според изискванията на закона, защото Н-ското отделение патрулираше върху площ от шестстотин и двадесет хиляди квадратни мили в най-дивата Северна Америка, простиращи се повече от две хиляди мили на север от седемдесетия паралел северна ширина и с крайния си предел на три и половина градуса отвъд Северния полярен кръг. Да охраняваш тази площ, значеше да опазваш законността в страна, четиринадесет пъти по-голяма от щата Охайо. И Кедсти беше човекът, който носеше тази служба, както само още един освен него бе могъл да я носи.

Въпреки всичко Кедсти измежду петимата, заобиколили Кент, бе най-неспокойният. Лицето му беше пенелявосиво. В редица случаи Кент долови пресекливи нотки в гласа му. Забеляза ръцете му да се впиват в облегалките на креслото, в което седеше, така че жилите се издуваха, сякаш ей сега ще се пръснат. Никога досега не беше виждал Кедсти да се поти.

На два пъти инспекторът избърса челото си с кърпа. Той не беше вече „Минисак“ – „Скалата“, прякорът, с който го бяха нарекли индианците от племето кри. Бронята, която никога досега никоя стрела не бе могла да пробие, като че ли се смъкна от него. Беше престанал да бъде Кедсти, най-страшният инспектор в службата. Беше нервен и Кент виждаше как се мъчи да възстанови самообладанието си.

– Разбира се, ти знаеш какво значи това за службата – каза той с твърд, нисък глас. То значи ...

– Позор – кимна Kent. Зная. То значи черно петно върху чистото име на Н-ското отделение. Но, няма какво да се прави. Аз убих Джон Баркли. Човекът, когото държите в караулното помещение, осъден на смъртно наказание чрез обесване, е невинен. Разбирам. Няма да е хубаво за службата да се разчуе, че един сержант от Конната полиция на Нейно величество е обикновен убиец, но ...

– Не обикновен убиец – прекъсна го Кедсти. Както ни го описа, престъплението е било преднамерено ужасно и непростимо до най-малката си подробност. Не си бил обладан от внезапен пристъп на гняв. Ти си мъчил жертвата си. Човек не може да си го представи!

– И все пак е вярно – рече Kent.

Той гледаше тънките пръстчета на стенографката, която записваше неговите думи и тези на Кедсти. Слънчев лъч докосна наведената глава и Kent забеляза червените отблясъци в косата ѝ. Очите му се обърнаха към О'Конър и в този миг командирът на Н-ското отделение се наведе към него толкова близо, че лицето му почти допря лицето на Kent, и пошепна толкова тихо, че никой от другите четирима не можеше да чуе:

– Kent, ти лъжеш!

– Не, това е вярно – отговори Kent.

Кедсти се отдръпна и пак обърса потта от челото си.

– Аз убих Баркли и го убих така, както бях решил, че трябва да умре – продължи Kent. Желанието ми беше той да страда. Единственото, което няма да ви кажа, е защо го убих. Но, имах достатъчно основание.

Той видя тръпката на ужас, от която се свиха рамената на момичето, записващо изобличаващите бележки.

– И ти отказваш да признаеш подбудите?

– Категорично. Освен това, че ми е причинил зло, за което е заслужавал да умре.

– И ти правиш това признание, като си даваш сметка, че си на смъртно легло?

Устните на Kent трепнаха от бегла усмивка. Той погледна О'Конър и видя за миг в очите му да блясва предишното другарство.

– Да. Доктор Кардиган ми каза. В противен случай щях да оставя човека в караулното помещение да бъде обесен. Просто тоя проклет куршум се оказа злополучен за мен и спаси него!

Кедсти се обърна към момичето. Половин час то чете бележките си и след това Kent се подписа на последната страница. Тогава Кедсти стана от креслото си.

– Това е всичко, господа – каза той.

Те се изнизаха навън, като стенографката избърза през вратата първа в желанието да се избави от едно мъчение, което бе опънало и сетния нерв в тялото и. Командирът на Н-ското отделение напусна стаята последен. Кардиган се поколеба, сякаш искаше да остане, но Кедсти му махна да излезе. Вратата затвори Кедсти, но когато я затваряше, се озърна и тогава за миг очите на Kent срещнаха погледа му. В този момент Джеймс доби впечатление за нещо, което не бе забелязал, докато инспекторът беше в стаята. То бе толкова неочаквано, че му подеждеше като електрически шок и Кедсти сигурно разбра по лицето му как му е повлияло, защото бързо се дръпна и затвори вратата. В този миг Kent прочете в очите и на лицето на Кедсти изражение, което говореше не само за ужас, но което в очите и на лицето на друг човек би определил под клетва като страх.

Това бе грозен момент за усмивка, но Kent се усмихна. Шокът беше преминал. Според изискванията на углавния закон Кедсти вече даваше нареждане на щабния сержант О'Конър да постави часови пред неговата врата. Положението, че можеше да свърши всеки миг, нямаше никакво значение за закона. А, Кедсти педантично държеше на буквата на закона. През затворената врата Kent долавяше неясни гласове, после се чува стъпки, които постепенно замряха. Той различи тежкото „туп-туп-туп“ на големите крака на О'Конър. Сержантът винаги стъпваше така, дори когато следеше някого.

После вратата тихичко се отвори отново и при него влезе отец Лейон, дребничкият мисионер. Kent знаеше, че така ще стане, защото за отец Лейон не съществуваше нито закон, нито верую, което да не обгръща сърцата на всички хора в пустошта. Той се върна, седна до Kent, хвана ръката му и я стисна в своите. Това не бяха меки, гладки ръце на свещеник, а груби и мазолести от тежък труд и въпреки това нежни с нежността на дълбокото съчувствие. Той беше обичал Kent вчера, когато е бил чист пред очите и на бога и на хората, обичаше го все още и днес, когато душата му бе опетнена с нещо, което трябваше да измие със собствения си живот.

– Съжалявам, момче – рече той. Съжалявам.

В гърлото на Kent се надигна нещо, което не беше кръв, каквато беше бърсал от сутринта. Пръстите му стиснаха в отговор ръцете на дребния мисионер. Сетне той посочи през прозореца гледката на бляскащата река и зелените гори.

– Трудно е да кажеш сбогом на всичко това, отче – заговори той. Но, ако нямате нищо против, бих предпочел да не говорим по този

въпрос. Не ме е страх. И защо ще се измъчвам само защото ми остава малко да живея? Като хвърлите поглед назад върху живота си, много отдавна ли ви се вижда, че сте били момче, малко момче?

– Времето е минало бързо, много бързо.

– Да, едва вчера или завчера. Да, едва вчера или завчера.

Лицето на Кент се озари от своеобразната усмивка, която много отдавна беше отворила сърцето на дребничкия мисионер.

– Е, точно така гледам аз на тая работа, отче. И в най-дългия наш живот има само едно вчера, едно днес и едно утре. Да погледнеш назад след седемдесет години, не е много по-различно, отколкото да погледнеш назад след тридесет и шест, щом гледаш назад, а не напред. Смятате ли, че това, което току-що казах, ще върне свободата на Санди Мактригър?

– Без съмнение. Показанията ти бяха приети като изповед на умираш.

Вместо Кент дребничкият мисионер проявяваше известна нервност.

– Има въпроси, синко. Има някои въпроси, с които ще трябва да се позанимаем. Не искаш ли да поговорим за тях?

– Искате да кажете ...

– Твоите близки, на първо място. Спомням си, веднъж ми каза, че нямаш никого. Но положително все някъде има някой.

Кент поклати глава.

– Сега няма никой. От десет години ей ония гори там са ми баща, майка и дом.

– Но, трябва да има лични въпроси, въпроси, които би искал да довериш може би на мен?

Лицето на Кент просветна и за миг очите му закачливо заискриха.

– Смешно е – засмя се той. Понеже ми напомняте за това, отче, напълно редно е да направя завещание. Купил съм няколко малки парцела земя тук. Сега, когато железницата почти стигна до нас от Едмънтън, цената им скочи от седем-осемстотин долара, колкото съм платил за тях, на около десет хиляди. Искам да продадете местата и да използвате парите за вашата работа. Дайте колкото можете повече от тези пари за индианците. Те винаги са ми били добри братя. И ако бях на ваше място, не бих губил много време да осигурия подписа на някакъв документ в този смисъл.

Очите на отец Лейон благо заблестяха.

– Бог ще те благослови за това, Джими – каза той, като го назова с галеното име, както си го наричаше. И мисля, че ще ти прости нещо друго, ако имаш смелостта да му се помолиш.

– То ми е простено – отговори Кент, загледал през прозореца. Чувствавам го. Сигурен съм, отче.

В душата си дребничкият мисионер се молеше. Знаеше, че Кент не принадлежи към неговото вероизповедание и не настоя да направи за него онова, което би направил в друг случай. След малко стана и човекът, който го погледна в очите, беше предишният Кент с ясното лице, сивоокият безстрашен Кент с нежната усмивка.

– Искам да ви помоля За голяма услуга, отче – каза той. Щом ми остават броени дни да живея, не искам всеки да ми натрапва факта, че ще умра. Ако все още имам някакви приятели, искам те да ме спохождат, да бърят, да пускат шеги. Искам да си пуша лулата. Ще бъда много благодарен, ако изпратите да ми донесат кутия пури. Кардиган не може да се противи сега. Ще наредите ли всичко това за мен? Вас ще ви послушат и моля ви, бутнете леглото ми малко по-близо до прозореца, преди да си отидете.

Отец Лейон направи това мълчешком. И тогава най-последно го обзе желанието да накара душата да проговори, та неговият бог да бъде по-милостив, и рече:

– Синко, нали съжеляваш? Ти се разкайваш, че си убил Джон Баркли?

– Не, не съжелявам. Това трябваше да стане. И моля ви, няма да забравите за пурите, нали, отче?

Когато вратата се отвори и затвори зад мисионера, искриците смях отново блеснаха в очите на Кент и той се изкиска, като бършеше издайническите петна кръв от устните си. Беше изиграл играта. И смешното в цялата работа беше, че никой в света нямаше да знае това освен самия него. И може би още един човек.

Глава II

Пред прозореца на Кент цареше пролетта, великолепната пролет на Севера и въпреки страшната тежест, която притискаше гърдите, той я поемаше дълбоко и се наведе така, че очите му да обхвалят широки простори от света, който само допреди малко е бил негов.

Доиде му наум, че сам той беше предложил това хълмче, откъдето се виждаха и селището и реката, като място за сградата, която доктор Кардиган наричаше своя болница. Това беше груба постройка без всякаква украса, небоядисана и сладко дъхаша аромата на смърчовите, от чиято сърцевина бе издялан нерендосаният ѝ материал. Уханието ѝ беше нещо, което вдъхваше бодрост и надежда. Сребристите ѝ стени, на места златисти и кафяви от смола и осеяни с чепове, говореха радостно за живот, който няма да умре, кълвачи долитаха и чукаха по нея, сякаш тя все още беше част от гората, и червени катерички дърдореха на покрива и палаво се гонеха с меко потропващи крачета.

– Трябва да е много лош екземпляр от човешкия род онзи, който би умрял тука с всичко това пред очите си – беше казал Кент предишната година, когато двамата с Кардиган избраха мястото. Ако умре, гледайки това, той просто трябва да умре, Кардиган! – беше се изсмял той.

А, сега самият Кент беше лошият екземпляр, който гледаше във това великолепие на света!

Погледът му обгърна юга и част от изтока и запада и във всички тези посоки гората нямаше край. Тя приличаше на безбрежно многоцветно море с вдигащи се и падащи неравни талази дотам, където на много мили оттук синьото небе се снишаваше да ги пресрещне. Неведнъж сърцето го заболяваше при мисълта за двете тънки стоманени ивици, които пълзяха стъпка по стъпка и миля по миля откъм Едмънтън, отстоящ на сто и петдесет мили. Това беше за него осквернение, престъпление срещу природата, убийство на любимата му пустош. За това в душата му тази пустош беше прерасла в нещо повече от смърчове, кедров и балсамов, тополов и брезов безкрай, в нещо повече от неизползуван простор от реки, езера и блата. Тя беше индивид, нещо. Любовта му към нея бе по-голяма от любовта му към хората. Тя беше неговият неразгадаем бог. Тя го завладяваше, както не би могла да го завладее никоя религия на света, въвлечаше го все по-дълбоко и по-дълбоко в собствената си душа, посвещаваше го в съкровенията си загадки и тайни, разкриваше пред

него страница след страница от най-великата между всички книги. И чудото сега се криеше в това, че тя беше близо до него, около него, тя го обгръщаше, грееше за него в слънчевия блясък, шепнеше му с тихия полъх на въздуха, кимаше му и му говореше от билото на всеки рид и това го правеше странно щастлив дори в тези часове, когато знаеше, че ще умре.

А, след това очите му се спряха по-наблизо, върху селището, което се губеше покрай самия бряг на бляскащата река, на четвърт миля от болницата. Това също е било пустош в дните, преди да се появи железницата. Отровата на спекулата се надигаше, но още не беше нищо разрушила. Пристанище Атабаска все още продължаваше да е вратата, която се отваря и затваря към великия Север. Сградите му бяха разпръснати и малко на брой, построени от цели трупи или грубо одялани греди. Дори и сега Кент чуваше сънливо да бръмчи в далечината дъскорезницата, която мързеливо изхвърляше все нов дървен материал. Недалече опърпано от вятъра знаме на Британската империя се вееше над агенцията на Компанията на Хъдсъновия залив, обменяла стоките на Севера повече от сто години. В течение на тези сто години пристанище Атабаска бе туптяло с ударите на сърцата на силни мъже, свикнали с пустошта. През него, проправили си път по реката или с шейни с кучета, бяха идвали от юг скъпоценните стоки, срещу които по-далечния Север бе давал в замяна своите още по-скъпоценни кожи. И през този ден, докато Кент наблюдаваше, в Атабаска се извършваше все същото, което бе ставало през годините на цял век. Бригада шаланди, натоварени до планшира, тъкмо потегляше по реката и навлизаше в течението. Кент бе наблюдавал как ги товарят, сега ги виждаше да се отделят мързеливо от брега, дългите им гребла проблясваха на слънцето, екипажите им пееха буйно и с увлечение любимата си песен на куриерите, устремили поглед към очакващите ги приключения на север.

В гърлото на Кент се надигна нещо, което той се помъчи да преглътне, но то се изтръгна от устните му като полугласен вик, почти ридание. Той чуваше далечната песен, буйна и волна като самите гори, и му се искаше да се наведе през прозореца и извика последно сбогом. Защото бригадата – бригада на Компанията, бригадата, пяла своите песни нагоре и надолу по водните пътища на страната, заминаваше на север. А, той знаеше къде отива тя. На север и още по на север, сто мили, петстотин, хиляда, а след това още хиляда, докато и сетната шаланда разтовари скъпоценния си товар. За слабите мургави мъже, които заминаваха с лодките, щяха да се заредят месеци суров живот и вълнуваща радост

под открито небе. Сломен от обзелия го копнеж, Кент се облегна назад на възглавниците и си закри очите.

В тези няколко мига въображението му нарисува бързо и живо всичко, което губеше. Утре или вдругиден нямаше вече да е жив, а речната бригада щеше да се носи на север. Да навлезе в Големите бързеи на Атабаска, да се пребори с Улея на смъртта, да се спусне смело по каналите и бързеите на Голямата каскада, въртопите на Дяволската уста, оглушителния рев и кипящите драконови зъби на Черния пад. Чак до края на Атабаска, по Робската река и да продължи по Макензи, докато очуканият от канарите нос на последната шаланда в кервана не се надигация се прилив на Ледовития океан. А, той, Джеймс Кент, щеше да е мъртъв. Полицаят свали ръце от очите си и когато погледна отново навън, по устните му заигра бледа усмивка. В бригадата имаше шестнадесет шаланди и капитан на най-голямата – той знаеше, беше Пиер Росан. Можеше да си представи как голямото червено гърло на Пиер се издува от юнашката песен, защото жената на Пиер го чакаше на хиляда мили оттука. Водите на реката вече бяха здраво хванали лодките и на Кент му се струваше, както ги гледаше да плават, че това са последните бегълци, спасяващи се от нахълтващите стоманени чудовища. Без да си дава сметка, той протегна ръце и душата му изплака своето сбогом, макар устните да останаха безмълвни.

Зарадва се, когато лодките се загубиха от погледа и гласовете на пеещите гребци заглъхнаха в далечината. И пак се заслуша в мързеливото бръмчене на дъскорезницата, а над главата си чу да тича с кадифени лапички червена катеричка, след това чу и дръзкото и кряскане. Отново го обкръжиха горите. Пряко леглото му падна слънчев лъч. По-силен полъх на въздуха, напоен с парфюма на балсам и кедър, нахлу през прозореца и когато вратата се отвори и в стаята влезе Кардиган, лекарят видя към него да се обръща предишният Кент.

Когато поздрави, в гласа и държането на Кардиган не се забеляза никаква промяна. Но, имаше някакво напрежение в изражението, което той не можа да скрие. Носеше лулата и тютюна на Кент. Той ги остави на масичката, притисна глава до сърцето на Кент и заслуша онова, което наричаше шум – напора на кръвта, минаваща през торбичката на аневризмата.

– Струва ми се, че от време на време го чувам и аз – каза Кент. По-лошо е, нали?

Кардиган кимна:

– Пушенето може да поускори цялата работа. Все пак, щом държиш

...

Кент протегна ръка към лулата и тютюна.

– Заслужава си. Благодаря, докторе.

Кент натъпка лулата и Кардиган запали клечка кибрит. За първи път от две седмици облак дим излезе от устата на Кент.

– Бригадата потегли на север – рече той.

– Почти всичкият товар е за Макензи – отговори Кардиган. Далечен път.

– Най-хубавият в целия Север. Преди три години О'Конър и аз го изминахме с бригадата на Фолет. Спомняш ли си Фолет и Ладусьор? Те двамата обичаха едно и също момиче и понеже бяха добри приятели, намислиха да решат въпроса, като преплуват Улея на смъртта. Който излезел пръв, той щял да спечели момичето. Боже, какви смешни работи стават, Кардиган. Фолет излезе пръв, но беше мъртъв. Беше си разбил главата о някой камък. А, Ладусьор до днес не се е оженил за момичето, понеже твърди, че Фолет го победил и че духът ли, какво ли па Фолет щял да го преследва, ако не спази честно условието. Интересно. Той млъкна и се ослуша. По коридора приближаваха стъпки, които не можеше да сбърка.

– О'Конър – каза той.

Кардиган отиде до вратата и я отвори тъкмо когато О'Конър се готвеше да почука. Когато вратата пак се затвори, щабният сержант остана в стаята сам с Кент. В едната от големите си ръце стискаше кутия пури, а в другата държеше букет яркочервени цветя.

– Отец Лейон ми бутна тия неща в ръцете, когато идвах тука горе – обясни той и ги остави на масичката. А, аз ... е ... аз нарушавам устава, но дойдох тука да ти кажа нещо, Джими. Никога в живота не съм те нарекъл лъжец, но сега ти казвам, че си такъв!

Той стискаше ръцете на Кент със свирепата сила на приятелство, което нищо не може да наруши. Кент се намръщи, но това беше радостна болка. Беше се боял, че О'Коиър ката Кедсти по необходимост ще се обърне против него. След това забеляза нещо необикновено в лицето и очите на О'Конър. Щабният сержант не се вълнуваше лесно, но сега бе явно разтревожен.

– Не зная какво са видели другите, когато ти правеше това признание, Кент. Може моят поглед да е бил по-остър, защото съм прекарал с тебе година и половина на път. Ти лъжеше. Каква игра играеш, приятелю?

Кент изпъшка уمولително:

– Нима трябва да повторя всичко това още веднъж? О'Конър закри из стаята. Кент беше го виждал да прави това понякога из станова, когато имаха някаква заплетена задача пред себе си.

– Ти не си убил Джон Баркли – настоя той. Не ти вярвам, че си го убил, и инспектор Кедсти не ти вярва, но най-чудното в цялата работа е

...

– Кое?

– Че Кедсти много бърза да вземе необходимите мерки по твоето признание. Не вярвам да е в съгласие с разпоредбите на устава. Но, го прави. И аз искам да знам и никога не съм имал по-силно желание да узна нещо. Ти ли уби Баркли?

– О'Конър, ако нямаш вяра в думите на един умиращ, това показва, че не изпитваш особено уважение пред смъртта, нали?

– Такава е теорията, с която борави правото, но понякога тя не е човечна. По дяволите, приятелю, ги ли го уби?

– Да.

О'Конър седна и отвори с ноктите си кутията пури.

– Имаш ли нещо против, ако запуша с тебе? – попита той. Чувствувам нужда. Съвсем съм се побъркал от неочаквани неща тая сутрин. Нали няма да ми се сърдиш, ако те попитам за момичето?

– Момичето ли! – възкликна Кент. Той седна по-изправено и се втренчи в О'Конър.

Очите на щабния сержант го гледаха изпитателно и настойчиво.

– Разбирам, ти не я познаваш – каза той и запали пурата си. И аз не я познавам. Никога не съм я виждал преди. За това се чудя на инспектора Кедсти. Казвам ти, че това е много странно. Той не ти повярва тая сутрин, но въпреки това беше много възбуден. Искаше да дойде с него в къщата му. Жилите се бяха издули на врата му ей така, като малкия ми пръст. После изведнъж промени решението си и каза, че ще отидем в канцеларията. За това тръгнахме по пътя, дето минава през тополовата горичка. Тая работа стана там. Аз не съм много по момичетата, Кент, и ще излезе много глупаво, ако се опитам да ти опиша как изглеждаше това момиче. Но, изведнъж го видяхме там. Стоеше на пътеката на помалко от десетина стъпки пред нас и ме накара да се закова на място, сякаш ме простреля, И Кедсти трябваше да спре. Чух го как изсумтя или нещо подобно – един смешен звук, като че ли някой го е ударил. Май, че не бих могъл да кажа дали девойката беше с рокля, или не, защото никога не съм виждал лице, очи, коса като нейните и се пулех в тях, като някой втрещен глупак. Тя, изглежда, не ме забелязваше, сякаш бях

само разреден въздух, привидение, което не можеше да види. Гледаше право в Кедсти и не свалеше очи от него. После ни отмина. Не изрече нито дума, имай предвид. Доближи се толкова, че можех да я допра с ръка, и чак като дойде тъй близо, свали очи от Кедсти и погледна мен. А, когато ни отмина, аз си помислих какви два пълни идиота бяхме ние, та стояхме там, сковани, като че ли никога не сме виждали хубаво момиче. Тъкмо щях да го кажа това на стария, ето че ...

О'Конър прехапа пурата си на две и се наведе по-близо над леглото.

– Кент, кълна ти се, че Кедсти беше бял като тебешир, когато го погледнах! В лицето му не беше останала капчица кръв и той се вираше право напред, сякаш момичето още стоеше там, и пак изсумтя така – това не беше смях. Като, че нещо го задавяше. После каза: „Сержант, забравих нещо важно. Трябва да се върна да говоря с доктор Кардиган. Упълномощавам ви веднага да върнете свободата на Мактригър!“

О'Конър позамълча, сякаш очакваше Кент да покаже някак, че не му вярва. Когато това не стана, запита:

– Беше ли това в съгласие с углавния закон? Беше ли, Кент?

– Не съвсем. Но, като заповед от груповия началник на отделение-то, то е било закон.

– И аз се подчиних – изръмжа шабният сержант. Но, ако можеше да видиш Мактригър! Когато му казах, че е свободен, и отключих килята, той излезе оттам пипнешком като слепец. И не пожела да се помръдне по-нататък от кабинета на инспектора. Каза, че щял да го чака.

– А Кедсти?

О'Конър скочи от стола и пак тежко закричи из стаята.

– Тръгна подир момичето! – избухна той. Не ще е направил нищо друго. Той ме излъга за Кардиган. Нямах да има нищо тайнствено, ако не беше на шейсет, а тя на по-малко от двайсет. Беше много хубава! Но, не е била красотата ѝ, която го е накарала да презелене там на пътеката. И дума да не става! Казвам ти, че той се състари с десет години за десет секунди. За него в очите на това момиче имаше нещо по-ужасяващо от насочен в гърдите му револвер и след като погледна в тях, първата му мисъл беше за Мактригър, човека, когото ти спасяваш от въжето. Това е странно, Кент. Цялата работа е странна. А, най-странното от всичко е твоето самопризнание.

– Да, всичко това е много чудно – съгласи се Кент. Точно това си мислех през цялото време, драги мой. Виждаш ли, такава една дреболийка като куршума промени всичко. Защото, ако куршумът не беше ме улучил, повярвай ми, нямаше да направя това признание пред Кедсти и

един невинен човек щеше да бъде обесен. При сегашното положение Кедсти е потресен, загубил самообладание. Аз съм първият, който опетнява честта на най-доблестната полиция на земята, а съм в отделението на Кедсти. Напълно естествено е това да го разстрои. Колкото за момичето ... Кент сви рамене и се помъчи да се засмее. Може да е дошъл тая сутрин с някоя шаланда отгоре и просто да е поизлязло ма разходка – предположи той. Никога ли не си забелязвал, О'Конър, че при известно осветление под тополите човешкото лице понякога изглежда мъртвешко?

– Да, забелязвал съм го, когато дърветата са съвсем разлистени, но не когато тепърва се разлистват, Джими. Виновно беше момичето. Очите му раздрусаха в Кедсти и сетния му нерв. И първите думи на инспектора бяха заповед към мен да освободя Мактригър, придружени от лъжата, че се връща да поговори с Кардиган.

А, пък да можеше да видиш очите на момичето, когато то ги обърна към мен! Бяха сини, сини като теменуги, но мятаха мълнии. Бих могъл да си представя искрящи от гняв черни очи, но пе и сини. Кедсти направо посърна з техния огън. И е имало основание, сигурен съм, основание, което е накарало умът му в същия миг да се насочи към човека в килията!

– Сега, като не ме намесваш мен, тая работа започва да става интересна, каза Кент. То е въпрос на отношенията на това русо момиче и ...

– То не е русо ... и ти оставаш свързан с тая история – прекъсна го О'Конър. Никога в живота си не съм видял нещо толкова черно като нейната коса. Тя беше великолепна. Ако видиш това момиче веднъж, няма да го забравиш никога през живота си. То никога не е идвало в пристанище Атабаска, нито някъде другаде по тия места. Ако беше идвало, положително щяхме да чуем за него. То е дошло с определена цел и аз вярвам, че е постигнало тая цел, когато Кедсти ми нареди да освободя Мактригър.

– Възможно е и е допустимо – съгласи се Кент. Винаги съм твърдял, че ти си най-добрият аналитик на улики в отделението, Бъки. Но, не ми е ясно каква роля играя аз.

О'Конър мрачно се усмихна:

– Не ти е ясно? Добре, може да съм и сляп, и глупав, а може и да съм малко прекалено възбуден. Но, струва ми се, че от момента, когато очите на инспектор Кедсти се спряха върху това момиче, той се разбърза да освободи Мактригър и да обеси теб. Малко множко бързаше, Кент.

Иронията на съдбата в това положение извика сурова усмивка на

устните на Кент, когато той кимна към пурите:

– Ще опитам една от тях след лулата – рече той и отхапа крайчеца на пурата.

И ти забравяш, че няма да ме обесят, Бъки. Кардиган ми е дал срок до утре вечер. Може би до другиден. Видя ли флотилията на Росан да заминава нагоре към север? Това ме накара да си спомня за преди три години!

О'Конър пак му стисна ръката. Сърцето на шабния сержант се сви от студенината ѝ. Той се изправи и загледа през горната част на прозореца, така че Кент да не вижда как му потрепва гърлото. Сетне се запъти към вратата.

– Ще дойда пак утре – каза той. Пък ако узная нещо повече за момичето, ще ти докладвам.

Помъчи се да се засмее, но гласът му затрепера и пресече престорената му веселост.

Кент се заслуша в трополенето на тежките му стъпки, отдалечаващи се по коридора.

Глава III

Светът отново се върна при Кент, светът, който се ширеше отвъд отворения прозорец. Но, едва си отиде О'Конър и този свят започна да се променя. Въпреки решението да си владее нервите, Кент долови заедно с тази промяна да се промъква нещо, което го потискаше и задушаваше. Далечните талази на горите бързо, променяха своите отенъци и цветове в смрачаването на приближаващата буря. Усмивката угасна по ридовете и билата. Бляскащите на слънцето смърчове, кедри и балсамови дървета станаха мрачно черни. Искрящото злато и сребро на брезите и тополите се претопи в призрачна и безжизнена, почти невидима сивота. Сгъстяващ се печален здрач се разстла като було над реката, отразявала допреди малко великолепието на слънцето по лицата на мургавите мъже от бригадата на Компанията. А, със сгъстяването на здрача все по-близо и по-близо се чуваше глух тътен на гръмотевици.

За първи път след душевното вълнение на самопризнанието си Кент съзна, че се чувства ужасно самотен. Все още не го беше страх от смъртта, но беше загубил част от философията си. В края на краищата трудно бе да умира самичък. Чувствуваше, че стягането в гърдите е значително по-силно, отколкото преди един-два часа, и постепенно го завладя мисълта, че ще е ужасно, ако „експлозията“ стане, когато не грее слънце. Искаше му се О'Конър да се върне. Имаше желанието да извика Кардиган. Би посрещнал отец Лейон с радостен възглас. И все пак повече от всички други в тези минути на изпитание би искал да има до себе си някоя жена. Защото бурята, която надвисваше все по-тежко и по-близо и изпълваше земята с несрета, прехвърли за него мост през огромни разстояния и той се видя изведнъж лице с лице пред несбъднатите възможности на отминалите дни.

Той видя, както никога не си я беше представял преди, неизмеримата бездна между безпомощността и грубата, зверска свобода на мъжа и душата му заплака не за приключения, не за необузданата сила на живота, а за присъствието на същество, по-крехко от него, в нежния допир на чиято ръка въпреки всичко се криеше мощта на цялото човечество.

Кент се бореше със себе си. Помнеше думите на Кардиган, че щял да изпада в моменти на дълбока депресия, и се помъчи да пребори обзелото го чувство. Имаше подръка звънче, но не пожела да го използва, защото разбираше страха си. Пурата му беше угаснала и той я запали

наново. Направи усилие да съсредоточи мислите си пак върху О'Конър, тайнственото момиче и Кедсти. Опита се да си представи как Мактригър, човекът, когото беше спасил от въжето на палача, чака Кедсти в канцеларията в казармите. Нарисува си мислено образа на момичето, както му го беше описал О'Конър – с черна коса и сини очи и тогава се разрази бурята.

Дъждът заваля като из ведро и тъкмо беше започнал, когато вратата се отвори и в стаята се втурна Кардиган, да затвори прозореца. Той остана за половин час, а след това младият Мърсър, един от двамата болногледачи, влизаше от време на време при него. Късно следобед започна да се изяснява и отец Лейон дойде пак с документи, готови да бъдат подписани от Кент. Мисионерът остана при него до залез, когато Мърсър донесе вечерята.

От този момент до десет часа Кент забеляза, че доктор Кардиган е много бдителен, което му се видя необичайно. На четири пъти преслушва гърдите му със слушалката, но когато Кент зададе тревожещия го въпрос, Кардиган поклати глава.

– Не е по-зле, Кент. Смятам, че няма да стане тая вечер.

Въпреки уверението му Кент беше сигурен, че в държанието на Кардиган има загриженост от съвършено друг характер, отколкото долавяната по-рано през деня. Тази мисъл бе определена и убедителна. Кент вярваше, че Кардиган заглажда положението с професионална лъжа.

Не му се спеше. Фитилът на лампата му беше свален, а прозорецът пак отворен, понеже нощта бе ясна. Никога въздухът не му е бил по-сладък от този, който влизаше сега през прозореца. Звънчето на часовника иззвънтя единадесет, когато Кент чу вратата на Кардиган на отсрещната страна на коридора да се затваря за последен път. След това всичко се смълча. Кент се примъкна по-близо до прозореца, така че, ако се наведеше напред, можеше да се облегне отчасти на перваза. Обичаше нощите. Тайнствеността и обаянието на тези тихи часове на тъмнината, когато светът спи, никога не губеха своя чар за него. Нощта и той бяча приятели. Кент бе открил много от нейните тайни. Хиляди пъти бе ходил ръка за ръка с нейния дух и всеки път беше се приближавал малко повече до нейното сърце, разбирал нейния живот, нейния глас, нашепващите приказки на тази „друга страна на живота“, която се надига беззвучно и сякаш обзета от страх да живее и диша дълго след като е угаснало слънцето. За него тя беше по-прекрасна от деня.

А тази нощ, която цареше пред прозореца му сега, беше разкошна.

Бурята бе избистрила атмосферата и му се струваше, че звездите са се снишили по-близо до неговите гори и блестят в златни съзвездия. Луната изгръвяше късно и Кент видя червеникавото ѝ сияние, когато тя се издигна над пустошта – прекрасна царица, излизаша на сцената, подготвена вече за появяването и от по-малки светила. Нищо вече не потискаше, нито плашеше Кент. Той още по-дълбоко поемаше нощния въздух в дробовете си и в него сякаш се надигаше нова сила. Очите и ушите му бяха широко отворени и напрегнати. Градчето спеше, но няколко светлинки слабо мъждукаха тук-там покрай речния бряг и от време на време до Джеймс долиташе мързелив звук – дрънченето на верига от някоя шаланда, кучешки лай или кукуригане на петел. Неволно Кент се усмихна. Петелът на стария Дюпроу беше глупава птица и винаги кукуригаше до прегракване, когато луната светеше силно. А, отпред, не много далече, имаше два оголени от светкавици смърчови дънера, които стърчаха като привидения в нощта. В един от тях гнездяха две кукумявки и Кент се вслушваше в чудноватите, подобни на кискане нотки на любовните им обяснения и пърпоренето на крилата им, когато се стрелваха игриво да се гонят близо до прозореца. А, после изведнъж чу човките им рязко да изтракват. Някой враг дебнеше наоколо и кукумявките се предупреждаваха. Стори му се, че чува стъпки. След още миг-два в това вече нямаше съмнение. Някой се приближаваше към прозореца му откъм ъгъла на сградата. Кент се наведе през перваза и с изненада видя пред себе си лицето на О'Конър.

– Тия мои проклетни крака! – изръмжа щабният сержант. Спеше ли, Кент?

– Буден бях като ей тия кукумявки – увери го Кент. О'Конър пристъпи към прозореца.

– Видях, че свети, и реших, че си буден – каза той. Исках да се убедя, че Кардиган не е при тебе. Не искам да разбере, че съм тук. И ако нямаш нищо против, ще угасиш ли лампата? Кедсти също е буден. Буден като ей тия кукумявки.

Кент протегна ръка и стаята му потъна в мрак, като изключим сиянието на луната и звездите. Едрата фигура на О'Конър, застанал пред прозореца, закриваше част от тази светлина. Лицето му оставаше наполовина в мрака.

– Да дойда при тебе така, е престъпление, Кент – заговори той, снишил силния си глас до шепот. Но, се налагаше. Това е последната ми възможност. А, аз зная, че има нещо не наред. Кедсти ме маха от пътя, защото бях с него, когато срещна момичето там в тополовата горичка.

Командироваат ме със специална задача във форт Симпсън, най-малко две хиляди мили по вода. Това значи шест месеца или година. Тръгваме на съвване с моторницата, за да настигнем Росан и неговата команда, затова се наложи да рискувам сега да дойда при теб. Колебаех се, ала разбрах, че има някой буден в стаята ти.

– Радвам се, че дойде – топло отговори Кент. И ... боже господи, колко бих искал да тръгна с тебе, Бъки! Ако не беше това нещо в гърдите ми, дето се издува, докато се пукне ...

– Аз нямаше да замина – прекъсна го полугласно О'Конър. Ако ти беше на крака Кент, нямаше да се случат доста работи. Нещо много странно е станало с Кедсти от тая сутрин. Не е същият, дето го знаеш от вчера или от десет години насам. Нервен е и трябва да съм на погрешен път, ако не дебне непрекъснато някого. И го е страх от мен. Сигурен съм. Страх го е от мен, защото го видях да губи ума и дума, когато срещнахме онова момиче. Форт Симпсън е скроена работа, чисто и просто да ме махне оттука за известно време. Той се помъчи да позаглади цялата тая история, като ми обеща да ме направи инспектор до края на годината. Това стана днес следобед, точно преди бурята. Оттогава О'Конър се обърна за миг с лице към лунната светлина.

– Оттогава досега съм дебнал момичето и Санди Мактригър – додаде той. Но, те изчезнаха, Кент. Предполагам, че Мактригър просто е хлътнал в гората. Но, това, което ме озадачава, е момичето. Разпитах и сетния сметан на шаланди в пристанището. Проучих всички места, където то би могло да получи храна или подслон и платих на стария следотърсач Муи да претърси близката гора. Невероятното в тая работа не е изчезването му. Невероятното е, че нито една жива душа в пристанището Атабаска не го е видяла! Направо не е за вярване, нали?

А, после, Кент, ми дойде голямото хрумване. Нали си спомняш как винаги сме се водили по голямото хрумване? А, то изведнъж ме завладя. Мисля, че зная къде е момичето.

Кент, забравил за грозящата самия него съдба, беше дълбоко заинтересуван от вълнуващата тайна на О'Конър. Започваше да си представя положението. Неведнъж бяха разнищвали заедно загадки от този род и щабният сержант забеляза познатия пламък на нетърпение в очите на Кент. А, Кент тихо се изсмя, увлечен от вълнуващата игра на търсене и преследване, и рече:

– Кедсти е ерген и съвсем не поглежда жените. Но, обича домашна обстановка.

– И си е построил дървена къщурка малко по-настрана от градчето

– добави О'Конър.

– И готвача китаец и икономката ги няма.

– И къщата е затворена или поне така се предполага.

– Освен нощем, когато Кедсти отива там да спи. Ръката на О'Конър стисна ръката на Кент.

– Джими, в Н-ското отделение никога не е имало екип разузнавачи, който би могъл да ни бие. Това момиче се крие в дома на Кедсти!

– Но защо ще се крие? – настоя Кент. То не е извършило престъпление.

О'Конър замълча за миг. Кент го чу да пълни лулата си.

– Това е просто голямото хрумване – изсумтя той. То ме завладя, Кент и не мога да се отърва от него. Да знаеш, човече ...

Той запали клечка кибрит в събраните си шепи и Кент видя лицето му. Имаше повече от несигурност в суровите, непоколебими черти.

– Виждаш ли, вчера, след като бях при тебе, аз се върнах при тополите – продължи О'Конър. Намерих следите на девойката. Беше свърнала от пътеката и на места дирите личеха много ясно. Носила е обувки с високи токове, Кент, от тия, френските и мога да ти се закълна, че краката ѝ не са много по-големи, отколкото на бебе! Намерих къде Кедсти я е догонил и там мъхът беше доста утъпкан. Той се е върнал през тополите, а момичето продължило и навлязло в смърчовете. Там загубих дирята и. Като е минала през тая гора, тя е могла да стигне къщата на Кедсти, без да бъде забелязана. Трябва да е трудно да се ходи с крака, колкото половината ми длан и четири пръста високи токове! И все се питам защо не е била с обикновени високи обувки или мокасини?

– Защото е дошла от юг, а не от север – предположи Кент. Може би от Едмънтън.

– Точно така. И Кедсти не я е очаквал, нали? Ако я беше очаквал, първото ѝ появяване пред него нямаше да разтърси и сетния му нерв. Ето защо не мога да се отърва от голямото хрумване, Кент. В момента, когато я зърна, Кедсти стана друг човек. Отношението му към теб в същия миг се промени. Да можеше сега да те спаси само с едно помръдване на малкото си пръстче, нямаше да го направи, просто защото му е абсолютно необходимо да има извинение, дето е освободил Мактригър. Твоето самопризнание е дошло тъкмо в психологическия момент. Неизреченото искане на момичето там, сред тополите, е било да освободи Мактригър и е било подкрепено от заплахата, която Кедсти разбра и която го ужаси до мозъка на костите. Мактригър трябва да се е видял с него

след това, понеже остана да чака Кедсти в канцеларията. Не зная какво е станало между тях. Младшият полицаи Доил казва, че останали насаме половин час. Сетне Мактригър напуснал казармата и никой не го е виждал оттогава. Това е много странно. А, най-странното в цялата работа е тая моя неочаквана командировка във форт Симпсън.

Кент се облегна на възглавниците. Дишането му се превърна в рязка, пресекуваща кашлица. В светлината на звездите О'Конър видя лицето му изведнъж да посърва и да добива уморен вид. Той се наведе навътре толкова, че да може да стисне с двете си ръце ръката на Кент.

– Аз те изморявам, Джими – промълви той дрезгаво. Сбогом, стари приятелю!

Аз ... аз ... Той се поколеба и след това излъга с твърд глас: Ще отида да поогледам къщата на Кедсти. Няма да се забавя повече от половин час и на връщане ще се отбия. Ако си заспал ...

– Няма да съм заспал – рече Кент.

Ръцете на О'Конър стиснаха неговата по-силно.

– Сбогом, Джими.

– Сбогом. И после, когато О'Конър се дръпна назад в мрака, гласът на Кент му подвикна тихо: Аз ще бъда с теб през дългото ти пътуване, Бъки. Пази се! Винаги!

Отговорът на О'Конър бе изхлипване – изхлипване, което се надигна в гърлото му като голям юмрук и го задави и изпълни очите му с парливи сълзи, които затъмниха блясъка на луната и звездите. И той не се запъти към дома на Кедсти, а тежко закричи по посока на реката, защото знаеше, че Кент е разбрал лъжата му и че те са си казали последно сбогом.

Глава IV

Дълго след като си отиде О'Конър, Кент най-после заспа. Това беше дрямка, натежала от непосилната борба на неспокойния мозък с изтощението и неизбежния край. Някакъв непознат дух сякаш понесе Кент назад през изживените години чак към дните на детството, като прескачаше от хребет на хребет и му позволяваше да хвърли бърз, мимолетен поглед в почти забравени долини, върху случки и неща, отдавна избледнели и заличили се в паметта му. Живите му сънища се изпълниха с призраци – призраци, които се преобразяваха, когато неговият дух се връщаше към тях, докато закипяваха от живот и затуптяваха с червената кръв на действителността. Той беше отново момче, което играеше бейзбол пред малката училищна сграда от червени тухли на половин миля от стопанството, където се беше родил и където умря майка му.

И Дръгльо Хил, умрял преди много години, беше негов партньор в играта, милият Дръгльо със самодоволната усмивка и дъх, който винаги миришеше на най-вкусния лук, какъвто някога е бил отглеждан в Охайо. А, после, когато дойдохе време за обед, той продаваше няколко от майчините си краставички срещу малко от лука на Дръгльо – две глави лук за една краставичка. Цена, която никога не се променяше. И играеше старомодно казино с майка си и двамата заедно беряха къпини в гората и той уби змия, която беше смазал с тояга преди повече от двадесет години, а майка му беше избягала с писък, а след това беше седнала и заплакала.

Беше боготворил майка си и духът на неговите сънища не му позволи да надзърне в долината, където тя лелееше погребана под малък бял камък в селското гробище, хиляда мили далече, с баща му редом до нея. Но, той го развълнува за миг със спомена за дните, в които с труд беше завършил средното си образование, а след това го доведе на Север, любимия му Север.

За часове пустошта погълна Кент. Той мърдаше неспокойно, от време на време сякаш пред прага на събуждането, но всеки път се отпускате отново в навяващите дрямка прегръдки на неговите гори. Беше на път в студеното сиво начало на зимата и блясъкът от лагерния му огън изсипваше сияен кръг на червено великолепие в нощта, а близо до него в този блясък седеше О'Конър. Сега пък беше зад кучетата и

шейната, бореше се с бурята. Тъмни и тайнствени потоци ромоляха под неговото кану; ето го на Голямата река, О'Конър е пак с него ... И после изведнъж се видя с димяща пушка в ръка. Двамата с О'Конър стояха, опрели гръб на долап за промиване на злато, с лице към свирепата и кръвожадна шайка на контрабандиста Мако. Трясъкът на пушките наполовина го събуди, но след това дойдоха по-приятни неща. Бученето на вятъра във върхарите на смърчовете, ромолът на пълноводни реки през пролетта, птичите песни, сладките ухания на живота, великолепието на живота, както го бе живял той, той и О'Конър. Накрая, полузаспал и полубуден, поведе борба с някаква задушаваша го тежест в гърдите. Беше една потискаща и измъчваща тежест, както от дървото, което го затисна в областта Джакфиш и Кент чувствуваше, че се смъква в някакъв мрак. Изведнъж проблесна светлина. Той отвори очи. Слънцето нахлуваше през прозореца, а тежестта в гърдите беше лекото натискане от слушалката на Кардиган. Въпреки физическото напрежение от виденията, породени от неговия ум, Кент се събуди тъй тихо, че Кардиган не усети това, докато не вдигна глава. Имаше нещо в изражението му, което докторът се помъчи да прикрие, но Кент го долови, преди то да изчезне. Имаше тъмни сенки под очите. Кардиган изглеждаше малко измъчен, сякаш беше прекарал безсънна нощ. Кент се надигна и примижа срещу слънцето с виновна усмивка. Беше спал доста до късно и ...

Кент внезапно се сви и изкриви уста от болка. Нещо горещо и изгрящо го пререза през гърдите. Беше като удар с нож. Той отвори уста да поеме дъх. Налягането вътре в него не беше вече натискът на слушалката. Болката беше истинска.

Кардиган, наведен над него, се мъчеше да има весел вид.

– Прекалено много нощен въздух, Кент – обясни той. Това ще мине скоро.

На Кент му се стори, че Кардиган едва забележимо натърти думата „скоро“, но нищо не го попита. Беше съвсем сигурен, че го е разбрал, и знаеше колко неприятно щеше да е за Кардиган да му отговори. Бръкна под възглавницата да види часовника си. Беше девет часът. Кардиган гузно се суетеше, подреждаше нещата на масичката и нагласяваше сеника над прозореца. Няколко мига остана неподвижен, гърбом към Кент. Сетне се обърна и каза:

– Кое предпочиташ, Кент, да се измиеш и да закусиш или да имаш гост?

– Не съм гладен и тъкмо сега не ме привлича мисълта за сапун и вода. Кой е гостът? Отец Лейон или Кедсти?

– Нито единият, нито другият. Една дама.

Тогава ще е по-добре да се примиря със сапуна и водата! Имаш ли нещо против да ми кажеш коя е?

Кардиган поклати глава.

– Не зная. Никога не съм я виждал. Дойде тая сутрин, когато бях още по пижама, и остана да чака досега. Казах и да дойде по-късно, но тя настоя да чака, докато се събудиш. Беше много търпелива цели два часа.

Вълнение обзе Кент и той не се постара да го прикрие.

– Млада жена, нали? – нетърпеливо попита той. Чудесна черна коса, сини очи, носи обувки, големи колкото половината ти длан, с високи токове и е много хубава?

– Точно така – кимна Кардиган. Забелязах дори и обувките. Много красива млада жена, Джими!

– Моля ти се, покани я да влезе – каза Кент. Мърсър ме изжули снощи и се чувствавам горе-долу в приличен вид. Тя ще ми прости небръснатата брада и аз ще и се извиня, за да не ти е мъчно. Как ѝ е името?

– Попитах я, но тя като че не ме чу. Малко след това я попита Мърсър и после ми каза, че тя само го изгледала за миг и той се смръзнал. Чете моето томче „Животописи“ от Плутарх, наистина го чете. Познавам по начина, по който обръща страниците!

Кент се облегна по-високо на възглавниците и се обърна към вратата, когато Кардиган излезе. Като светкавица в главата му премина всичко, което му бе казал О'Конър. Това момиче, Кедсти, тайнствеността на всичко. Защо е дошла да го види? Какъв би могъл да бъде поводът за посещението ѝ, освен да му поблагодари за признанието, което дари свободата на Санди Мактрнгър? О'Конър беше прав. Съдбата на Мактрнгър имаше за нея голямо значение и тя бе дошла да изрази признателността си. Кент се послуша. В коридора се чуха далечни стъпки. Те бързо приближиха и спряха пред вратата. Една ръка хвана дръжката, но за миг вратата не се отвори. Той чу гласа на Кардиган, после стъпките на Кардиган, отдалечаващи се по коридора. Сърцето му туптеше до пръсване. Не помнеше да е бил някога толкова развълнуван от едно незначително нещо.

Глава V

Резето бавно се повдигна и едновременно с това на вратата леко се почука.

– Влез – каза Кент.

В следващия миг той се взря напред. Момичето бе влязло и затворило вратата подире си. Портретът, нарисуван от О'Конър, стоеше пред него в плът и кръв. Очите на момичето се срещнаха с неговите. Те приличаха на великолепни теменуги, както бе казал О'Конър, но не приличаха на очите, които очакваше да види. Бяха широко отворени, любопитни очи на дете. Беше си ги представял като два вира със стаен в тях пламък – както му ги описа О'Конър, а се оказа точно обратното. Единственото в тях като че ли бе чувството, събудено от едно всеобемашо, незадоволимо любопитство. Те очевидно не го разглеждаха като умиращо човешко същество, а като създание, безкрайно интересно за наблюдаване. Вместо с благодарност, която бе очаквал, те бяха изпълнени с някакво голямо, учудено допитване и във зора им нямаше ни най-малка сянка на смушение. За няколко мига на Кент му се стори, че не вижда нищо друго освен тези чудни, безстрастни очи, загледани в него. След това я видя цялата. Изумителната ѝ коса, бледото, прелестно лице, стройността ѝ красотата ѝ, както стоеше с гръб към вратата, с едната ръка все още на дръжката. Никога не беше виждал нищо подобно на нея. Би казал, че е на осемнадесет или двадесет или двадесет и две години. Косата ѝ навита, лъскава, с кадифени свивки от тила към върха на главата го поразя, както беше поразила О'Конър, като нещо неправдоподобно. Великолепието на тази коса правеше девойката да изглежда много по-висока, отколкото беше, а тънката снага подсилваше това впечатление.

След това, ча голямо кегово смушение, в следващия момент очите му се плъзнаха към нейните крака. И пак О'Конър е бил прав. Мънички крачета, обувки с високи токове, пленително изящни глезени, подаващи се изпод пола от някакъв пухкав плат.

Той се сепна, вдигна поглед и се изчерви. Лека сянка на усмивка се плъзна по устните на момичето. То погледна надолу и Кент за първи път видя, каквото бе видял О'Конър – как слънчевите лъчи запалиха сънени огньовете в косата ѝ.

Кент се мъчеше да каже нещо, но преди да успее, девойката се настани на стола до леглото му.

– Отдавна вече чакам да ви видя – заговори тя. Вие сте Джеймс Кент, нали?

– Да, аз съм Джим Кент. Съжалявам, че доктор Кардиган ви е накарал да чакате. Ако знаех ...

Беше започнал пак да се овладява и й се усмихна. Забеляза удивително дългите й черни мигли, но теменужените очи зад тях не му се усмихнаха в отговор. Спокойствието, с което гледаха, смущаваше. Тя като че ли не можеше напълно да прецени Кент и все още се мъчеше да му намери съответно място в музея на нещата, които познаваше.

– Трябвало е да ме събуди – продължи Кент, като се мъчеше да не се изтърве пак с нещо. Не е учтиво да караш една млада дама да чака два часа!

Този път сините очи го накараха да почувствува, че усмивката му е само сантиментално хилене.

– Да ... вие сте по-друг. Тя говореше тихо, сякаш изказваше гласно мислите си. Именно това дойдох да разбера, дали сте по-друг. Вие умирате, нали?

– Боже господи ... да ... умирам! – стресна се Кент. Според доктор Кардиган може да се очаква да свърша ей в тази минута. Не ви ли е малко страх да седите толкова близо до човек, който може да пукне, както го гледате?

За първи път очите й се промениха. Тя не седеше с лице към прозореца, но въпреки това блясък, подобен на блясъка на слънчевата светлина, припламна в тях – мек, сияен, почти засмян.

– Не, това не ме плаши – увери го тя. Винаги съм си мислила, че бих искала да видя някой да умира ... не бързо, както от удавяне или когато го застрелят, а бавно, лека-полека. Но, не бих искала да видя да умираме вие.

– Радвам се – промълви Кент. Това ми е много приятно.

– И все пак не бих се уплашила, ако умрете.

– О!

Кент се облегна по-изправен на възглавниците. Беше човек, преживял много приключения. Беше се излагал на всички сътресения, които можеше да си представи, но това бе ново. Той се взираше в сините очи, онемял и смаян. Те бяха студени, чисти и без следа от вълнение. И Кент разбра, че девойката кязца истината. Нито с едно потрепване на хубавите си мигли тя не би издала нито страх, нито ужас, ако той пукнеше ей в този миг. Това беше изумително.

Нещо като негодувание премина за мигновение през озадачения му

ум. След това то изчезна и проблесна мисълта, че тя изрича само собствената му философия на живота, показваше му колко евтин е животът, колко е дребен, колко нелепо е да скърбиш, когато видиш как угасва светлината. И го правеше не като философ, а с удивителното безгрижие на дете.

Изведнъж, сякаш подтикната от чувство, съвършено противоположно на явната липса на съчувствие, тя протегна ръка и я сложи на челото му. Това също беше сътресение. Не беше допиране на професионалист, а нежно, прохладно, леко докосване, от което през него премина успокоителна тръпка. Ръката остана там само за миг и после девойката я отдръпна, за да сплете гънките пръсти с пръстите на другата ръка на скута ѝ.

– Нямате огън – забеляза тя. Какво ви кара да мислите, че ще умрете?

Кент обясни какво става в него. Беше напълно излязъл от релсите на първоначалните си мисли и очаквания. Бе се надявал да поиска поне да се запознаят, когато посетителката влезе в стаята му, и възнамеряваше да си присвои положението на учтив следовател. Въпреки думите на О'Конър, не предполагаше, че тя ще е чак толкова хубава. Не вярваше, че очите ѝ ще са чак толкова красиви, нито миглите чак толкова дълги, нито докосването на ръката ѝ така приятно отмаляващо. А, сега, вместо да я запита как се казва и с каква цел е дошла, се превърна в безразсъден идиот и и обясняваше някои въпроси от физиологията, занимаващи се с аорти и торбички на аневризми. Той свърши, преди да си даде сметка за нелепостта на положението, а заедно с нелепостта съзря и комичното. Дори когато умираше, Кент не можеше да не види смешната страна на едно или друго нещо. То го поразя така неочаквано, както го беше поразяла красотата на девойката и нейната смущаваща и непресторена наизност.

Както го гледаше със същото пламъче на някакъв потаен въпрос в очите, момичето изведнъж го видя да ѝ се смее право в лицето.

– Това е смешно. Много е смешно, госпожице ... госпожице ...

– Марет – допълни тя в отговор на недомлъвката му.

– Смешно е, госпожице Марет.

– Не госпожица Марет. Само Марет – поправи го тя.

– Казвам, че това е смешно – подхвана отново Кент. Виждате ли, не е чак толкова ужасно приятно, както бихте могли да си помислите, да ... тъ-тъ ... да бъдете тука, на моето място, и да умирате. И снощи си мислих, че горе-долу най-прекрасното нещо на света би било да имам до

себе си жена; жена, която донякъде би ми съчувствувала, разбирате ли, би облекчила цялата тая работа или, да речем, би ме съжалила. И ето че господ чува молитвата ми и се появявате вие... а вие един вид създавате в мен впечатлението, че сте си поставили за задача да видите как изглежда човек, когато хвърля топа.

Светлината отново заблестя в сините очи. Момичето като, че ли беше свършило да го анализира в ума си и Кент видя лека руменина да плъзва по бузите му, бледи при влизането в стаята.

– Не бихте били първият, когото виждам да хвърля топа – увери го тя. Видяла съм мнозина и никога не съм плакала много. Бих предпочела да видя как умира човек, отколкото някои животни. Но, не бих искала това да сте вие. Сега по-леко ли ви е като го чухте от жената, за която сте се молили на бога?

– По-леко – рече задъхано Кент. Но защо, по дяволите, госпожице Марет ...

– Марет – поправи го тя отново.

– Да, Марет ... Защо, по дяволите, сте дошли да ме видите точно тогава, когато трябва да пукна? И как е презимето ви, и на колко сте години, и какво искате от мен?

– Аз нямам презиме, навършила съм двадесет години и дойдох да се запозная с вас и да ви вляда що за човек сте.

– Браво! – възкликна Кент. Работата тръгна бързо! А сега защо?

Момичето притегли стола си мъничко по-близо и за миг на Кент му се стори, че чудесната ѝ уста трепна, готова да се усмихне.

– Защото така блестящо сте излъгали, за да спасите друг човек, който беше пред прага на смъртта.

– И ти ли, Бруте! – въздъхна Кент и се облегна на възглавниците си. Не е ли възможно един порядъчен човек да убие друг човек и да не го наричат лъжец, когато разкаже за това? Защо толкова хора смятат, че аз лъжа?

– Не смятат – каза момичето. Те ви вярват сега. Вие сте дали в самопризнанието си такива пълни подробности за убийството, че съвсем са се убедили. Би било мяого жалко да оцелеете, защото положително ще ви обесят. Лъжата ви звучи и се чете като истина. Но, аз знам, че с лъжа. Вие не сте убили Джон Баркли.

– А какво е основанието ви за това убеждение? Половин минута очите на момичето сезираха в неговите. Те пак като че ли гледаха през него и вътре в него.

– Защото познавам човека, който действително го е убил – каза то тихо и това не сте били вие.

Кент направи върховно усилие да не загуби спокойния си вид. Той взе една пура от кутията, която Кардиган беше оставил на леглото и отхапа крайчеца.

– Да не би и някой друг да е направил самопризнание? – попита той.

Тя едва забележимо поклати глава.

– Да не би вие ... ъ-ъ-ъ ... да сте видели този друг господин да убива Джон Баркли?

– Не.

– Тогава трябва да ви отговоря, както отговорих на друг. Аз убих Джон Баркли. Ако подозирате друго лице, подозрението ви не е основателно.

– Какъв блестящ лъжец! – тихо промълви девойката. Не вярвате ли в бога?

Кент трепна.

– В широк, всеобемаш смисъл, да – каза той. Вярвам в него например, както се разкрива за сетивата ни в цялото това живо, разтящо великолепие, което виждате ей там през прозореца. Природата и аз сме станали доста добри приятели и виждате ли, аз съм си създал вместо бог един вид майка-богиня, на която да се кланям. Може да е светотатство, обаче понякога то е голяма утеха. Но, вие не сте дошли, за да говорим за религия.

Прелестната главица се наведе още по-близо до него. Кент изпита настойчиво желание да вдигне ръка и да докосне блестящата коса, когато девойката сложи ръка на челото му.

– Аз зная кой уби Джон Баркли – не отстъпваше тя. Зная как, кога и защо е бил убит. Моля ви се, кажете ми истината. Искам да зная! Защо поехте върху себе си престъпление, което не сте извършили?

Кент, без да бърза, запали пурата. Момичето го наблюдаваше внимателно, почти нетърпеливо.

– Може да съм луд – каза той. За всеки човек е възможно да е луд и да не го знае. Това е чудната страна на безумието. Но, ако не съм безумен, аз убих Баркли. Ако, не съм го убил аз, трябва да съм побъркан, защото съм дълбоко убеден, че съм го убил. Или е така, или безумната сте вие. Имам подозрения, че е така. Нима здравомислещ човек може да носи тук обувки с такива токове?

Той посочи с укор към земята.

За първи път девойката се усмихна – открито, откровено, възхитително. Човек би рекъл, че сърцето ѝ се е устремило за миг към Кент, за да го поздрави. А, след това усмивката угасна като слънце, засенчено от облак.

– Вие сте смел човек – каза тя. – Вие сте великолепен. Аз мразя мъжете.

Но, мисля, че ако бихте оцелели, щях да ви обикна. Ще ви повярвам, че сте убили Баркли. Вие ме принуждавате да ви повярвам. Направихте признанието, когато узнахте, че ще умрете, за да спасите невинен човек. Не е ли така?

Кент отстъпчиво кимна:

– Точно така. Не ми се иска да го виждам в тая светлина, но предполагам, че е вярно. Признах, понеже знаех, че ще умра. В противен случай, положителен съм, щях да оставя другия да понесе наказанието заради мен. Сигурно ме мислите за животно.

– Всички мъже са животни – веднага се съгласи тя. Но, вие сте по-друг вид животно. Харесвате ми. Ако ми се удадеше случай, бих се била за вас. Аз мога да се бия. Тя вдигна двете си малки ръце и полуусмихната се обърна пак към него.

– Но не с тези ръце – възкликна Кент. Аз мисля, че бихте се били с очите си. О'Конър ми каза, че те насмалко не убили Кедсти, когато сте ги срещнали двамата в тополовата горичка вчера.

Беше се надявал, че споменаването на името на инспектор Кедсти ще я смути. Но, не можа да долови това да ѝ е направило някакво впечатление.

– О'Конър е бил едрият червендалест мъж с господин Кедсти?

– Моят другар при обиколките. Той идва при мене вчера и беше прехласнат от очите ви. Те са наистина прекрасни, никога не съм виждал очи и наполовина хубави като вашите. Но, Бъки се чудеше най-много не на това. Чудеше се на въздействието, което са оказали те върху Кедсти. Каза ми, че разтърсили в него и сетния нерв, а Кедсти не е от тия, дето лесно се плашат. И най-странното в тая работа било, че в същия миг, когато сте си отишли, той дал на О'Конър заповед да освободи Мактригър, а след това се обърнал и тръгнал подир вас. Целият ден О'Конър се мъчил да узнае нещо за вас в пристанището. Не успял да намери ни кожа, ни косъм ... извинете! Искам да кажа, че не е успял да узнае за вас съвсем нищо. Ние решихме, кой знае защо, че се криете в къщата на Кедсти. Нали нямате нищо против това да ви го каже човек ... който скоро ще хвърли топа, а?

Малко го поуплаши прямотата, с която бе разказал всичко. С радост би премълчал собственото си любопитство и всичките съмнения на О'Конър заради още един миг с нейната ръка на челото. Но, беше го изрекъл и сега чакаше.

Девојката гледаше надолу и пръстите и усукваха някакво украшение с пискюли от роклята ѝ, а Кент мислено измерваше с въображаема линийка дължината на миглите ѝ. Те бяха разкошни и развълнуван от възхищението си, той беше готов да се закълне, че са два пръста дълги. Неочаквано тя вдигна очи и долови пламенния му поглед и румекината, избила под загара на бузите – нейните бузи също се бяха позачервили.

– Ами ако не умрете? – запита го тя направо, сякаш не бе чула нито дума от всичко, което ѝ беше казал за Кедсти. Какво ще правите?

– Ще умра.

– Ами ако не умрете? Кент сви рамене.

– Предполагам, че ще трябва да понеса наказанието. Да не си тръгвате?

Момичето се беше поизправило и седеше на крайчеца на стола.

– Да, тръгвам си. Страх ме е от моите очи. Може да ви погледна, както съм погледнала господин Кедсти и тогава ... бам! И ще свършите бързо-бързо! А, аз не искам да съм тука, когато умрете!

Той долови лека нотка на смях в гласа ѝ. Полазиха го тръпки. Каква очарователна кръвожадна мизерница беше тя! Кент загледа наведената глава, блестящите свивки на чудната ѝ коса. Разпуснатата, струваше му се, косата щеше да я скрие цялата. И беше толкова мека и топла, че пак го блазнеше да посегне и да я докосне. Девојката беше чудесна и все пак като че нямаше сърце. Явното пренебрегване на факта, че той е на смъртно легло, беше почти демонично. Когато го гледаше, в изражението на теменужените ѝ очи нямаше никакво съчувствие. Тя дори се шегуваше с факта, че той ще умре!

Марет се изправи и огледа за първи път стаята, в която бе седяла. Сетне се обърна към прозореца и погледна навън. Тя напомняше на Кент хубава млада върбичка, израсла край някой поток – изящна, стройна, яка. Би могъл да я вдигне на ръце лесно като дете и въпреки това усещаше в гъвкавата красота на снагата ѝ сила с чудна издръжливост. Нехайният начин, по който държеше главата си, го пленяваше. За тази глава и за косата, която я увенчаваше, Кент знаеше. Половината от жените по земята биха дали скъпоценни години от живота си.

А, после, без да се обърне към него, девојката каза:

– Някой ден, когато умирам, бих искала толкова приятна стая като

тази.

– Надявам се, че няма никога да умрете – отговори той от все сърце.

Тя се върна и се спря за миг до него.

– Беше ми много приятно – рече Марет, сякаш Кент ѝ беше устроил някакво специално забавление. Много жалко, че ще умрете. Сигурна съм, че щяхме да станем добри приятели. Не сте ли сигурен и вие?

– Да, много сигурен. Само да бяхте се появили по-рано.

– И винаги ще мисля за вас като за по-друг вид мъжко животно – прекъсна го тя. Наистина е вярно, че не бих искала да ви видя как умирате. Искам да се махна, преди то да е станало. Бихте ли желали да ви целуна?

За миг на Кент му се стори, че аортата му няма да издържи.

– Бих ... бих искал – дрезгаво промълви той.

– Тогава ... затворете си очите, моля.

Той се подчини. Тя се наведе към него. Кент усети лекия допир на ръцете ѝ и долови за миг парфюма на лицето и косата ѝ, а след това изпита дълбокото вълнение от устните ѝ, притиснали се топло и меко към неговите.

Не беше се изчервила, нито смутила, когато я погледна пак. Като, че ли беше целунала някое бебе и сега се чудеше на червеното му лице.

– Преди вас съм целувала само трима мъже – призна тя. Странно. Никога не съм мислила, че ще го направя пак. А сега, сбогом!

Тя се запъти бързо към вратата.

– Чакайте! – извика Кент жално. – Моля ви, почакайте! Искам да зная името ви. Марет ...

– Радисон – довърши тя вместо него. Марет Радисон. Аз идвам от много далече, от място, което наричаме Долината на мълчаливите. Тя сочеше на север.

– От Север! – възкликна той.

– Да, то е далече на север. Много далече.

Ръката ѝ хвана дръжката. Вратата бавно се отвори.

– Почакайте! – примоли се пак той. Не бива да си отивате.

– Трябва. Аз се забавих твърде дълго. Съжалявам, че ви целунах. Не трябваше да го правя. Но, не можех да се сдържа, защото сте такъв блестящ лъжец!

Вратата бързо се отвори и се затвори. Той чу стъпките ѝ почти да тичат по коридора, където не много отдавна беше чул последните стъпки на О'Конър.

А, после настъпи тишина и в тази тишина Кент чу отново думите ѝ, които заудряха като чукчета в главата му: „Защото сте такъв блестящ лъжец!“

Глава VI

Джеймс Кент сред другите си качества, добри и лоши, притежаваше безмилостно мнение за собствените си слабости, но никога това мнение не беше падало толкова ниско, както в минутите, непосредствено последвали затварянето на вратата зад тайнственото момиче, което му бе казало, че се нарича Марет Радисон. Щом девойката си отиде, съкрушителното превъзходство на детинската и хитрина го сломи така, че Кент се засрами от себе си и пламна целият в своята самота.

Той, старшият полицай Кент, най-хладнокръвният в полицията след инспектора Кедсти, най-страшният следовател при разпит на престъпници, човекът, който беше си спечелил слава, че застава спокойно и с непоколебима увереност пред най-страшни опасности, беше победен, страхотно победен от сдио момиче! И въпреки това, макар претърпял поражение, неудържимо и от време на време пресилено чувство за хумор го караше да признае надмощието на победителката. Срамното в това положение бе признанието, че малко женска красота е причината. Беше се присмял нл О'Конър, когато едрият щабен сержант описа въздействието на очите на момичето върху инспектор Кедсти. А сега, ако О'Конър можеше да знае за случилото се тука ...

Изведнъж, като гумена топка, спасителното чувство за хумор изскочи от тази бъркотия и Кент изведнъж се закиска и зачервеното му лице поизбледня. Посетителката беше дошла и си беше отишла, а той не знаеше за нея нищо повече, отколкото при влизането ѝ, с изключение на това, че носи много хубавото име Марет Радисон. Едва сега започваха да му идват въпросите, които би искал да зададе – десет, петдесет въпроса. По-определено коя е, как и защо е дошла в пристанище Атабаска, защо се интересува от Санди Мактригър, за тайнствената връзка, която положително трябва да съществува между нея и инспектор Кедсти и най-вече какъв е бил главният ѝ подтик да дойде да го види, след като е знаела, че му предстои да умре. Утеши се с уверението, че е щял да научи тези неща, ако тя не беше си отишла така ненадейно. Не бе очаквал такова нещо.

Въпросът, който заседна най-упорито в ума му, беше: Защо е дошла? Дали в края на краищата е било само от любопитство? Дали връзката ѝ със Санди Мактригър е такава, че обикновено любопитство я е накарало да дойде да види човека, който го е спасил? Положително не е

била подтикната от чувство на благодарност, защото с нищо не я изрази. На смъртното му легло тя почти го подигра. И едва ли е дошла като пратеничка на Мактригър, защото щеше да му предаде нещо от него. За първи път Кент се усъмни дали тя изобщо го познава, въпреки странната сцена, разиграла се пред очите на О'Конър. Но, трябва да познава Кедсти. Не беше му отговорила на половинчатото обвинение, че се крие в къщата на инспектора. Беше употребил тази дума: „крие“. Трябваше тя да действа. А, девойката я посрещна така невъзмутимо, сякаш не бе я чула, а той знаеше, че е чула съвсем ясно. Тъкмо тогава тя му позволи тъй хубаво да види изумително дългите и мигли и тихо му отговори:

– Ами ако не умрете?

Кент усети изведнъж да пламва от неудържимо възхищение пред умелото й лукавство, а заедно с това възхищение го обзе и тръпка на проникновено разбиране. Стори му се, че знае защо Марет го напусна така неочаквано. Направила го е, защото се е видяла твърде близо до опасната точка. Имаше неща, които не е искала той да узнае, нито да я пита за тях, и дръзкият му намек, че се крие в къщата на Кедсти, я бе предупредил. Беше ли възможно самият Кедсти да я е изпратил поради някое съображение, за което Кент не можеше дори да се досети? Положително не е било заради Мактригър, човека, когото беше спасил. Щеше поне да му благодари по някакъв начин. Нямахше да изглежда чак толкова възхитително хладнокръвна, чак толкова мило равнодушна към факта, че той умира. Ако свободата на Мактригър имаше за нея някакво значение, трябваше най-малкото да прояви към Кент мъничко съчувствие. А, най-големият й комплимент, ако се изключеше целувката, беше, че го нарече „блестящ лъжец“!

Кент изкриви лице и дълбоко пое дъх поради стягането в гърдите. Защо като че ли никой не му вярваше? Защо дори това тайнствено момиче, което виждаше за пръв път в живота, учтиво го нарече лъжец, когато настоя, че е убил Джон Баркли? Нима извършването на убийство непременно оставя отпечатък на лицето на убиеца? Ако е така, никога не го е забелязвал. Някои от най-закоравелите престъпници, докарани от него от областите надолу по реката, бяха мили наглед хора.

Ето например Хориган, който в течение на седем дълги седмици бе поддържал доброто му настроение със смехориите си, при все че Кент го водеше, за да бъде обесен. Ами Мактаб и la Bete Noir – Черния звяр, благовъзпитаният грабител на пощата в пустошта, и петима-шестима други, които можеше да си спомни без всякакво усилие. Никой не ги

наричаше лъжци.

Долината на мълчаливите мъже признаваха престъпленията си, Щом разберяха, че са изгубили. Всички до един бяха умрели на бесило-то и Кент тачеше паметта им заради това. А, той умираше и дори едно непознато момиче го нарече лъжец! А, не е имало случай, по-ясен от неговия. Беше изложил найтбеямносно уличаващите го подробности. Имаше веинко черно на бяло. Той го подписа. И въпреки това не му вяр-ваха. Това беше странно, дяволски странно – мислеше си Кент.

Докато младият Мърсър не отвори вратата и не влезе със закуска, Кент не се сети, че е бил истински гладен, откак го събуди слушалката на Кардисан върху неговите гърди. Мърсър му беше забавен от самото нянало. Младият англичанин с розово лице, пресен още от стара Анг-лия, не умееше да скрие в изражението и отношенията ей това, че вижда пред себе си бесилка всеки път, когато влезе в стаята. Бил, както се до-верил на Кардиган, „ужасно шашнат“ от това нещо.

Да храниш и да миеш човек, който без съм нение ще умре и ще бъ-де обесен, ако оцелее, го изпълваше със странни и понякога биещи на очи чувства. Все едно, че се грижеше за жив труп, ако човек можеше да си представи такова нещо. А, Мърсър си го паедстааяще. Кент бе започ-нал да гледа на него като на рвошбпааен барометър, издаващ тайните на Кардиган. Не беше го казал на Кардиган и пазеше това откритие за соб-ствено забавление.

Тази сутрин лицето на Мърсър беше по-малко румено, а бледите му очи още по-бледи, помиела си Кент. Освен това започна да ръси яйцата със захар, вместо със сол ...

Кент се разсмя и спря ръката му:

– Можеш да ми подслаждаш яйцата, след като умра, Мърсър, но до-като съм жив, искам ги със сол! Знаеш ли, любезни, че нямаш добър вид тая сутрин? Дали защото това е последната ми закуска?

– Надявам се, че не е, господине, надявам се, че не е – побърза да отговори Мърсър. Всъщност, аз се надявам, че ще останете жив, господине.

– Благодаря! – каза сухо Кент. Къде е Кардиган?

– Инспекторът изпрати човек да го повика, господине. Мисля, че е отишъл при него. Добре ли са сварени яйцата, господине?

– Мърсър, ако някога си работил като камериер, за бога, забрави го сега, избухна Кент. Искам да ми кажеш нещо без заобикалки. Колко още ще живея?

Мърсър запристъдва за миг от крак на крак и руменината на лицето

му избледня с още една-две степени.

– Не мога да кажа, господине. Доктор Кардиган не ми е съобщил. Но, мисля, че не много дълго, господине. Доктор Кардиган е съвсем разстроен тая сутрин. И отец Лейон трябва да дойде всеки миг да ви види.

– Много благодаря – кимна Kent и спокойно започна второто яйце. Ами, между другото, как ти се видя младата дама?

– Чудесно парче, дума да не става, чудесно парче! – възкликна Мърсър.

– Правилно – съгласи се Kent. Чудесно парче. Малко напомня отдела за басми в манифактурен магазин, но е доста съдържателно. Да знаеш случайно къде е отседнала или защо е дошла в пристанището?

Не се съмняваше, че задава глупав въпрос, и почти не очакваше Мърсър да му даде някакъв отговор. За това бе смаян, когато той му каза:

– Чух доктор Кардиган да я пита дали ще ни окаже честта да се отбие още веднъж и тя отвърна, че няма да има възможност, защото заминава с една шаланда надолу по реката тая вечер. Май каза, че отива във форт Симпсън, господине.

– Не думай! – извика Kent и развълнуван от новината, разсипа малко от кафето си. Ами, че точно за там заминава щабният сержант О'Конър!

– Тъкмо това и каза и доктор Кардиган. Но, тя не му отговори. Ако, нямате нищо против една малка шега в сегашното ви състояние, господине, бих казал, че доктор Кардиган май хлътна по нея. Дяволски хубаво момиче, господине, дяволски хубаво! И струва ми се, очите му останаха в нея!

– Сега говориш на човешки език, Мърсър. Тя наистина беше хубава, нали?

– Ъ-ъ-ъ ... да ... изумително хубава, господин Kent – съгласи се Мърсър и изведнъж се изчерви до корена на пепеляворусата си коса. Готов съм да призная, че на това необикновено място появата ѝ бе доста вълнуваща.

– Съгласен съм, приятелю Мърсър – кимна Kent. Тя ме развълнува. И виж какво, друже, ще направиш ли на един умиращ най-голямата услуга, каквато е поисквал в живота си?

– Ще бъда много щастлив, господине, много щастлив да го сторя.

– Ето каква е работата – каза Kent. Искам да зная дали това момиче действително заминава с шаландата надолу по реката тая вечер. Ако съм жив утре сутрин, ще ми го кажеш ли?

– Ще направя всичко възможно, господине.

– Добре. Това е просто глупава прищявка на един умиращ, Мърсър. Но, искам да ми доставиш това удоволствие. И аз съм чувствителен като теб. Не искам да го узнае Кардиган. Има един стар индианец на име Муи, който живее в барачка точно зад дъскорезницата. Дай му десет долара и му кажи, че ще получи още десет, ако свърши работата, съобщи резултата на теб и си държи езика зад зъбите след това. Ето. Парите са под възглавницата ми.

Кент измъкна кесия и тикна в ръцете на Мърсър петдесет долара.

– С останалите пари купи пури. Парите вече нямам какво да ги правя. А, тая малка игра, дето ще я играеш, си заслужава. Това е, така да се каже, последното ми развлечение на земята.

– Благодаря ви, господине. Много любезно от ваша страна.

Мърсър принадлежеше към бродещите англичани, типични за Западна Канада, този вид, който понякога караше истинските канадци да се чудят защо голяма, чудесна страна като тяхната трябва да се държи за метрополията. Мазен и винаги угоднически учтив, той създаваше впечатление на прекрасно обучен слуга и все пак, ако някой му намекнеше подобно нещо, щеше да бъде във висша степен възмутен. Кент беше изучил доста добре нравите на този тип хора. Беше ги срещал на какви ли не места, защото една от необяснимите им черти е безразсъдството и очевидната безразборност в избора на местожителство. Мърсър например би трябвало да бъде на някаква дребна чиновническа служба в някой град, а ето че работеше като болногледач в сърцето на пустошта!

След като Мърсър излезе с чиниите от закуската и парите, Кент си припомни доста хора от неговия тип. И си даде сметка, че под външното лустро на привидна сервилност се спотайва своеобразна смелост и дързост, за събуждането на която трябва само да намериш правилен подтик. А, когато се събуди, тя е особено похватна с потайната ловкост на изпечен крадец. Не устоява срещу насочен револвер. Готова е обаче да пълзи пред дулата на пушки в тъмна нощ. И Кент беше сигурен, че неговите петдесет долара ще му дадат резултат, ако остане жив.

Точно за какво му трябваша сведенията, които се мъчеше да докопа, не би могъл да си обясни. Една от любимите сентенции, които си бяха изковали с О'Конър, бе, че много пъти са стигали успеха, окрилени от своите хрумвания.

И предложението, отправено към Мърсър, бе направено под напора на един от тези моменти, когато Кент бе обладан от някакво хрумване. Това утро бе изпълнено за него с неочаквани вълнения и сега той се

отпусна назад в усилието да хвърли поглед върху случилото се и да забрави, ако може, печалното, което трябваше да му се случи в течение на следващите няколко часа. Но, не можеше да преодолее стягането в гърдите. То като че ли почваше да го завладява. От време на време се виждаше принуден да прави доста голямо усилие, за да поеме достатъчно въздух в дробовете си.

Улови се, че се чуди дали има възможност момичето да дойде пак. Дълго размишлява за него и реши, че е било нелепа безвкусица от страна на съдбата да остави това приключение последно. Да беше срещнал Марет преди шест месеца – дори преди три, имаше вероятност тя така да промени събитията в живота му, че метисът нямаше да забие този куршум в гърдите му. Призна си го без всякакво стеснение. Пустошта беше му замествала жените. Беше предявила права върху тялото и духа му. Той не бе желал нищо освен необузданата ѝ свобода и безкрайните рискове. Беше мечтал, както мечтае всеки, обаче реалните неща, а не мечтите са били движещата сила на неговия живот. И въпреки всичко, ако това момиче бе дошло по-рано ...

Той си представяше непрестанно нейните коси и очи, крехкостта ѝ, както беше застанала на прозореца, свободата и силата на стройната снага, държанието на изящната главица и усещаше отново вълнението от допира на ръката ѝ и още по-чудното вълнение от устните ѝ, когато ги беше притиснала топло към неговите.

И тя беше севернячка! Завладяваше го тъкмо тази мисъл. Не си позволяваше дори да допусне, че тя може да му е казала нещо невярно. Беше сигурен, че ако доживее до другата сутрин, Мърсър ще потвърди вярата му в нея. Никога не беше чувал за местност, наречена Долината на мълчаливите, но Канада беше огромна страна, а форт Симпсън с неговата агенция на Компанията на Хъдсъновия залив и пет-шест хижи се намираше на хиляда мили. Не беше сигурен, че такава долина изобщо съществува. По-лесно можеше да се повярва, че момичето живее във форт Прови-дънс, форт Симпсън, форт Добра Надежда или дори във форт Макфърсън. За него не беше трудно да си я представи като дъщеря на един от големите агенти-комисиионери на Севера. И все пак след внимателно обмисляне отхвърли това предположение като неправдоподобно. Думата „форт“ нямаше нищо общо с броя на населението, а белите жители на всички пунктове между Голямото робско езеро и Ледовития океан надали бяха повече от петдесет души. Марет не беше сред тях, иначе това щеше да се знае в Атабаска.

Нито можеше да е дъщеря на някой лодкар от реката или ловец с

капани, понеже не беше за вярване някой лодкар или ловец да прати момичето си в цивилизования свят, където Марет без съмнение е била. Това бе подробността, която озадачаваше Кент най-много. Девојката не беше само красива. Тя е била възпитана в училища, в които не са преподавали мисионери от пустошта. В нея, както му се струваше, той откри красотата и необузданата свобода на героите, дошли при него направо от сърцето на една древна аристокрация, възникнала преди близо двеста години в старите градове Квебек и Монреал.

Умът му мигновено го върна назад при тази мисъл. Той си спомни за времето, когато бе обикалял всеки кът в тозн старинен прад Квебек и спирал над два века стари гробове и дълбоко в душата си завиждал на покойниците за живота, който бяха живели. Винаги е мислел за Квебек като за някакво рядко, пожелтjало от времето късче дантела между другите градове – сърце на Новия свят, каквото е бил едно време, все още туптящо, все още нашепващо за едновременната си сила, все още живо в спомена за старинната му романтика, за почти забравените му трагедии Един дух, който оставаше жив, който все още упорито отбиваше рушителния модернизъм, стремящ се да оскверни святото в него. И му беше приятно да мисли за Марет Радисон като за негов дух, отиващ на север и все по на север – също както духовете на поруганите покойници, вдигнали се от пристанище Атабаска, за да отидат нататък.

И почувствувал, че най-после пътят му е бил облекчен, Кент се усмихна на великолепия ден и пошепна тихичко, сякаш тя още стоеше там и го слушаше:

– Ако бях останал жив ... щях да те нарека ... мой Квебек. Хубаво е това име! То значи много. Ти също.

А във в коридора, докато Кент шепнеше тези думи, стоеше отец Лейон, пребледнял, отколкото присъствието на самата смърт го бе карало някога да пребледнее. До него бе Кардиган, състарил се с десет години, откак сложи слушалката на гърдите на Кент същата сутрин. Зад тях двамата стояха Кедсти, с лице, сякаш изсечено ст сива скала, и младият Мърсър, в чиито изблещени очи беше застинал ужасът пред нещо, което още не можеше да проумее. Кардиган понечи да заговори и не можа. Кедсти избърса челото си, както го беше бърсал в утрото на самопризнанието на Кент. А отец Лейон, когато се запъти към вратата на Кент, тихо си шепнеше молитва.

Глава VII

От прозореца, великолепия ден във и образа на Марет Радисон, който беше възкресил пред себе си, Кент се обърна при звука на ръка, допряла вратата, и видя тя бавно да се отваря. Очакваше го. Беше прочел младия Мърсър като отворена книга. Нервността на Мърсър и засилилото се стягане на това нещо в гърдите му го бяха предупредили. Смъртта щеше да дойде скоро и отец Лейон беше дошъл. Помъчи се да се усмихне, та да поздрави приятеля си от пустошта весело и без страх.

Но, усмивката му замръзна, когато вратата се отвори и той видя застаналия там мисионер.

Неведнъж беше придружавал отец Лейон през прага на живота пред лицето на смъртта, но никога още не беше виждал в изражението му това, което видя сега. Той се вторачи. Мисионерът остана на вратата разколебан, сякаш задържан в последния момент от голям страх. Известно време очите на двамата се взираха едни в други в мълчание, което ги държеше във властта си като нещо живо. После отец Лейон влезе тихо в стаята и затвори вратата подире си.

Кент дълбоко пое дъх и се опита да се усмихне.

– Вие ме изтръгнахте от една мечта – каза той. Имахмного приятна преживелица тази сутрин, mon père.

– Някой се мъчеше да ми го разправи, Джими – отвърна дребният мисионер, като правеше усилие да отговори на усмивката.

– Мърсър?

– Да. Той ми го разправи поверително. Бедният момък май се е влюбил в младата дама.

– Аз, също, mon père. Нямам нищо против да ви го призная. Дори се радвам. И ако Кардиган не беше предопределил смъртта ми ...

– Джими – прекъсна го мисионерът припряно, но с малко дрезгав глас, не ти ли е идвало на ум, че доктор Кардиган може да е сгрешил?

Беше хванал ръката на Кент. Сега я стисна по-силно. Ръката започваше да боли. И на Кент, втрещил се в очите му, изведнъж му се стори, че умът му е тъмна стая, осветена внезапно от блясане на огън. Капка по капка кръвта се оттегли от лицето му, докато то стана по-бяло от лицето на отец Лейон.

– Вие ... вие ... да не искате да кажете ...

– Да, да, моето момче, искам да кажа точно това – промълви

мисионерът с глас толкова странен, като че ли не беше негов. Ти няма да умреш, Джими. Ти ще останеш жив!

– Жив! – Кент падна на възглавниците си. Жив! Устните му отронваха тази единствена дума.

За миг затвори очи и му се стори, че светът е в пламъци. И повтори думата още веднъж, но само устните му се размърдаха и не се чу никакъв звук. Разумът му, напрегнат до краен предел да посрещне изпитанието на смъртта, бавно се поддаде на силната реакция. Кент се чувствуваше в тези мигове като залитащ човек. Отвори очи и видя през прозореца някаква нелепа зелена мъгла там, където би трябвало да бъде светът. Но, чуваше гласа на отец Лейон. Този глас, като че идваше от много далече, но звучеше съвсем ясно. Доктор Кардиган направил грешка – казваше той. И поради тази грешка доктор Кардиган бил като човек, комуто са извадили сърцето. Но, то било простителна грешка.

Ако беше имало рентгенов апарат ... Но, апарат нямало. И доктор Кардиган поставил диагнозата, която вероятно щели да поставят девет от всеки десет добри лекари. Това, което той взел за пулсация на аневризмата, било много силен сърдечен шум, а по-голямото стягане в гърдите било просто усложнение, причинено от твърде много нощен въздух. Много жалко, че е допуснал грешката. Но, Кент не бива да осъжда Кардиган!

Не бива да осъжда Кардиган! Тези последни няколко думи се заблъскаха в мозъка на Кент като безкрайна редица дребни вълнички. Не бива да осъжда Кардиган! Той се разсмя, смя се, докато зашеметеният му разум дойде на себе си, докато светът пред прозореца приеме отново обичайния си вид. Поне си мислеше, че се смее. Не бива да осъжда Кардиган! Какво удивително глупаво нещо от устата на отец Лейон! Да осъжда Кардиган за това, че му връща живота? Да го осъжда за прекрасната новина, че няма да умре? Да го осъжда за ...

Всичко започваше да се изяснява. Като болт, плъзнал се в гнездото си, съзнанието му си дойде на място. Той пак видя отец Лейон с пребледнялото напрегнато лице и очи със стаени още в тях страх и ужас, с които го бе погледнал от прага. И чак тогава Кент схвана напълно истината.

– Раз разбирам – рече той. Вие и Кардиган смятате, че щеше да е по-добре да умра!

Мисионерът още го държеше за ръка.

– Не зная, Джими, не зная. Това, което се случи, е ужасно.

– Но, не Толкова ужасно, колкото смъртта – възкликна Кент и

изведнъж седна сковано, облегнат на възглавниците си. Боже господи, mon père, аз искам да живея! О! ...

Той се дръпна и разпери ръце към отворения прозорец.

– Погледнете ей там вълн! Тоя свят е пак мой! Моят свят! Искам да се върна в него. Сега ми е десетократно по-скъп, отколкото преди. Защо ще осъждам Кардиган? Mon père... mon père ... чуйте ме. Сега мога да го кажа, защото имам правото да го кажа. Аз излъгах. Аз не съм убил Джон Баркли!

Странен вик се изтръгна от устните на отец Лейон. Това беше приглушен вик, вик не на ликуващ, а на поразен от скръб човек:

– Джими!

– Кълна се! Боже господи, mon père, няма не ми вярвате?

Мисионерът се беше изправил. Очите и лицето му бяха придобили друго изражение. Имаше вид, сякаш виждаше Джеймс Кент за първи път в живота си. Беше изражение, породено внезапно от душевно сътресение, сътресение от смайване, от невяра, от някакъв нов вид ужас. След това лицето му веднага пак се промени и той сложи ръка върху главата на Кент.

– Бог да ти прости, Джими – каза той. И бог да ти е на помощ!

Обзет допреди миг от горещата вълна на бликналата в него радост, Кент усети сега сърцето му да се емръзва от това, което долавяше в гласа на отец Лейон и четеше на неговото лице и очи. Това не беше напълно недоверие. Беше нещо по-безнадеждно.

– Вие не ми вярвате! – рече той.

– Моята религия ме учи да вярвам, Джими – отговори отец Лейон е благ тон, в който прозвуча предишното спокойствие. Трябва да вярвам заради теб. Но, сега въпросът не е в човечните чувства, момче. Въпросът е в закона! Каквито чувства и да храни сърцето ми към теб, те не могат да ти помогнат. Ти си Мисионерът, не се реши да изрече думите.

Чак тогава Кент схвана напълно ясно чудовищното положение. Не беше успял да си даде сметка за него веднага. В общи черти то му стана ясно преди няколко мига. Сега Подробности една след друга изпъкваха пред него и мускулите му се стегнаха, а отец Лейон видя сурови бръчки да се очертават около устата и ръцете да се свиват в юмруци. Смъртта се беше оттеглила. Но, нейната подигравка, мрачното и злорадство за огромната шега, която беше изиграла, сякаш гърмеше с демоничен смях в ушите на Кент. Но, той щеше да остане жив! Това беше фактът, който надделяваше над всичко друго. Нямаше значение какво щеше да му се случи един или шест месеца след този ден – нали нямаше да

умре днес! Щеше да доживее да чуе какви новини ще му донесе Мърсър. Щеше да доживее да се изправи пак на крака и да се бори за живота, който беше отхвърлил. Той беше преди всичко борческа натура. Имаше вроден стремеж да се бори не толкова срещу други човеци като него, колкото срещу непреодолими и неблагоприятни положения, с които се сблъскваше в приключенията си. А, сега му предстоеше най-смъртоносна игра от всички досегашни. Виждаше го. Чувствуваше го. Положението го завладяваше.

В очите на правосъдието, от което съвсем доскоро беше част, той беше убиец.

А, в областта Алберта убиването на човек се наказваше с обесване. Понеже не го обхванаха ужас и страх, Кент се зачуди дали все още схваща положението. Струваше му се, че го схваща. Просто това беше въпрос на човешка природа. Смъртта, както бе предполагал, представляваше определено и предрешено нещо. Беше вярвал, че му остават само няколко часа. А, сега му върнаха живота поне за няколко месеца. Това бе чудно, отменяне на присъдата и ...

Изведнъж сърцето му спря да бие, изтръпнало от една мисъл. Марет Радисон е знаела, че той няма да умре! Беше му го наемнала, а той като кръгъл глупак не можа да долови значението на това положение. Тя не прояви към него никакво съчувствие, смя му се, почти го подигра, чисто и просто защото е знаела, че няма да умре!

Кент внезапно се нахвърли върху отец Лейон и завиха:

– Те ще ми повярват! Ще ги накарам да ми повярват! Аз излъгах, топ рѐге. Излъгах, за да спася Санди Мактригър, и ще им кажа защо. Стига доктор Кардиган да не е направил още някоягрешка, искам пак да дойдат всички тука. Ще наредите ли?

– Инспектор Кедсти чака във – каза тихо отец Лейон, но аз не бих действувал прибързано, Джими. Бих изчакал. Аз бих мислил ... мислил.

– Искате да кажете, без да бързам, да измисля история, която да хване място, топ рѐге? Аз я имам. Имам тая история. И все пак – той се усмихна малко печално. Аз направих доста образцово самопризнание, нали, отче?

– Беше много убедително, Джими. В него се изброяваха такива точни подробности, а тези подробности, съпадащи с факта, че си бил видян при Джон Баркли по-рано същата вечер и че ти си бил той, който го намерил мъртъв няколко часа подир това. Всичките заедно свидетелствуват много силно против мен – съгласи се Кент. В действителност аз ходих при Баркли, за да прегледам една стара карта, която той направил

на областта Поркюпайн преди двадесет години. Не можа да я намери. След това изпрати да ми кажат, че я открил. Аз се върнах и го намерих мъртъв.

Дребният мисионер кимна, но не проговори.

– Объркана работа – продължи Кент. Изглежда ми горе-долу, сякаш би следвало да си понесе последиците като честен играч. Когато човек губи, не е прилично да надава вой. Това ще го представи като страхливец, нали знаете. За да изиграя играта според правилата, предполагам, че би трябвало да си замълча и да се оставя да ме обесят, без да създавам излишни неприятности. Каквото ти се падне на зара и така нататък, нали знаете? Но, човек може да го види и от друга страна. Тоя мой нещастен врат зависи от мен. Той ми е свършил доста хубава работа. Бил ми е съвсем верен и честен. Дори е преглъщал яйца в деня, когато е мислел, че ще умре. И аз бих се показал като лош представител на човешкия род, ако го изоставех сега. Искам да направя на тоя врат една добрина. Искам да го спася. И ще го спася ... ако мога!

Въпреки неприятната напрегнатост на момента, отец Лейон се зарадва, като видя старият хумор да се проявява наново в духа на приятеля му. У него обичта бе нещо трайно. Можеше да скърби за Джеймс Кент, можеше да се моли за спасението на душата му, можеше да вярва, че той е виновен, въпреки това запазваше към него чувството, което бе твърде дълбоко вкоренено в сърцето му, за да бъде изтръгнато от материални неща или случайни събития. За това на устните му се върна старата бодра усмивка и той каза:

– Да се бориш за живота си, е право, което господ дава на всекиго, Джими. Бях изпаднал в ужас, когато идвах при тебе. Струваше ми се, че щеше да е по-добре, ако беше умрял. Сега виждам грешката си. Борбата ще е страшна. Ако спечелиш, ще се радвам. Ако загубиш, знам, че ще загубиш смело. Може да си прав. Може да е най-добре да се видиш с инспектор Кедсти, преди да си имал време да размишляваш. Това нещо ще окаже психологическото си въздействие. Да му кажа ли, че си готов да говориш с него?

Кент кимна:

– Да. Сега.

Отец Лейон отиде при вратата. Дори и там, като че ли се подвоуми за миг, сякаш му се искаше да каже на Кент да си помисли още веднъж. После я отвори и излезе.

Кент зачака нетърпеливо. Ръката му, подръпваща чаршафите, падна на кърпата, с която си беше бърсал устните, и изведнъж му дойде

на ум, че отдавна вече на нея не се беше отбелязвало ново кърваво петно. Сега, след като той разбра, че не е нещо смъртоносно, стягането в гърдите беше по-малко неприятно. Искаше му се да стане и да посрещне посетителите си на крак. Всеки нерв в тялото му жадуваше да действа и минутите тишина, последвали затварянето на вратата подир мисионера, се проточиха, дълги и отегчителни. Измина четвърт час, докато Kent чуе приближаващи отново стъпки, и по звука разбра, че Кедсти не идва самичък. Вероятно Le père щеше да се върне с него. А, може би и Кардиган.

Това, което стана през следващите няколко секунди, беше за него донякъде неприятна изненада. Пръв влезе отец Лейон, а след него инспектор Кедсти. Очите на Kent се стрелнаха към лицето на командира на Н-ското отделение. Той го гледаше почти като непознат. Леко навеждаше на главата, недостатъчно да бъде наречено поздрав, беше отговорът на кимването и приветствието на Kent. Никога не беше виждал лицето на Кедсти да прилича повече на лицето на безстрастен сфинкс. Но, това, което го смути най-много, бе присъствието на хора, които не бе очаквал. По петите на Кедсти влезе Макдугал, съдията, а подир Макдугал младшите полицаи Пели и Брант, сковано изпънати и явно получили нареждания. Кардиган, блед и гузен, се появи последен със стенографката. Едва бяха влезли в стаята, когато младши полицаят Пели произнесе официалната формула на Наказателния закон на Кралската северозападна конна полиция и Kent беше арестуван по всички правила.

Не очакваше такова нещо. Знаеше, разбира се, че предвидената по закона процедура щеше да бъде изпълнена, но не очакваше такава кръвожадна привързаност. Беше смятал, че преди всичко ще поговори с Кедсти като човек с човек. И въпреки всичко това бе правилно според закона. Kent си даде сметка за това, докато очите му изредиха вкамененото лице на Кедсти и безизразно неподвижните лица на старите му приятели – младши полицаите Пели и Брант. Дори и да имаше съчувствие, то беше прикрито, освен на лицата на Кардиган и отц Лейон. И Kent, обзет от ликуващи надежди преди малко, сега усети сърцето си да натежава, докато чакаше момента, когато щеше да започне борбата за възвръщане на загубените от него живот и свобода.

Глава VIII

Известно време след като вратата към стаята на Кент се затвори подир зловещата редица представители на правосъдието, младият Мърсър остана да стои в коридора и да разсъждава вътрешно дали не е дошло неговото време. Накрая реши, че то е дошло и с петдесетте долара на Кент в джоба се запъти към колибата на стария следотърсач, индианеца Муи. Върна се след час, тъкмо навреме, за да види вратата на Кент да се отваря пак. Доктор Кардиган и отец Лейон се появиха първи, последвани, един по един, от русата стенографка и младши полицаите Пели и Брант. След това вратата се затвори.

Вътре в стаята, изпотен от мъчението, през което беше преминал, Кент седеше подпрян на възглавниците и обърнал към инспектор Кедсти пламтящи очи.

– Помолих за тези няколко минути насаме, Кедсти, защото исках да поговоря с вас като с човек, а не мой пряк началник. Сега, смятам, вече не съм служещ в полицията. При това положение не ви дължа по-голяма почит, отколкото на всеки друг. И се радвам на много голямото удоволствие да мога да ви нарека мръсен негодник!

Лицето на Кедсти беше разгорещено, но докато ръцете му бавно се свиха в юмруци, то стана червено. Преди той да успее да проговори, Кент продължи:

– Вие не проявихте към мен учтивостта, нито съчувствието, които винаги сте проявявали към най-големите престъпници, изправяли се пред вас. Вие изненадахте всички, които бяха в тази стая, понеже едно време, ако не и сега, те са били мои приятели. Не възразявам срещу това, което казахте. Протестирам срещу тора как го казахте. Винаги, когато те проявяха склонност да ми повярват, вие я убивахте, не честно и прямо, а без да ми дадете възможност да се оправдая. Щом съзирахте някакъв шанс да спечеля по някоя точка, вие се позовавахте на постановленията на закона. А, не вярвате, че съм убил Джон Баркли. Зная това. Нарекохте ме лъжец в деня, когато направих това глупаво самопризнание. Още вярвате, че ви излъгах.

И аз почаках да останем насаме, за да ви питам някои неща, защото в мене все още е останала малко учтивост, макар във вас да не е останала. Каква е вашата игра? Какво ви е довело до тази промяна? Да не е ...

Дясната му ръка се сви в твърд като камък юмрук, когато той се

наведе към Кедсти.

– Да не е причината в момичето, което се крие в къщата ви?

Дори в този миг, когато изпитваше желание да удари седящия пред него човек, Кент не можеше да не се възхити от непоклатимата неуязвимост на Кедсти. Никога не беше чул някой друг да нарича Кедсти негодник или нечестен. И все пак, въпреки че лицето му пламна още повече, инспекторът остана безстрастно спокоен, както винаги. Дори намекът на Кент, че играел някаква игра, както и прякото обвинение, че крие в къщата си Марет Радисон, като че ли ни най-малко не го смутиха. Миг-два той гледа Кент, сякаш премерваше душевното му равновесие. Когато заговори, гласът му прозвуча тъй тихо и спокойно, че Кент остана изумен.

– Не ти се сърдя, Кент – каза той, не ти се сърдя, дето ме наричаш негодник и каквото друго пожелаеш. Струва ми се, че бих правил същото, ако бях на твое място. Вижда ти се необяснимо, поради предишните ни връзки, че не правя всичко възможно, за да те спася. Бих го правил, ако смятах, че си невинен. Но не смятам. Аз вярвам, че си виновен. Не виждам да има някаква вратичка в доказателствата против теб, както си ги изредил в собственото си самопризнание. Слушай, човече, дори да можех някак да помогна, да докажа, че не си виновен в убийството на Джон Баркли... Той замълча и засука единия от посивелите си мустаци, като се обърна за миг наполовина към прозореца. Дори да направех това, ти пак би получил двайсет години затвор за най-лошото лъжесвидетелство на земята. Лъжесвидетелство, извършено по време, когато си мислел, че си на смъртно легло! Ти си виновен, Кент. Ако, не в едното, то в другото. Аз не играя никаква игра. А, колкото за момичето, в къщата ми няма никакво момиче.

Кедсти тръгна към вратата и Кент не направи опит да го спре. На устата му напиряха думи, но те останаха неизречени и известно време след излизането на Кедсти той остана загледан в зеления безкрай на горите пред прозореца му, без нищо да вижда. Инспекторът Кедсти тихо и спокойно бе изговорил думи, които направиха на пух и прах всичките му надежди. Защото дори да се отървеше от въжето, пак оставаше престъпник – престъпник от най-лошия вид, може би не по-добър от човек, който убива друго човешко същество. Ако докажеше, че не е убил Джон Баркли, в същото време щеше да се обвини, че се е закълел в една лъжа, когато е мислел, че лежи на смъртно легло. А, за това можеше да получи двадесет години в затвора на Едмънтън! В най-добрия случай не можеше да очаква по-малко от десет. Десет години, двадесет години в

затвора! Това или обесване.

Пот изби по лицето му. Вече не проклрнаше Кедсти. Ядът му беше прекипял. Кедсти от самото начало бе прозрял онова, за което той като някой глупак не беше помислил. Каквото и да чувствуваше в дълбините на своята душа, инспекторът не можеше да постъпи другояче. Той, Джеймс Кент, който мразеше лъжата повече от всичко на света, беше „кин аз кисю“ – най-черният от всички лъжци, човек, излъгал на смъртно легло.

А, за такава лъжа се полагаше голямо наказание. Правосъдието гледаше със свой собствен поглед. То беше праволинейно, тесногърдо и не се интересуваше от нищо вляво или вдясно от него. Нямаше да признае никакво извинение, което Кент би намерил за себе си. Той беше излъгал, за да спаси човешки живот, но самото правосъдие бе предявило права върху този живот. Така Кент едновременно ограби и наруши правосъдието, при все че някакво чудо го спаси от най-тежкото от всички наказания.

Сериозността на положението го сломи. Сякаш сега за първи път пред него се отвори прозорец и той видя онова, което бе видял Кедсти. А, после, с течение на минутите, борческият дух се събуди в него отново. Не беше от тези, които лесно се предават. Личната опасност винаги го раздвижваше до дълбините на душата, а никога досега Кент не бе застрашаван от опасност, по-голяма от тази, пред която се изправяше. Положението налагаше да не се избързва и да не се следва първото хрумване. От десет години специалността му беше ловец на престъпници, а психологията на лова на престъпници е била неговата сила. Винаги при издирването на жертвата беше се мъчил първо да събуди в себе си съчувствие и да разбере тази жертва. Да анализира как ще постъпи един нарушител на закона при дадени условия, в дадена обстановка и дадени унаследени расови черти, беше за Кент първият ход във вълнуващата игра. Бе си създал много важни правила, но винаги изработени от гледището на преследвача. Сега започна да ги обръща наопаки. Той, Джеймс Кент, беше не преследвачът, а преследваният и всички овладени от него похвати трябваше сега да се разработят от обратната гледна точка. Неговите познания за живота в гората, неговата ловкост, тънкостите, които бе научил в играта един срещу един, щяха да се окажат от малка полза, когато се стигнеше до свидетелски показания и съд.

Отвореният прозорец роди първата идея. Приключенията винаги са били кръвта на неговия живот. А, там, вън, отвъд зелените гори, понесли се надалеч като океански вълни, го чакаше най-голямото

приключение. Намереше ли се веднъж в тези обични гори, покрили почти половината континент, охотно би умрял, ако светът вземеше връх. Виждаше себе си как играе играта на преследвания, както никой не беше я играл преди. Веднъж да си върне оръжието и свободата, с целия този свят, дето го чака ...

Нетърпение блесна в очите му и сетне бавно угасна. Отвореният прозорец в края на краищата беше само една подигравка. Той се търколи странишком от леглото и донякъде се задържа на крака. От усилието му се зави свят. Съмняваше се дали би могъл да измине стотина крачки, след като се прехвърли през прозореца.

В същия миг нова мисъл възникна в ума му. Главата му се проясняваше. Той прекоси със залитане стаята и се върна. Изправяше се на крака за първи път, откакто го беше повалил куршумът на метиса. Щеше да излъже Кардиган. Щеше да излъже Кедстн. Макар и да възстановяваше силите си, щеше да го пази в тайна. Ще се преструва на болен до крайния възможен предел, а после някоя нощ ще се възползува от отворения прозорец!

Тази мисъл го развълнува, както нищо на света не го беше вълнувало. За първи път усещаше огромната разлика между преследвача и преследвания, между човека, който играе играта на живот или смърт самичък и другия, който я играе с правосъдието и цялата му сила зад гърба си. Да преследваш, беше вълнуващо нещо. Да си преследван беше още по-вълнуващо. Нервите му се изопнаха. Друг огън се разгоря в ума му. Той беше притиснатият до стената. Другият беше ловецът сега.

Кент се върна при прозореца и се наведе колкото можеше навън. Загледа гората и я видя с други очи. Блещукането на бавно движещата се река криеше в себе си значение, каквото не бе имала за него никога преди. Да беше го видял в тази минута, доктор Кардиган би се заклек, че Кент пак има температура. В очите му блестеше спотаен пламък. Лицето бе поруменяло. В тези мигове Кент не виждаше смъртта. Не си представяше железните решетки на затвора. Кръвта му пулсираше, движена само от това най-голямо от всички приключения, което му предстоеше.

Той, най-добрият между ловците на престъпници в двете хиляди мили на пустошта, ще бие самите ловци! Хрътката се беше превърнала в лисица, а тази лисица знаеше хитрините и на преследвача, и на преследвания. Той ще спечели! Един свят го зовеше и той щеше да стигне сърцето на този свят. В ума му вече започваха да се мяркат спомени за места, където би могъл да намери сигурност и свобода за вечни времена.

Никой в целия Север не познаваше затъntenите кътчета по-добре от него – ненанесените на карта и неизследвани места, далечните и тайнствени пространства на terra incognita, където слънцето все още изгряваше и залязваше без позволения на полицията и бог се смееше както в дните, когато предисторически чудовища се хранели от върховете на дърветата, не по-високи от самите тях. Скочеше ли веднъж през прозореца, достатъчно заякнал за път, полицията можеше да го търси сто години, без да постигне нещо.

Това, което будеше тези мисли, не беше някаква престорена храброст в кръвта му. Не беше паника или болнава възбуда. Той преценяваше нещата още докато си ги представяше. Щеше да отиде надолу по реката към Ледовития океан. И да намери Марет Радисон! Да, дори тя да живее в казармите на форт Симпсън, щеше да я намери! А след това? Този въпрос замъгли всички други въпроси в ума му. За него имаше много отговори.

Понеже знаеше, че ще бъде съдбоносно за неговия замисъл, ако го намерят на крака, Kent легна пак в леглото. Лицето му още бе зачервено от усилието и възбудата подир половин час, когато доктор Кардиган влезе в стаята.

Само за няколко минути Kent накара Кардиган да се почувствува по-спокоен, отколкото през последното денонощие. Това било в края на краищата грешка, която го правела все по-щастлив, колкото повече мислел за нея – каза той на лекаря. Призна, че отначало откритието, че щял да остане жив, го ужасило. Но, сега цялата работа му се представяла в съвсем друга светлина. Щом се почувствувал достатъчно заякнал, щял да започне да събира доказателства за алиби и бил сигурен, че ще докаже своята невинност относно убийството на Джон Баркли.

Смятал, че ще го осъдят на десет години взатвора на Едмънтън. Но, какво са десет години там в сравнение с четиридесет или петдесет в гроба? Той стисна ръка на Кардиган. Благодарил му за прекрасните грижи. Кардиган бил този, който го спасил от гроба – каза Kent и лекарят сякаш се подмлади, като чу това.

– Мислех си, че ще погледнеш по-иначе на тази работа, Kent – рече той, като пое дълбоко дъх. Боже мой, когато открих, че съм направил тая грешка ...

– Сметнал си, че ме предаваш на палача – усмихна се Kent. Вярно е, че нямаше да направя това самопризнание, драги мой, ако не те поставях на второ място след всемогъщия бог, когато се стигне до въпроса дали някой ще остане жив или ще умре. Но, всички посъбъркваме. И аз

съм грешил. И няма защо да се извиняваш. Може да те помоля да ми изпращаш сегиз-тогиз хубави пури, докато съм на усамотение в Едмънтън и вероятно ще настоявам да идваш от време на време да изпушиш по някоя с мене и да ми разправиш какво ново има по реките. Но, ме е страх, мили мой, че ще те потревожа още малко, докато съм тук. Чувствувам се някак странно днес, странно вътре в мен. Знаеш ли колко весело ще стане, ако настъпи сега някакво усложнение и ни излъже пак всичките, а?

Той видя впечатлението, което направи на Кардиган. И пак вярата му в психологическата постановка намери пълното си потвърждение. Кардиган, измъкнат от тресавището на униинето от същия този човек, който според очакванията му е трябвало да го заклеми, се преизпълни от този миг, след явната душевна реакция, със свръхсъчувствие. Когато той най-после напусна стаята, Кент вътрешно ликуваше. Защото Кардиган му беше казал, че ще мине доста време, преди да заякне достатъчно, за да се изправи на крака.

До края на този ден той не видя Мърсър. Кардиган лично му донесе обедата и вечерята и се погрижи за него накрая вечерта. Кент помоли да не го смущават повече, понеже усещал нужда от сън. Пред вратата сега имаше часови.

Кардиган се намръщи, когато съобщи тази новина. Съвършена глупост било от страна на Кедсти да взема такива нелепи предпазни мерки. Но, той щял да даде на часовия обувки с гумени подметки и да изиска да не се вдига шум, който би го обезпокоил. Кент му благодари и възторжено се усмихна, когато лекарят излезе.

Почака, докато часовникът му покаже десет часа, и тогава пристъпи към гимнастиката, която си беше предписал. Този път, когато се изправи на крака, не усети никаква замаяност. Главата му беше съвършено бистра. Започна да прави опити, като поемаше дъх все по-дълбоко и по-дълбоко и излъчваше гърди.

Въпреки очакванията му, не усещаше никаква болка. От радост му се доплака. Изпъна нагоре първо едната, после другата ръка. Наведе се надолу, докато краят на пръстите му опря в пода. Сви колена, взе да се накланя от една страна на друга, да извива тялото си ту в едно положение, ту в друго, изумен от силата и гъвкавостта си. Преди да си легне, прекоси стаята напред-назад двадесет пъти.

Не му се спеше. Опрял гръб на възглавниците, лежеше и гледаше навън към звездния блясък и слушаше пак кукумявките, които живееха

в удареното от гръмотевица дърво. След един час отново се залови с гимнастиката си.

Беше на крака, когато през прозореца чу звуците на приближаващи се гласове, а сетне на тичащи крака. След миг някой зачука на вратата и с висок глас повика доктор Кардиган. Кент пристъпи предпазливо до прозореца. Луната беше изгряла и той видя да се приближават човешки фигури, бавно, сякаш понесли някакъв товар. Преди да се загубят от погледа му, различи двама мъже, които носеха някакъв тежък предмет. След това се отвори врата, чуха се други гласове, а после настъпи тишина.

Кент си легна, като се чудеше кой ли може да е новият пациент.

След напрежението дишаше по-леко. Самият факт, че се чувстваващ тъй интензивно жив и че стягането в гърдите бе на изчезване, го изпълни с въодушевление. Облада го безкраен оптимизъм. Беше късно, когато заспа, и спа до късно. Събуди го влизането на Мърсър. Той отвори тихо, тихо затвори вратата, но въпреки това Кент го чу. В момента, когато се понадигна, разбра, че Мърсър има нещо да му съобщи, а също така видя, че му се е случило нещо тревожно. Мърсър беше малко възбуден.

– Моля да ме извините, че ви събудих, господине – заговори той, като се наведе близо над Кент, сякаш се страхуваше, че часовият може да слуша на вратата. Но, си помислих, че ще е най-добре да чуете за индианеца, господине.

– За индианеца ли?

– Да, господине ... за Муи, господине. Много съм разтревожен от тая работа, господин Кент. Той ми каза рано снощи, че бил намерил шаландата, с която момичето заминавало надолу по реката. Каза ми, че била скрита в заблатения ръкав на реката Ким.

– Ръкава Ким! Чудесно място за криене, Мърсър!

– Наистина много добро прикритие, господине. Щом се стъмни, Муи се върна да пази. Какво му се е случило, не можах напълно да открия, господине. Но, трябва да е било към полунощ, когато се домъкнал при Кросен, целият в кръв и почти в безсъзнание. Те го донесоха тук и аз бях над него почти цялата нощ. Казва, че момичето се качило на шаландата и тя потеглила надолу по реката. Толкова можах да науча, господине. Всичко друго Муи ломоти на някакъв език, който аз не разбирам. Кросен казва, че бил езикът кри и че старият Муи вярвал, че долу, на ръкава Ким върху него се нахвърлили дяволи с тояги. Разбира се, трябва да са били хора. Аз не вярвам в дяволите на Муи, господине.

– Нито аз – каза Кент и кръвта странно закипя в жилите му. Мърсър, това просто значи, че някой по-хитър от Муи е пазел на пътеката.

С чудновато напрегнато лице Мърсър хвърли предпазлив поглед към вратата. След това се наведе още по-ниско над Кент:

– Докато ломотеше, когато бях сам с него, чух го да изговаря едно име, господине. Пет-шест пъти, господине ... и то беше ... Кедсти!

Пръстите на Кент се впиха в ръката на младия англичанин.

– Ти си чул това, Мърсър?

– Сигурен съм, че не съм го чул погрешно, господине. Той го повтори доста пъти.

Кент се отпусна тежко на възглавниците си. Умът му бързо работеше. Знаеше, че въпреки усилието да се покаже спокоен, Мърсър се чувствава гузен за случилото се.

– Не бива да позволим това да се разчуе, Мърсър – каза той, Ако Муи е зле ранен ... ако например умре ... и се разбере, че ти и аз ...

Кент знаеше, че е казал достатъчно, за да окажат думите му нужното въздействие. Той дори не гледаше Мърсър.

– Наблюдавай го внимателно, човече и ми съобщавай всичко, каквото се случи. Узнай повечко за Кедсти, ако можеш. Аз ще ти кажа как да постъпваш. Доста деликатно положение, нали разбираш ... за теб! И ... – Кент се усмихна на Мърсър – аз съм извънредно гладен тая сутрин. Сложи ми едно яйце повече, Мърсър, разбираш ли? Три вместо две и една-две печени филийки повече от друг път. Пък да не кажеш на някого, че апетитът ми се е подобрил! Може това да е по-добре за двама ни, особено ако старият Муи случайно умре. Разбираш ли, драги?

– Мис... мисля, че ви разбирам, господине – отговори Мърсър и пребледня пред това, което мрачно му се усмихваше в очите на Кент. Ще постъпвам, както ми кажете, господине.

Когато прислужникът излезе, Кент се почувствува сигурен, че не е сгрешил в преценката на своя човек. Верен на даден тип, Мърсър бе готов да направи много нещо за петдесет долара от прикритие. На открито беше страхливец. А, Кент знаеше цената на такъв човек при известна обстановка. Настоящото беше една такава обстановка. От този час натаък Мърсър щеше да е неоценима придобивка в неговия замисъл за спасение.

Глава IX

Тази сутрин Кент изяде закуска, която би смаяла доктор Кардиган и би подбудила инспектор Кедсти към по-голяма предпазливост, ако научеше за нея. Докато се хранеше, той укрепя връзките, създали се вече между него и Мърсър. Показваше се много разтревожен от състоянието на Муи, който, както Кент знаеше, не беше смъртоносно ранен, тъй като Мърсър му беше казал, че няма никакво счупване. Но, ако случайно Муи умре – твърдеше той на Мърсър, това би значило нещо много лошо за тях, в случай че се узнаеше за тяхното участие в тази работа.

Колкото за самия него, едва ли би имало някаква разлика, понеже, така или иначе, бил „загазил“. Но, не му се искало да види добър приятел да си изпаща заради него. Това направи впечатление на Мърсър. Той се видя като оръдие в едно вероятно убийство и тази мисъл го ужаси. Дори в най-добрия случай – каза му Кент, те са давали и взимали подкупи, факт, който щеше да им струва скъпо, освен ако Муи държи езика си зад зъбите. Ако ли пък индианецът знае нещо по-особено за Кедсти, много важно беше той, Мърсър, да го научи, понеже то би могло да се окаже коз в тяхна полза в случай на открит конфликт с инспектора на полицията. За да спазят формалностите, Мърсър премери на Кент температурата. Тя се оказа напълно нормална, но за Кент бе много лесно да убеди Мърсър да я запише с един градус в повече.

– По-добре ще е да си мислят, че съм още доста болен – увери той Мърсър. Тогава няма да подозират, че има нещо помежду ни.

Тази мисъл толкова много хареса на Мърсър, че той предложи да добави още половин градус.

Беше прекрасен ден за Кент. Чувствуваше силите му да се възвръщат с всеки изминат час. Въпреки това през целия ден не стана от леглото нито веднъж от страх, че може да го открият. Кардиган дойде да го види два пъти и не се усъмни в температурата, отбелязана от Мърсър. Направи превръзка на раната му, която бързо заздравяваше. Това, което го безпокоеше, беше температурата. Сигурно имало някакво вътрешно увреждане – каза той, което щяло скоро да се изясни. Иначе нямало някакво особено основание Кент да не се изправи на крака. Той виновно се усмихна:

– Звучи странно да кажа такова нещо, след като до преди малко съм твърдял пред тебе, че ти предстои да умреш.

Тази нощ след десет часа Кент направи четири пъти възстановителните си упражнения. Сега повече от предишната нощ не можеше да се начуди на бързината, с която се връщаха силите му. Пет-шест пъти дяволчетата на нетърпението, които караха кръвта му да кипи, го подбуждаха да скочи през прозореца веднага.

Три денонощия след това Кент пази тайната и укрепва силите си. Доктор Кардиган се отбиваше периодично да го види, а отец Лейон го посещаваше редовно всеки следобед. Мърсър беше най-честият му посетител. На третия ден обаче се случиха две неща, които създадоха известно вълнение. Доктор Кардиган замина за четири дена за едно еелище, разположено на петдесет мили към юг, и остави всичко на Мърсър, а треската на Муи изведнъж мина и той отново дойде в съзнание. Първото нещо изпълни Кент с радост. В отсъствието на Кардиган не съществуваше непосредствена опасност да се открие, че не е вече болен. Съвземането на Муи от побоя, който му е бил нанесен по главата, докара във възторг Мърсър. Той ликуваше. С невъздържаната реакция на хората от своя тип Мърсър не можеше да се нарадва за това пред Кент. Той направи изявление, че вече не го е страх, и от момента, когато за Муи нямаше вече никаква опасност, държанието му стана такова, че Кент неведнъж с много голямо удоволствие би го изритал от стаята. От друга страна, от момента, когато пое напълно задълженията на доктор Кардиган, Мърсър започна да си придава голяма важност. Кент схвана новата опасност и започна да го котка. Ласкаеше го. Уверяваше го, че било просто срамота Кардиган да не го вземе за помощник, Мърсър напълно заслужавал. В името на справедливостта към себе си трябвало да изложи искането си, когато Кардиган се завърне. Той, Кент, щял да поговори по въпроса с отец Лейон и мисионерът щял да разпространи мнението за това, което трябвало да се направи, между другите влиятелни хора в Атабаска. Два дена си игра той, както рибарят си играе с мъчна за хващане риба. Помъчи се да накара Мърсър да разбере по-добре защо Муи е споменал Кедсти.

Но, старият индианец бе стиснал устата си като мида.

– Той се уплаши, когато му казах, че е споменавал разни неща за инспектора – съобщи Мърсър. Отрече всичко. Взе да клати глава: не, не, не. Не бил видял Кедсти. Не знаел нищо за него. Нищо не мога да направя с него, Кент.

Беше изоставил своите „господине“, както и лакейското си угодничество. Пушеше от пурите на Кент с интимното чувство на собственик и с обидна волност го наричаше „Кент“. Наричаше инспектора „Кедсти“,

а отец Лейон – „малкият проповедник“. Самомнението му видимо растеше, а Кент знаеше, че с всеки час това самомнение увеличава опасността за него.

Той вярваше, че Мърсър приказва. Няколко пъти на ден го чуваше да води разговори с часовия и доста често да отива до пристанището, развъртял в ръка тръстиково бастунче, с което не беше се осмелявал да си служи преди. Започна да изразява мнения и да прави съобщения на Кент с чувство на превъзходство. На четвъртия ден се получи известие, че доктор Кардиган щял да се забави още четиридесет и осем часа и Мърсър, без да се изчерви, надутко заяви, че когато докторът се върнел, щял да намери големи промени. И тогава, обзет от глупав порив на самоизтъкване, каза:

– Кедсти много ме е харесал, Кент. Той е много добър човек, ако го разбереш правилно. Покани ме при себе си днес следобяд и изпушихме заедно по една пура. Когато му казах, че миналата нощ надърнах през прозореца ти и те видях да правиш разни гимнастически упражнения, скочи, сякаш някой заби карфица в месата му. „Ами, че аз смятах, че е болен ... зле!“ – каза. А, аз му обясних, че има и подобри начини да върнеш здравето на един болник, отколкото лекуването на Кардиган. „Дай им обилна храна – казах му аз. Остави ги да живеят нормално. Вижте например Кент, казвам. От една седмица яде като мечка и без мъка може да ви направи сега салтомортале!“ На това той нищо не можа да ми отговори, Кент. Знаех си, че ще се поизненада, като разбере, че съм направил нещо, което Кардиган не може да направи. Взе да крачи напред-назад, навъсил вежди – сигурно си е мислил за Кардиган. После повика оня Пели и му даде някаква бележка, която написа на едно листче. След това ми стисна ръка, потупа ме по рамото, съвсем по приятелски, и ми даде още една пура. Бива си го, Кент. Веднага разбра какво съм направил, откак го няма Кардиган!

Ако Кент изобщо някога са го сърбели ръцете да хване за гушата някой човек, сега жаждата да направи това сви пръстите му. В момента, когато се канеше да действа, Мърсър го беше издал на Кедсти. Той извърна лице така, че Мърсър да не може да види изражението на очите му. Стиснатите си юмруци тикна под себе си. Вътрешно се бореше с безумното желание, което бушуваше в жилите му – желанието да се навърли върху Мърсър и да го убие. Ако Кардиган беше съобщил за състоянието му на Кедсти, това щеше да е друго нещо. Кент щеше да приеме това съобщение като честно задължение от страна на Кардиган. Но, Мърсър ... едно нищожество, надуло се от собствените си

празнословия, един престъпен тип, готов да продаде най-добрия си приятел, един глупак, едно магаре ...

Известно време остана скован като камък, с лице, извърнато от Мърсър. Здравият разум надделя. Той разбра, че последната възможност зависи сега от хладнокръвието му. А, Мърсър несъзнателно му помогна в това, като мушна в джоба си крадешком две от неговите пури и напусна стаята. Кент го чу да приказва една-две минути с часовия пред вратата.

Тогава Кент седна в леглото. Беше пет часът. Преди колко ли време Мърсър е бил при Кедсти? Каква ли е била заповедта, която Кедсти е написал на лист хартия за младши полицаия Пели? Дали е нареждал само да го наблюдават по-внимателно или е било заповед за преместване в една от килиите до самата канцелария на отделението? Ако е било последното, всичките му надежди и планове рухваха. Мислите му се насочиха към тези килии.

Пристанище Атабаска нямаше затвор, нямаше дори арест, макар служещите в полицията да наричаха понякога с това име килиите точно зад канцеларията на инспектор Кедсти. Килиите бяха от бетон и самият Кент бе помагал при проектирането им! Иронията на това положение не го поразя особено в този момент. Спомни си факта, че никой задържан не бе успял да избяга от тези бетонни килии. Ако не се предприемеше нищо до шест часа, можеше да бъде сигурен, че изпълнението на заповедта ще бъде отложено до сутринта. Възможно беше Кедсти да е заповядал на Пели да приготви за Кент килия. Дълбоко в душата си Кент се молеше заповедта да е била такава. Ако му дадяха още една нощ ... само една!

Часовникът му отзвъня половинка час. След това шест без четвърт. После шест. Сърцето му лудо биеше, въпреки че Кент се славеше като най-невъзмутимия полицаи в Н-ско-го отделение. Той запали последната си пура, за да прикрие напрежението, което, както го беше страх, щеше да проличи по лицето му, ако някой влезеше в стаята. Трябваше да получи вечеря в седем. В осем щеше да започне да се здрача-ва. Луната изгряваше все по-късно всяка вечер и щеше да се издигне над горите чак след единадесет. Той щеше да се прехвърли през прозореца в десет часа. Умът му изработваше бързо и сигурно метода на първото му нощно бягство. Долу, при дюкяна на Кросен винаги имаше много лодки. Ще тръгне с една от тях и докато Мърсър открие, че го няма, ще е изминал четиридесет мили на път към свободата. След това ще остави лодката да си върви по течението или ще я скрие и ще върви без път, докато

следата му се загуби. Някъде по някакъв начин ще намери и оръжие, и храна. Голям късмет, че не беше дал на Мърсър другите петдесет долара, които имаше под възглавницата.

В седем Мърсър му донесе вечерята. Сянка на разочарование се мярна в бледите му очи, когато видя, че последната пура не беше вече в кутията. Кент забеляза това изражение и се помъчи добродушно да се усмихне:

– Ще кажа на отец Лейон да ми донесе още една кутия утре сутрин, Мърсър. Разбира се, ако успее да го видя.

– Предполагам, че ще успеете – отвърна сопнато Мърсър. Нали живее близо до Казармата, точно където ще отидете. Имам нареждане да ви приготвя за преместване сутринта.

Кръвта на Кент сякаш се превърна за миг в жив огън. Той отпи от кафето, сви рамене й рече:

– Много се радвам, Мърсър. Искам да й видя края на тая работа. Колкото по-скоро ме отведат там, толкова по-скоро ще вземат мерки. И не ме е страх ни най-малко! Аз положително ще спечеля. Няма и едно на сто вероятност да ме осъдят. След това додаде: И ще наредя да ти изпратят кутия пури, Мърсър. Аз съм ти благодарен за прекрасното лечение.

В момента, когато Мърсър излезе с чиниите, Кент размахна свирепо юмрук по посока на вратата.

– Божичко, как би ми се искало да те хвана сам в гората ... само за един час! – пошепна той.

Стана осем часът, после девет. Два-три пъти Кент чу гласове в коридора, вероятно Мърсър разговаряше с часовия. Веднъж му се стори, че чува тътен на гръмотевица и сърцето му се разтуптя от радост. Една буря тази вечер щеше да е добре дошла за него. Но, небето оставаше ясно. Не само това, но и звездите, когато започнаха да изгряват, му се видяха по-ярки, отколкото преди. И беше много тихо. Веригата на една шаланда издрънча на реката и той я чу, като че ли беше само на стотина крачки. Позна, че вие едно от кучетата на Муи, което се обади близо до дъскорезницата. Кукумявките, които прелитаха пред прозореца, като че ли тракаха с човките си по-силно, отколкото предишната вечер. Десетина пъти си въобрази, че чува тихото плискане на реката, която много скоро трябваше да го понесе към свободата.

Реката! Всяка мечта и стремеж сега го зовяха към тази река. По нея беше си отишла Марет Радисон. И някъде край нея или край отвъдната река, или край третата река още по-нататък щеше да я намери. През

време на дългото напрегнато чакане между девет и десет часа Кент си представи момичето пак в тази стая. Припомни си всяко нейно движение, всяка нейна дума. Усети тръпката от ръката ѝ на челото си, целувката ѝ и наум повтаряше безброй пъти тихо изговорените от нея думи: „Мисля, че ако бихте оцелели, щях да ви обикна.“ А, когато каза тези думи, тя е знаела, че той няма да умре!

Защо тогава Марет си отиде? Като е знаела, че ще остане жив, защо не е останала да му помогне, ако може? Или беше казала тези думи на шега, или ...

Нова мисъл блесна в ума му. Тя насмалко не изтръгна от него вик. Накара го да се изпъне, възбуден, с биешо до пръсване сърце. Дали девойката си беше отишла? Не бе ли възможно и тя да играе някаква игра и да се мъчи да създаде впечатлението, че заминава надолу по реката със скритата шаланда? Имаше ли вероятност да играе тази игра против Кедсти? Една картина, ясна като звездите в небето, започна да се очертава в ума му. Сега Кент разбираше какво е означавало ломотенето на Муи за Кедсти. Кедсти е придружил Марет до шаландата. Муи го видял и издал това при блънуването. След това си беше стиснал езика зад зъбите от страх пред „големия човек“ от полицията. Но, защо е бил пребит почти до смърт? Муи беше безобидно същество. Той нямаше неприятели.

В пристанище Атабаска никой не би нападнал стария следотърсач с коса, побеляла от годините. Никой освен самия Кедсти. Кедсти, притиснат до стената, Кедсти, изпаднал в бяс. Дори и това беше недопустимо. Каквото и да е бил поводът за нападението и който и да го беше извършил, Муи положително беше видял полицейския инспектор да придружава Марет Радисон до шаландата. И въпросът, на който Кент не намираще начин да отговори, беше дали Марет Радисон наистина е заминала надолу по реката с тази шаланда?

Чувствуваше се почти разочарован, когато си казваше, че е възможно да не е заминала. Искаше му се тя да е на реката. Искаше тя да отива на север и все по на север. Мисълта, че е замесена в някаква афера, която има нещо общо с Кедсти, не му беше приятна. Ако Марет беше още в пристанището или близо до пристанището, то нямаше да е вече заради Санди Мактригър, човека, спасил се благодарение на самопризнанието на Кент. В сърцето си Кент се молеше тя да е на много дни от Атабаска, защото само там и никъде другаде би могъл да я види пак. А най-голямото му желание след желанието да бъде свободен бе да намери Марет. Беше откровен към себе си, когато правеше това признание. Повече от

откровен. Знаеше, че няма да мине нито ден, нито нощ, без да мисли или мечтае за Марет Радисон. Чудният ѝ образ оживяваше все повече пред него с всеки изминат час и сега той съжаляваше, че не бе посмял да докосне нейната коса. Тя нямаше да му се обиди, понеже го целуна, след като бе потиснал подтика да сложи ръка върху това меко великолелие, което увенчаваше главата ѝ.

А, после звънчето на часовника му отзвъня десет часа! Кент рязко изправи гръб, както седеше. За миг затаи дъх и се ослуша. От коридора пред стаята не се чуваше нито звук. Малко по малко той се надигна от леглото, докато стъпи на крака. Дрехите му висяха на закачалка на стената и той отиде пипнешком до тях толкова тихо, че ако някой слушаше при отвора на вратата, нямаше да го чуе. Бързо се облече. След това се приближи до прозореца, надникна навън и се ослуша.

В бляскавата светлина на звездите не видя нищо освен двата бели дънера на оголените от гръмотевица дървета, където живееха кукумявките. И беше много тихо. Свежият въздух го лъхна в лицето. В него Кент долови дъха на далечни балсамови дървета и кедрни. Светът, чуден в нощното си безмълвие, го очакваше. Кент не можеше да си представи да го дебне там несполука или смърт и му се струваше неоснователно и смешно намерението на полицията да го задържи, когато този свят протегаше към него ръце и го зовеше.

Уверил се, че е дошло време да действа, той забърза. След десет секунди беше скочил през прозореца и стъпил на земята. За миг спря, целият осветен от звездите, сетне затича към края на сградата и се потули в сянката ѝ. Бързината на движението не предизвика никаква физическа болка и кръвта му кипеше от вълнението, че усеща земя под краката си и от мисълта, че раната му трябва да е още по-заставяла, отколкото бе предполагал. Обхвана го несдържан възторг. Беше свободен! Сега виждаше реката, която блестеше и му говореше в светлината на звездите, подканваше го да побърза, разказваше му, че не толкова отдавна друго човешко същество бе поело към север по нейната гръд и ако не се бави, това ще му помогне да го догони. Усещаше тялото си да кипи от нов живот. Очите му странно заблестяха в полумрака.

Струваше му се, че Марет е тръгнала едва вчера. Не можеше да е далече и сега. И в тези минути, когато дъхът на свободата го събуждаше за прекрасния нов живот, тя беше по-друга за него, отколкото досега. Беше част от самия него. Не можеше да мисли за бягството си, без да мисли за нея. В тези скъпи мигове тя се превърна в живата душа на любимата му пустош. Чувствуваше присъствието ѝ. Завладя го мисълта, че

някъде надолу по реката тя мисли за него, чака го, надява му се. И в същия този миг реши, че няма да изостави лодката, както бе предначертал. Ще се укрива денем и ще плава надолу по течението нощем, докато най-после стигне при Марет Радисон, И тогава ще и каже защо е дошъл.

А след това ...

Кент погледна към дюкяна на Кросен. Ще се запъти направо към него, открито, като човек, тръгнал по работа, който няма защо да се крие. Ако има късмет и Кросен си е легнал, след петнадесет минути ще е на реката. Кръвта му се раздвижи, когато той пристъпи и излезе на открито, осветен от звездите. Петдесетина крачки пред него беше сградата, в която Кардиган държеше дърва. Минеше ли я, никой нямаше да може да го види от прозорците на болницата. Вървеше бързо. Двадесет крачки, тридесет, четиридесет ... и спря така неочаквано, както преди седмици го беше спрял куршумът на метиса. Иззад ъгъла на дърварника се зададе някаква фигура. Беше Мърсър. Той въртеше бастунчето си и вървеше безшумно като котка. Между тях нямаше и десет стъпки и въпреки това Кент не беше го чул. Мърсър спря. Бастунчето падна от ръката му. Дори в светлината на звездите Кент видя как лицето му пребледня.

– Нито звук, Мърсър – предупреди той. Излязъл съм за малка разходка на чист въздух. Ако извикаш, ще те убия!

Кент вървеше бавно напред и говореше с глас, който не би стигнал до прозорците зад него. И тогава се случи нещо, което смрази кръвта в жилите му. Беше чувал как крещят всички зверове на големите гори, но никога писък като този, който се изтръгна сега от устата на Мърсър. Това не беше човешки вик. За Кент това бе глас на зъл дух, на сатана. Не беше вик за помощ. Беше безсловесен. И когато този ужасен звук се изтръгна от устата на Мърсър, Кент видя как му се издува гърлото и изскачат очите от усилието. Те му напомняха змия, кобра.

Студената тръпка в жилите му премина и сега в тях пламна неугасим огън. Той забрави за всичко освен това, че змията му е препречила пътя. Дваж му се изпречваше на пътя. Мразеше я. Мразеше я със сила, равна на омразата към смъртта. Нито зовът на свободата, нито заплахата на затвора можеха да го спрат и да му попречат да отмъсти. Без нито един звук той хвана Мърсър за гърлото и писъкът пресекна със задавен кръсък. Пръстите на Кент се забиха в меката гуша, а стиснатият юмрук нанасяше удар след удар в лицето на Мърсър.

Той падна на земята, като затисна с тялото си тази човекоподобна змия. И продължи да удря и да души, както никога не беше удрял и

душил друг човек и всичко друго се измести от безумно желание да разкъса на парчета този двукрак английски гад, който бе твърде гнусен, за да съществува на земята.

И все още продължаваше да удря, дори след като пътят между него и реката отново бе свободен.

Глава X

Колко ужасна и непростима бе обладалата го лудост, Кент разбра в момента, когато се вдигна от проснатото тяло на Мърсър. Никога досега умът му не бе пламвал от тази лудост. Отначало си помисли, че е убил негодника. Това, което го накара да дойде на себе си, не беше нито съжаление, нито разкаяние. Мърсър, този страхливец и предател, подлец от най-долен вид, нямаше никакво оправдание да живее. Когато Кент със залитане се изправи, умът му се проясни при мисълта, че е загубил изгледи да стигне реката.

Чуваше тичащи крака. Видя бързо приближаващи хора, залени от звездна светлина. А, той бе твърде слаб, за да се бие или бяга. Малкото сили, които беше насъбрал и които възнамеряваше да използва пестеливо за бягството, бяха изчерпани. От раната, седмиците, прекарани на легло, мускулите, непривикнали на страхотното напрежение в тези минути на отмъщението, той се олюляваше запъхтяни не се помръдваше, а стъпките на тичащите идваха все по-близо.

Главата му се маеше. За минута-две ужасно му се зави свят и в първия миг, когато и сетната капка кръв, като че беше нахлула в мозъка, зрението му измени, а чувството за посока се изгуби. Беше се пресилил в гнева си. Знаеше, че нещо е станало вътре в него и че е безпомощен. Дори и сега първият му подтик беше да се довлече до безжизнения Мърсър и да го срита, но някакви ръце го хванаха и задържаха. Той чу изумен глас, сетне още един и нещо твърдо и студено стегна китките му като чифт беззъби челюсти.

Младши полицаят Картър, дясната ръка на Кедсти в казармите, беше първият, когото Кент видя. След това стария Сандс, общия прислужник на Кардиган. Бързо, както му беше прилошало, умът му се избистри отново и кръвта пак се задвижи равномерно по цялото тяло. Той вдигна ръце. Картър беше му нахлузил чифт белезници и лунната светлина заблещука по лъскавата стомана. Сандс стоеше наведен над Мърсър, а Картър говореше с тих глас:

– Съжалявам, Кент. Но съм длъжен да го направя. Видях те през прозореца в същия миг, когато Мърсър изпищя. Защо се спря заради него?

Мърсър се изправяше с помощта на Сандс. Той обърна отекло и невидящо лице към Кент и Картър. Ломотеше през сълзи и стенеше,

сякаш се молеше за милост от страх, че Кент още не е свършил с него. Картър дръпна Кент.

– Сега мога да направя само едно – рече той. То не е приятно. Но, според разпорежданията на закона трябва да те заведа в казармата.

В небето Кент виждаше пак ясно звездите, а белите му дробове жадно поемаха хладния въздух, както в чудните минути преди схватката с Мърсър.

Беше загубил. И причината да загуби бе Мърсър. Картър усети, както вървеше, хванал Кент за ръката над лакътя, как мускулите на окования се стегнаха.

Но, Кент стисна зъби и не отговори на казаното от Картър и Картър чу само нещо, което прозвуча като ридание, заглушено в гърлото на другаря му.

Картър бе също човек, закърмен с буйната кръв на Севера и разбираше какво става в душата на Кент. Защото Кент е бил само на косъм от свободата си.

Пели беше дежурен в казармите и тъкмо той го затвори в една от трите килии зад канцеларията на отделението. Когато Пели си отиде, Кент седна на крайчеца на затворническото легло и за първи път даде израз на пълното си отчаяние, като отрони тежка въздишка. Преди половин час светът бе протегнал ръце към него и той се беше втурнал към обятията му само за да се види застрашен като от дамоклев меч от най-жестоката трагедия в целия си живот. Защото това бе истинска трагедия. Сега нямаше никаква надежда. Пипалата на правосъдието го бяха оплели и не можеше вече и да мечтае за избавление.

Страшна беше мисълта, че именно той, Джеймс Кент, се е занимавал с направата на тези килии! Запознат с всичките фокуси и хитрости на затворниците, намислили да избягат, не беше допуснал слабо място в устройството им. Той сви отново ръце в юмуци, прокле наум Мърсър и отиде при преграденото с решетки прозорче на килията, което гледаше към реката. Сега реката беше близо. Чуваше ромона ѝ. Виждаше движението ѝ и това движение с играещата по него светлина на звездите му се видя сега като някакъв гърчещ се, почти беззвучен смях, който го подграваше за глупостта му.

Кент се върна при леглото и в очаяние зарови лице в ръцете си. Половин час не вдигна глава. За първи път в живота знаеше, че е победен, така безмилостно победен, че нямаше вече желание да се бори и на душата му бе притъмняло от останките на всичко, което беше загубил.

Най-последно отвори очи в мрака на затворническата си килия и видя

чудно нещо. Тъмната на килията прорязваше стрела от златен плам. Това бе светлината на изгряващата луна, проникнала през стоманените пречки на прозорчето. За Кент тя се беше вмъкнала в килията като нещо живо. Той я наблюдаваше възхитен. Очите му я проследиха до отвора, не по-голям от една квадратна стъпка и там, червена и разкошна, издигаща се над горите, самата луна изпълваше света. Известно време Кент не виждаше нищо освен тази луна, вместила се в рамката на прозорчето.

И когато се изправи и застана така, че светлината и заля цялото му лице, усети да се раздвижат в него сенките на старите надежди. Една по една те се надигаха и съживяваха. Кент протегна ръце, сякаш за да ги напълни с течния блясък. Сърцето заби по-бързо при великолепието на този изгрев на луната. Подигравателният ромол на реката отново се превърна в обнадеждаваща песен, пръстите му се вкопчиха в пръчките и борческият дух се възроди отново в Кент. Когато този дух го обзе по-силно, пребори отчаянието и пропъди мрака от ума му, Кент загледа луната, която с издигането си по-нависоко промени своя цвят от червен в по-долните пластове на атмосферата, в златожълт на по-голяма височина, очарован от чудото на светлината и багрите, което никога не преставаше да го вълнува.

А след това се изсмя. Ако Пели или Картър го бяха чули, щяха да се зачудят дали не е полудял. Това беше своеобразна лудост – лудост на възстановена самоувереност, на безгранична вяра, на оптимизъм, който можеше да осигури сбъдването на мечти. Той пак загледа отвъд решетката на килията. Светът си беше там, реката беше там, всичко което заслужаваше да се бориш за него, беше там. И той щеше да се бори. Как точно не се помъчи да си каже сега. А, след това се изсмя пак, тихо, малко мрачно, защото схвана тъжната шега на положението, че сам беше изградил собствения си затвор.

Той седна отново на крайчеца на леглото, поразен от чудноватата мисъл, че духовете на всички, които бе докарвал в тази същата килия и които тука са излежавали първото си наказание, сигурно му се смеят сега. И като си представи това, пред него се струпа малка армия от лица – лица, мургави и бели, лица, изпълнени с омраза и отчаяние, лица, грейнали от надежда, и лица, преbledнели от страх пред смъртта. И измежду тези видения на подвизите му като ловец на хора лицето, което излезе от тълпата и остана с него, беше лицето на Антон Фурне. Защото беше довел Антон в същата тази килия – Антон, едрият французин с черна коса, черна брада и гръмлив смях, от който дори в дните, когато очакваше смъртта, подскачаше преспапиеото върху писалището на Кедсти.

Антон се издигна като бог пред Кент сега. Беше убил и иато смел човек не го отрече. Със сърце, нежно като на момиче в тази огромна снага, Антон се гордееше с убийството. През дните на своя затвор той пееше песни, за да го възхвалява. Беше убил белия мъж от Чипиуиън, откраднал жената на неговия съсед. Не неговата жена, а на съседа! Защото веруюто на Антон беше: „Постъпвай спрямо другите, както искаш те да постъпват спрямо теб“ – а той бе обичал съседа си с голямата мъжка обич на горските жители. Съседът му беше слаб, а Антон силен като бик, тъй че, когато ударил часът, Антон бил този, който изпълнил възмездието. Когато Кент доведе Антон в ареста, великанът първо се смя на малките размери на килията, после на неподозиранията ѝ якост, а след това се смя и ця големи, гръмливи песни всеки ден от краткото време, което му оставаше да живее. Когато умря, издъхна с лице, озарено от обдрото величие на човек, който е поправил много евтино голямо зло.

Кент нямаше никога да забрави Антон Фурне. Нито за миг не беше престанал да съжалява, че нему се бе паднало неприятното задължение да задържи Антон, и винаги в моменти на малодушие мисълта за Антон, смелия Антон, му помагаше да възвърне смелостта си. Никога нямаше да бъде такъв мъж, какъвто е бил Антон, казваше си той много пъти. Никога сърцето му нямаше да бъде толкова голямо и широко, въпреки че правосъдието бе обесило Антон и душата му е била изгонена от могъщото му тяло, защото в историята бе записано, че Антон Фурне никога не бе сторил никакво зло на мъж, жена или дете, докато не се зае да унищожи една човекоподобна змия и правосъдието го затисна с петата си и го смачка.

И тази нощ Антон Фурне влезе в килията отново и седя с Кент на леглото, където бе спал много нощи, и сенките на неговия смях и песни изпълниха ушите на Кент, а голямата му смелост заля осветената от луна затворническа килия, така че най-после, когато се изтегна на леглото да спи, Кент знаеше, че душата на прекрасния покойник му е дарила сила, каквато човек не можеше да придобие от живите. Защото Антон Фурне бе умрял с усмивка, смях, песен и той сънува Антон Фурне, когато заспа. И в този сън видя и човека, наречен Мръсния Фингърс, а с него му дойде и вдъхновение.

Глава XI

Там, където малка част от голямата река се врязваше а сушата като език на кротко куче, което ближе брега при пристанище Атабаска, все още стоеше улица Фингърс – девет порутени, овехтели и изградени от разни парчетии колиби, вдигнати там от ексцентричен гений, предвидил неочакваното процъфтяване на селището с десет години преднина. И петата от деветте, преброена било от единия, било от другия край, бе наречена от собственика ѝ, Мръсния Фингърс, „Добрата стара кралица Бес“. Това беше колиба, покрита с черна покривна мушама, с два прозореца, приличащи на квадратни очи, обърнати към реката, сякаш вечно дебнеши нещо. Пред цялата фасада на тази колиба Мръсния Фингърс беше направил верандичка, която да го пази от дъжда през пролетта, от слънцето през лятото и от снега през зимните месеци. Защото именно там Мръсния Фингърс прекарваше седнал всичкото си време, когато не беше в леглото.

На две хиляди мили нагоре и надолу по трите реки всеки знаеше Мръсния Фингърс, а имаше и суеверни хора, които вярваха, че малки богове и дяволи – идват да седят и беседват с него пред старата колиба от покривна мушама. Нямаше човек по протежението на тези реки толкова умен, толкова доволен от себе си, че да не е готов да даде всичко, за да притежава многото неща, които се криеха в ума на Мръсния Фингърс. Никой не би прозрял как работи този ум, като видеше Мръсния Фингърс на верандата пред неговата Добра стара кралица Бес. Това не беше мъж, а грамадна мека буца, грамада от увиснали меса. Седнал в своето лъснало от употреба дървено кресло, той беше почти безформен. Имаше огромна глава, косата му беше неподстригана и рядка, лицето гладко като на пеленаче, дебелобузесто като на херувим и безизразно като ябълка. Ръцете му винаги лежаха скръстени на корема, размерите на който се подчертаваха още повече от грамадната верижка, направена от ковани късове самородно клондайкско злато, и палецът и показалецът на Мръсния Фингърс винаги въртяха тази верижка. Как беше получил името Мръсния Фингърс, като се казваше всъщност Алегзандър Топет Фингърс, никой не можеше определено да обясни, ако изключим това, че винаги бе изглеждал несресан и неумит.

Каквото и да беше качеството на двеста четиридесет и няколко фунта живо месо в тялото на Мръсния Фингърс, това, което караше

хората да изпитват своеобразно страхопочитание пред него, беше качеството на мозъка му. Защото Мръсния Фингърс бе адвокат, адвокат на пустошта, съдия на горите, юридически стратег на пъргината, на реката, на безкрайните лесове.

Скътани в неговия мозък бяха всичките норми на правото на справедливостта и обичайното право на обширния Север. За тези свои знания феше се върнал двеста години назад. Мръсния Фингърс знаеше, че закон не умира от старост, че трябва да бъде осъден на смърт с друг закон, и от плесенясалото минало бе изровил всички хитрини и уловки на занаята. Нямаше сборници от закони. Неговата библиотека бе в главата му, а фактическите данни – подредени в безбройни купчини ситно изписани, покрити с прах листа в колибата. Той не излизаше пред съда, както другите адвокати и в Едмънтън имаше юристи, които го благославяха за това.

Колибата бе неговият храм на правосъдието. Там седеше той, скръстил ръце и обявяваше своите решения, съвети, присъди. Седеше толкова, че други хора биха получили. От сутрин до вечер, като се размърдваше само за да се нахрани или да се запази от жега или буря, той беше неподвижна принадлежност на верандичката пред Добрата стара кралица Бес. Взираше се с часове в реката и бледите му очи като че изобщо не премигваха. С часове еедеше, без да се помръдне или да проговори. Имаше си един постоянен другар – куче, дебело, безстрастно, мързеливо като господаря си. Това куче винаги спеше в неговите крака или се влачеше отегчено по стъпките му, когато Мръсния Фингърс решише да предприеме пътешествие до малкото дюкянче, където си набавяше храна и всичко необходимо.

Първият, който дойде да види Кент в килията на утрото след несполучилия опит за бягство, беше отец Лейон. Един час по-късно отец Лейон измина утъпканата пътека до вратата на Мръсния Фингърс. Ако някакво видимо чувство на удоволствие заиграваше понякога на лицето на Мръсния Фингърс, това ставаше, когато от време на време идваше да го споходи дребничкият мисионер. В такива минути езикът му се развързваше и двамата разговаряха до късна нощ за много неща, за които други хора знаеха твърде малко. Тази сутрин отец Лейон не дойде ей тъй, между другото, а по определена работа и когато научи каква е тази работа, Мръсния Фингърс поклати печално глава, скръсти по-плътено дебелите си ръце на корема и заяви, че е съвършено невъзможно да отиде да види Кент. Не било в неговите обичаи. Хората трябвало да идват при него. А, той не обичал да ходи. От колибата му до казармите имало като

нищо една трета от милията, може би и половин миля. И повечето било нагорнище! Ако можело да доведат Кент при него ...

В килията Кент чакаше. Не беше трудно да долавя гласове от канцеларията на Кедсти, когато вратата останеше отворена, и той знаеше, че инспекторът дойде едва след като отец Лейон отиде с мисията си при Мърсия Фингърс. Обикновено Кедсти идваше в казармите с час, час и нещо по-рано. Кент не си даде труд да разгадае причината за закъснението на Кедсти, но от вниманието му не убягна фактът, че след пристигането на инспектора имаше повече от обикновено движение между вратата на канцеларията и входа на казармите. Веднъж беше сигурен, че е чул гласа на Кардиган, после със същата сигурност му се стори, че чува гласа на Мърсър. Усмихна се на това. Положително грешеше, защото няколко дена Мърсър надали щеше да е в състояние да говори. Беше доволен, че един завой в коридора закрива вратата на канцеларията и че трите килии са в ниша, далече от любопитните очи на посетителите. Радваше се също, че няма другар в килията. Беше в такова положение, че искаше да бъде сам. За плана, който се оформяше в ума му, да остане сам, беше от същата жизнена важност, както и съдействието на Алегзандър Топет Фингърс.

До каква степен можеше да спечели това съдействие, бе точно въпросът, който го занимаваше сега и той чакаше с нетърпение завръщането на отец Лейон, и се заслушваше за стъпките му във външния коридор. Ако в края на краищата от вдъхновилата го миналата вечер мисъл не излезеше нищо, ако Фингърс откажеше да му помогне ...

Кент сви рамене. Ако се стигнеше дотам, не виждаше друга възможност. Щеше да се наложи да се примири и да понесе наказанието, което му определят съдебните заседатели. Но, ако Фингърс приемеше да участва в играта...

Той погледна пак навън към реката и това пак беше реката, която сякаш отговаряше на мислите му. Ако Фингърс влезеше в играта, те щяха да бият Кедсти и цялото Н-ско отделение! И със спечелването и Кент щеше да потвърди най-големия психологически опит, който някога се бе решил да направи. Размерите на този опит, когато си помислеше за него, малко го ужасяваха, но вярата му не беше по-малка. Съвсем не смяташе философията си за свръхестествена. Беше я свел до равнището на обикновения мъж и обикновената жена.

Вярваше, че всеки мъж и жена имат скрито съзнание, което може да се издигне до огромни висоти, ако човек намери правилния ключ, който става на съответната брава, а той смяташе, че притежава ключа,

който става за дълбоко скътаното и дълго спотайвано чувство в мозъка на Мръсния Фингърс. Понеже вярваше в тази метафизика, която не беше научил от произведенията на Аристотел, Кент хранеше вярата, че Фингърс ще стане негов спасител. Усещадие да се разраства в него по-силно от всеки друг път някакво странно въодушевление. Чувствуваше се по-добре физически, отколкото предишната вечер. Няколкото минути напрегнато усилие, прбз които кажи-речи преби Мърсър, са били доста добро изпитание, каза си той. Те не доведоха до нищо лошо и нямаше вече защо да го е страх от ново отваряне на раната.

Десетина пъти беше чул да се отваря и затваря някаква далечна врата. Сега я чу пак, а малко след това до него долетя звук, който изтръгна от него ниско възклицание на задоволство. Мръсния Фингърс поради голямата си пълнота и недостатъчно движение имаше това, което се нарича „астматично дишане“ и именно тази напрегната работа на белите му дробове съобщи на Кент за приближаването му. Кучето му страдеше от същото поради същите причини, тъй че когато се движеха заедно, между тях възникваше известно съперничество.

– И на двама ни не стига дъх, слава богу – казваше понякога Мръсния Фингърс. Това е хубаво, защото, ако стигаше повече, щяхме да ходим по-надалеч, а ние не обичаме да ходим.

Кучето и сега беше с Фингърс, а също отец Лейон и Пели. Пели отключи килията, сетне, когато Фингърс и кучето влязоха, я заключи отново. С кимване и надежда в погледа мисионерът се върна с Пели в канцеларията на отделението. Фингърс избърса червеното си лице с голяма кърпа, като се мъчеше да си поеме дъх. Тогз, кучето му, пхътеше, сякаш току-що беше завършило най-голямото надбягване в живота си.

– Трудно изкачване – изпъшка Фингърс. Много трудно изкачване.

Той седна и се разплеска като голяма торба с желе на единствения стол в килията, и взе да си вее с шапката. Кент вече беше преценил положението.

По зачервеното лице и в почти безцветните очи на Фингърс той откри лека възбуда, която адвокатът се мъчеше да прикрие. Кент знаеше какво може да значи то. Отец Лейон бе намерил за необходимо да използвава и последния си коз, за да подлъже Фингърс да изкачи нагорнището, и му беше намекнал за това, което Кент щеше да му разкаже. Психологическият ключ вече беше влязъл в действие.

Кент седна на крайцеца на леглото и съчувствено се усмихна.

– Не е било винаги така, нали, Фингърс? – рече той, като се понаведе напред и заговори неочаквано сериозно, с нисък глас. Било е време

преди двадесет години, когато не си пуфтял след изкачване по стръмнина. За двадесет години много нещо се променя ... понякога.

– Да, понякога – съгласи се Фингърс с хрипящ шепот.

– Преди, двадесет години ти си бил ... боец.

На Кент му се стори, че за няколко секунди, последвали тези думи, очите на Мръсния Фингърс добиха по-тъмен цвят.

– Боец – поатори той. – Повечето мъже бяха бойци в ония дни на златната треска, нали, Фингърс? Чувал съм при моите скитания безброй стари истории за тях и някои са ме карали да се вълнувам. Не ги е било страх да умрат. И повечето са били доста благородни, когато се е стигало до разкриване на картите. Ти си бил един от тях, Фингърс. Чух историята една зима далече на север. Не съм я разказвал, понеже схващам донякъде, че не ти се ще хората да я знаят, иначе би я разправял сам. За това исках да дойдеш да ме видиш, Фингърс. Ти знаеш положението. Мене ме чака или възето, или затворът. Естествено човек ще потърси помощ между тези, които са му били приятели. Но, аз не, с изключение на отец Лейон. Само приятелство няма да ме спаси, нито пък такова приятелство, каквото съществува сега. За това изпратих да те повикат теб. Не мисли, че се ровя в тайни, които са свети за теб, Фингърс. Бог да ми е свидетел, че нямам такива намерения. Но, трябва да ти разправа за нещо, което се е случило много отдавна, и едва тогава ще можеш да разбереш. Ти не си забравил ... ти никога не ще забравиш ... Бен Татман?

Когато Кент изговори това име – име, което Мръсния Фингърс не беше чул ничия освен собствената му уста да изговаря на глас от близо четвърт век, някаква странна и могъща сила сякаш завладя изведнъж огромното и отпуснато тяло на горския съдия. Тя премина през него като електрически ток, накара го да се екове, втвърди в мускули онова, което бе изглеждало като тлъстини, изопна ръцете му и те бавно се свиха в юмурици. Той спря да хрипти и гласът, който отговори на Кент, беше глас на друг човек:

– Ти си чул ... за ... Бен Татман?

– Да. Чух го далече в областта Поркюпайн. Казват, че се е случило преди двайсет или повече години. Тоя Татман, така ми казаха, бил млад мъж, без всякакъв опит, от Сан Франциско – банков чиновник, мисля, който дошъл в страната на златото и довел и жена си. Двамата били много безстрашни и се говорело, че всеки от тях обожавал пръстта, по която стъпвал другият и младата жена настояла да сподели приключението с мъжа си. Разбира се, нито единият, нито другият имали представа какво ги чака. После дошла тая гибелна зима в Загубения град. Ти

знаеш по-добре от мен какви са били законите в ония дни, Фингърс. Подвозът на храна секнал. Снегът навалял рано, термометърът не се качил по-високо от четирийсет и пет градуса под нулата цели три месеца и в Загубения град вилнеели глад и смърт. Тогава можело да излезеш и да убиеш човек и навярно да се отървеш, Фингърс.

Но, откраднел ли някой кора хляб или едно-единствено зърно боб, извеждали го на края на стана и му казвали да се маха! А, това значело сигурна смърт – смърт от глад и студ, по-ужасна от застрелване или обесване и затова такова било наказанието за кражба. Татман не бил крадец. Това, че виждал младата си жена да умира бавно от глад и ужасът му при мисълта, че може тя да падне жертва на скорбута, както падали други, го накарало да открадне. В глуха среднощ той се вмъкнал в една хижа и откраднал две консервени кутии боб и тенджера с картофи, по-скъпоценни от хилядократното им тегло в злато. И го хванали. Разбира се, той имал жена. Но, това станало в дните, когато една жена, колкото и хубава да била, не могла да спаси кой мъж. Завели го на края на стана, дали му торбата и пушката, но не му дали никаква храна. А, младата жена, облечена и обута, била до него, понеже била решила да умре заедно с мъжа си. Заради нея Татман лъгал до последната минута и твърдял, че е невинен. Обаче бобът и картофите били намерени в неговата хижа и това било достатъчно доказателство. И тогава, тъкмо когато двамата се готвели да потеглят във виелицата, което значело смърт след няколко часа ...

Кент се изправи, отиде при прозорчето и остана там, загледан навън.

– Фингърс, от време на време на света се ражда по някой свръхчовек. И там, в тази тълпа измъчени от глад и ожесточени хора, имало един свръхчовек. И в тоя миг той излязъл напред и високо заявил, че Татман е невинен, а виновен бил той. Без страх направил удивително самопризнание. Бил откраднал боба и картофите и ги оставил незабелязано в хижата на Татманови, когато те спели. Защо? Защото искал да спаси жената от глад! Да, той излъгал, Фингърс. Излъгал, понеже обичал жената, която принадлежала на друг мъж. Излъгал, защото в гърдите му било сърце, по-предано от което бог не е създал. Излъгал! И лъжата му била прекрасно нещо. Той се впуснал във виелицата, крепен от любов, която била по-голяма от страха му пред смъртта и в стана никога вече не чули за него. Татман и жена му се върнали в хижата си и останали живи Фингърс ... Кент се обърна неочаквано, застанал до прозореца. – Фингърс!

А, Фингърс, приличен на сфинкс, седеше и не сваляше очи от Кент.

– Ти си бил тоя човек – продължи Кент, като се приближи до него. Ти си излъгал, защото си обичал една жена и си тръгнал срещу смъртта заради тая жена. Мъжете от Загубения град не са го знаели, Фингърс. Съпругът не е знаел. А, на младата жена, на тая млада съпруга, която си обожавал тайно и на ум не ѝ е идвало подобно нещо! Но, това е била самата истина и ти го знаеш дълбоко в душата си. Ти превъзможна тежкия път. Остана жив! И всичките тия години тука, на верандата си, ти мечтаеш за една жена, за момичето, заради което си бил готов да умреш толкова отдавна. Прав ли съм, Фингърс? И ако съм прав, ще позволиш ли да ти стисна ръка?

Бавно Фингърс се беше надигнал от стола си. Очите му не бяха вече мътни и безучастни – в тях пламтеше огън, който Кент бе запалил отново след много години. И той протегна ръка и стисна ръката на Кент, все още втрещен в него, сякаш виждаше пред себе си нещо възкръснало от смъртта.

– Благодаря ти, Кент, за мнението ти за този човек – каза той. Някак си ти не ме накара да се засрамя. Но, това, което излезе от изпитанията след деня, когато заех мястото на Татман, беше само черупката на онзи човек. Нещо стана. Не знам какво. И ... виждаш ме сега. Не се върнах вече на златните мини. Аз дегенерирах. Станах това, което съм.

– И днес ти си съвсем същият, какъвто си бил, когато си приел да умреш заради Мери Татман! – възкликна Кент. Сърцето ти, душата ти са същите. Нямах ли да се бориш заради нея и днес? Сподавен вик се изтръгна от устата на Фингърс:

– Боже мой, да, Кент ... бих се борил!

– Точно затова исках да дойдеш да ме видиш ти, а не някой друг, Фингърс, бързо продължи Кент. Именно на теб, а не на някой друг исках да разкажа моята история. А, сега ще я изслушаш ли? Ще ми простиш ли, че заговорих за тоя спомен, който трябва да ти е скъп, само за да можеш по-пълно да разбереш това, което ще ти разкажа аз? Не искам да го сметнеш за хитрина от моя страна. То е повече от хитрина. То е ... дали е вдъхновение, Фингърс? Слушай и ми кажи.

И дълго след това Джеймс Кент говори, а Фингърс слушаше и душата му се гърчеше и с мъка се връщаше назад в бурния живот, за първи път от много години искаше настойчиво нещото, което бе притежавала, но беше загубила. Този, който седеше в килията на Кент, не беше мързеливият, тайнствен, мълчалив Мръсен Фингърс. Старият дух от

преди двадесет години се беше отърсил в него от дългата дрямка и това възбуждане пулсираше в жилите му. „Двуймручният“ Фингърс го бяха наричали тогава и той стана Двуймручният Фингърс в този час с Кент. На два пъти отец Лейон идваше до началото на нишата с килиите, но се връщаше, щом чуеше ниския, немлъкващ ромол на гласа на Кент. Нищо не премълча Кент и когато свърши, някакъв пламък на откровение бе озарил лицето на Фингърс.

– Боже! – дълбоко въздъхна той. Кент, дълго съм седял там, на моята веранда и много странни неща са стигали до мен, но не и нещо подобно. Ах, да не бяха тия мои проклетите меса!

Той скочи от стола си по-бързо, отколкото се беше движил от десет години и се разсмя, както не се беше смял от много време. Протегна огромна ръка и я сви като някой боксьор, когато проверява мускула си.

– Стар ли? Не съм стар! Бях само на двацет и осем, когато се случи онова там, а сега съм на четирийсет и осем. Това не е старост. Другото, което е вътре в мен, то е остаряло. Ще го направя, Кент! Ще го направя, дори и да ме обесят за това!

Кент кажи-речи скочи отгоре му.

– Бог да те благослови! – извика той дрезгаво. Бог да те благослови, Фингърс! Погледни! Погледни това! – Той дръпна Фингърс при прозорчето и двамата заедно загледаха реката, блеснала в цялото си великолепие под синьото, огряно от слънце небе. Две хиляди мили – въздъхна Кент. Две хиляди мили поток, носещ се право през сърцето на света, който и двамата сме опознали! Не, ти не си стар, Фингърс. Всичко, което си познавал, те призовава отново, както призовава и мен, защото някъде далече там са призраците на Загубения град, призраците ... и действителността!

– Призраци ... и надежди – каза Фингърс.

– Надеждите градят живота – прошепна тихо Кент, сякаш сам на себе си. А, след това, без да се извърне от прозореца, ръката му намери ръката на Фингърс и силно я стисна. – Може и моите, както твоите, никога да не се осъществят. Но, те са чудесни, когато човек мисли за тях, Фингърс. Смешно, нали, че имената им толкова много си приличат: Мери и Марет? Знаеш ли, Фингърс ...

Тежки крачки прозвучаха в коридора. Двамата се извърнаха от прозорчето, когато младши полицаят Пели се доближи до вратата. Те разбраха този намек, че времето е свършило, и Фингърс разбуди с крак спящото си куче.

Това беше някакъв нов Фингърс, който след пет минути крачеше

обратно към реката, а по петите му вървеше изумено и объркано куче, защото от време на време уродливият, затлъстял Тогз се виждаше принуден да потичва по няколко крачки, за да не изостане. И Фингърс не се отпусна в креслото на сенчестата веранда, когато се върна в колибата си. Той свали самото и жилетката, запретна ръкави и дълги часове рови в купищата покрити с прах правни съкровища, скътани в потайни ъгълчета на Добрата стара кралица Бес.

Глава XII

Тази сутрин Кент беше чул буйни песни да се носят откъм реката и сега му се искаше да запее гръмогласна песен за собствената си радост и ликуване. Питаше се дали ще може да скрие истината от очите на другите, особено от Кедсти, ако дойде да го посети. Струваше му се, че някакъв отблясък от надеждата, пламнала в него, трябва непременно да се прояви, колкото и да се мъчи да я стаи. Чувствуваше, че жизнените сили на тази надежда са по-мощни в него сега, отколкото в часа, когато беше се прехвърлил през прозореца на болницата към свободата. Защото тогава не беше сигурен в себе си. Не беше изпитал физическата си сила. А, в този момент, породена от безграничния оптимизъм, му дойде мисълта, че може би добрият, а не лошият случай е изправил Мърсър на неговия път. Защото сега, с Фингърс зад гърба, шансовете му за сполучливо бягство бяха по-големи. Нямахше да предприеме рискована стъпка, осланяйки се на това, че щастието незабавно ще му се усмихне. Сега щеше да тръгне обмислено, подготвен.

Той благославяше човека, известен като Мръсния Фингърс, но когато не можеше сега да нарича така в мислите си. Благославяше деня, в който бе чул случайно тази история за Фингърс далече на север. Не го смяташе вече за дебела свиня в човешки образ, каквато е бил толкова дълги години. Защото съзираше чудото на голямо пробуждане. Беше видял душата на Фингърс да се изтръгва от плътската си обвивка и отново да става млада, беше видял застиналата кръв да се раздвижва от нов огън. Беше видял събудени чувства, спали дълги години. И съзрял това пробуждане, Кент изпитваше към Фингърс друго чувство, каквото не бе изпитвал към който и да е друг човек. Това бе чувство на дълбоко и безкрайно другарство.

Отец Лейон дойде наново чак следобед и тогава донесе новини, които радостно развълнуваха Кент. Ходил долу да види Фингърс и Фингърс не бил на верандата си. Нито кучето му. Почукал силно на вратата, но никой не отговорил. Къде ли е Фингърс? Кент поклати глава и се престори на разтревожен и учуден, но вътрешно сърцето му ликуваше. Той знаеше! Каза на отец Лейон, че се бои, че въпреки доброто познаване на законите Фингърс малко ще може да му помогне. Фингърс сам му казал горе-долу същото. Дребничкият мисионер си отиде доста потиснат. Щял да говори с Фингърс пак, каза той и да му даде известни

съвети, които имал на ум. Кент се закиска, когато мисионерът си отиде. Колко ли поразен щеше да бъде mon père, ако можеше и той да знае!

Сутринта отец Лейон дойде пак и новините му бяха още по-вълнуващи за Кент. Свещеникът беше недоволен от Фингърс. Миналата вечер забелязал светлина в колибата му, слязъл долу да го види. И заварил трима мъже, насядали около масата с Мръсния Фингърс. Единият бил Понт, метисът. Вторият бил Кину, отрицателният от племето Кучешки ребра, дошъл от Санд Крийк. Третият бил Муи, старият индианец-следотърсач. На Кент му идваше да скочи и да закрепши, защото тримата бяха най-големите следотърсачи в цялата тази част на Севера. Фингърс не беше губил време и на Кент му се щеше да закрепши от възторг като малко момченце на някой парад.

Но лицето му, както го виждаше отец Лейон, не издаваше ни най-малко обзелото го възбуждение. Фингърс му казал, че сключвал сделка за дървен материал с тези хора, гделка за далечни места, която щяла да бъде свързана с много пътуване, и не можел да прекъсне преговорите си в този момент, за да говори за Кент. Дали отец Лейон би дошъл пак сутринта? И той отишъл пак тази сутрин, но къщата на Фингърс била заключена!

Целия ден Кент чака нетърпеливо Фингърс. Кедсти дойде да го види за първи път и от любезност каза, че се надява Фингърс да може да му помогне. Не спомена нищо за Мърсър и се забави не повече от една-две минути, застанал пред вратата на килията. Следобед дойде доктор Кардиган и сърдечно се ръкува с Кент. Бил заварил да го чака много тежък случай, каза той. Мърсър бил съвсем пребит, както буквално, така и морално. Били му избити пет зъба и трябвало да го шие на седемнадесет места по лицето. Кардиган изказа мнението, че някой му теглил здрав бой и се захили на Кент. След това додаде шепнешком:

– Божичко, Кент, колко съжалявам, че не си сполучил!

Беше четири часът, когато дойде Фингърс. Сега още по-малко от предишния ден приличаше на стария Фингърс. Не хриптеше. Като че беше поотслабнал. Лицето му бе оживено. Точно това поразя Кент – новият живот в него. Очите му бяха добили цвят. И Тогуз, кучето, не беше с него. Той се усмихна, когато се ръкува с Кент, и кимна, и се засмя. А, Кент след това го стисна за рамената и го разтърси с мълчалива радост.

– Не съм си лягал цялата нощ – каза полугласно Фингърс. Не смея да се движа много през деня, защото хората ще се чудят. Но, бог да ми е свидетел, достатъчно се пораздвижих снощи, Кент. Трябва да съм извървял горе-долу десет мили. И всичко се нарежда ... нарежда се!

– А Понт, Кину, Муи?...

– Работят като грешни дяволи – пошепна Фингърс. Това е единственият изход, Кент. Прерових всичките си архиви и в създадените от хората закони няма нито едно положение, което да те спаси. Прочетох самопризнанието ти и смятам, че надали би се отървал само със затвор. Въжето е вече надяното на шията ти. Мисля, че ще те обесят. Просто трябва да те измъкнем по един или друг начин. Поговорих с Кедсти. Той е направил постъпки да бъдеш изпратен в Едмънтън след две седмици, смятано от утре. Необходимо ни е доста време, но тези две седмици ще стигнат.

След това три дена поред Фингърс идва в килията при Кент следобед и всеки път изглеждаше все по-добре. Нещо караше тялото му много бързо да се стяга и да добива форма. На втория ден каза на Кент, че е намерил най-после начина и че когато дойде часът, бягството ще стане лесно, но смятал, че е най-добре да не го посвещава още в тази малка тайна. Трябвало да има търпение и вяра. Това е главното нещо: да не губи никога вяра, каквото и да се случи. Подчерта няколко пъти изрази „каквото и да се случи“. На третия ден той озадачи Кент. Беше неспокоен, малко нервен. Все още смятал, че е по-добре да не казва на Кент какъв е неговият план до утрешния ден. Остана в килията не повече от пет-десет минути и стисна ръката на Кент необичайно силно на сбогуване. На Кент му стана някак чоглаво, когато той си отиде.

Зачака нетърпеливо следващия ден. Денят настъпи и часове нред Кент се ослушва за течките стъпки на Фингърс в коридора. Утрото мина. Проточи се следобедът. Свечери се, а Фингърс го нямаше. Кент почти не спа до утрото. Беше единадесет часът, когато дойде на обичайното си посещение мисионерът. Преди той да си тръгне, Кент му даде кратка бележка за Фингърс. Тъкмо беше се наобяждал и Картър бе изнесъл чиниите, когато отец Лейон дойде пак. Само като го погледна в лицето, Кент разбра, че носи неприятни новини.

– Фингърс е един ... един отстъпник – рече той и устните му се присвиха, сякаш да възпрат още по-рязко изобличение. Пак седеше на верандата си тая сутрин, полузаспал и каза, че след като много размислял, дошъл до окончателното заключение, че не може да направи нищо за тебе. Прочете бележката ти и я изгори с клечка кибрит. Помоли ме да ти кажа, че планът, който имал предвид, бил твърде рискован за него. Казава, че няма да идва вече тук. И...

Мисионерът потриваше загорелите си възлести ръце със стържещ звук.

– Продължавайте! – рече Кент малко хрипкаво.

– Съобщил е същото и на инспектор Кедсти – довърши отец Лейон. Съобщението му до Кедсти гласи, че не вижда никаква надежда за тебе и че за него ще е безполезно усилието да те защитава, Джими! Ръката му леко допря Кент над лакътя.

Лицето на Кент беше пребледняло. Той се обърна към прозореца и няколко мига нищо не виждаше. Сетне взе молив и хартия и пак писа на Фингърс.

Отец Лейон се върна с отговора чак късно следобед. Отговорът пак беше устен. Фингърс прочел бележката му и я изгорил с клечка кибрит. Проявил особено старание и сетното късче от нея да се превърне в пепел, каза мисионерът. И не можел да съобщи на Кент нищо повече от казаното преди. Просто не можел да продължи с техните планове. И молел Кент да не му пише повече. Съжалявал, но това било окончателното му становище по въпроса.

Дори и сега Кент не намери сили да повярва. До края на деня се мъчи да проникне в мозъка на Фингърс, но от стария му трик да се влее в личността на друг човек този път не излезе нищо. Не можеше да намери повод за внезапната промяна у Фингърс, освен ако тя се криеше в това, което Фингърс бе откровено признал на отец Лейон: страха. Влиянието на духа в този случай не бе сполучило да пребори масата на материята. Смелостта на Фингърс му бе изневерила.

На петия ден Кент стана от леглото си все още с известна надежда в душата. Но денят измина, измина и шестият и мисионерът донесе новината, че Фингърс отново бил старият Мръсен Фингърс и седял от сутрин до вечер на верандата си.

На седмия ден надеждите на Кент претърпяха окончателен крах. Кедсти бе променил програмата си. Той, Кент, щял да тръгне за Едмънтън на другата сутрин, охраняван от Пели и специално отреден младши полицай!

След това Кент почувствува да настъпва у него някаква странна промяна. Годините сякаш се умножиха в тялото му. Умът, претърпял поражение, не разсъждаваше вече по стария начин. Неговото положение му изглеждаше сега непредотвратимо. Фингърс му изневери. Сполуката му изневери. Всичко му изневери и за първи път през тези седмици на борба срещу смъртта и срещу нещо, което беше по-лошо от смъртта, той се прокълна. Оптимизмът си имаше граници, граници имаше и надеждата. Той беше стигнал тези граници.

Следобедът на седмия ден настъпи с потискаща мрачнина. Валеше

ситен, неприятен дъжд. Минаха часове, дъждът не спираше и се засили с идването на нощта. Кент вечеря на светлината на килийната лампа. Към осем часа във бе непрогледно тъмно. В тази тъмнина от време на време проблясваше светкавица и отекваше тътен на гръмотевица. Дъждът трополеше равномерно и монотонно по покрива на казармите.

Часовникът на Кент беше в ръката му показваше девет и четвърт, когато той чу вратата в отатъшния край на коридора да се отваря и затваря. Беше я чул десетина пъти след вечеря, без да и обърне внимание, но този път след хлопването ѝ в канцеларията на отделението прозвуча глас, който му подеждува като електрически удар. Сетне, подир миг, се чу тих смях. Смееше се жена.

Кент се изправи. Чу вратата на канцеларията да се затваря, последва тишина. Часовникът в ръката, както му се струваше, отброяваше секундите със страшен шум. Той го мушна в джоба и остана прав, загледан в нишата пред килиите. След няколко минути вратата на канцеларията отново се отвори. Кент ясно чу няколко леки, нерешителни стъпки и сърцето му сякаш спря да бие. Те стигнаха до началото на осветената ниша и може би за някакви десет секунди настъпи пак тишина. После стъпките продължиха напред.

Още миг и погледът на Кент се впи през решетките във великолепните очи на Марет Радисон!

Глава XIII

В този миг Кент не заговори. Не издаде нито звук. Не я приветства с никакво движение – само стоеше сред килията си, впил в нея очи. Ако животът му зависеше през тези няколко секунди от това да говори, той щеше да умре, ала всичко, което би искал да каже, пък и повече, беше изписано на лицето му. Девојката сигурно го беше видяла. С двете си ръце тя стискаше решетката на килията и гледаше Кент през нея. Той видя, че лицето ѝ е бледо на светлината на лампата. Бледото лице подчертаваше теменужените очи като черيي вирове. Качулката на мократа мушама бе леко отметната и на фона на белите бузи косата блестеше от влагата, а дългите мигли бяха натезали от дъжда.

Без да прекрачи малкото пространство, което ги разделяше, Кент протегна ръце и успя да изрече:

– Марет!

Ръцете на девојката стиснаха пръчките така, че побеляха. Устните ѝ бяха притворени. Тя дишаше бързо, но не се усмихваше, не отговори на поздрава му, дори с нищо не показа, че го познава. Това, което стана после, бе тъй неочаквано и смайващо, че сърцето на Кент замря. Съвсем внезапно Марет се отстриани от килията и изпищя, а после се отдръпна, все още с лице към него, без да спре да пици, като че нещо я бе ужасило.

Кент чу в канцеларията да се катурва стол, възбудени гласове и тичащи крака. Марет Радисон се беше свила в далечния ъгъл на нишата, Картър и Пели се спуснаха към нея, а тя стоеше – олицетворение на ужаса и сочеше килията на Кент. Двамата младши полицаи изтичаха край тел. По петите ги следваше специалният полицай, натоварен да отведе Кент в Едмънтън.

Кент не се беше помръднал. Стоеше като вкаменен. На решетката се залепиха лицата на Пели, Картър и специалния полицай. Те изразяваха очакването им да видят някаква трагедия. И тогава зад гърба на тримата Кент видя да става нещо друго. Бърза като светкавица, ръката на Марет Радисон бръкна под мушамата, стрелна се навън и ето, тя вече се целеше в гърба на тримата мъже с револвер! Кент видя не само тази бърза промяна, но и още по-бързата промяна в изражението на Марет. Очите и го стрелнаха само веднъж и в тях светеше смях, възторжен пламък. С един мощен удар сърцето на Кент сякаш изскочи през решетката

на затвора и като видя лицето и очите му, Картър рязко се обърна.

– Моля, без излишни неприятности, господа – каза Марет Радисон. Първият, който направи подозрително движение, ще бъде застрелян!

Гласът и беше спокоен и вълнуващ. Имаше в него зловеща нотка. Револверът в ръката ѝ не трепваше. Беше черен, с дълго, тънко дуло. Самият му цвят беше застрашителен. А, зад него бяха очите на момичето – огнени вировете. Тримата мъже сега гледаха в тях, онемели от сливане. Някак машинално те се подчиниха на заповедта и вдигнаха ръце. Тогава тя насочи страшния си малък револвер право в сърцето на Пели.

– Ключът е у вас – каза тя. Отключете килията! Пели бръкна в джоба и извади ключа. Тя не го изпускаше от очи. Но, изведнъж специалният полицаи свали ръцете си с груб смях:

– Хубава игра, но номерът няма да мине!

– О, ще мине! – отговори девойката.

Малкият револвер се насочи срещу него в същия миг, когато пръстите на полицаи допряха кобура. С полуусмихнати устни Марет го парна с очите си:

– Моля, вдигнете си ръцете!

Полицаят се поколеба, после пръстите му стиснаха револвера. Със затаен дъх Кент видя как снагата на Марет почти незабележимо се стегна и ръцете на Пели потрепнаха над главата му. Още миг и той също щеше да нарече всичко това игра, ако беше така. Но, този миг не настъпи. От тънкото черно дуло на револвера в ръката на момичето внезапно изскочиха облаче дим и пламък и специалният полицаи залитна към решетката на килията, хвана се за нея, за да не падне и се изправи с безпомощно увиснала дясна ръка. Не беше издал нито звук, но лицето му се гърчеше от болка.

– Отворете вратата на килията!

За втори път зловещият малък револвер се насочи право към сърцето на Пели. Полуусмивката беше изчезнала от устните на девойката. В очите и пламтяха по-дълбоки огньове. Тя дишаше учестено и навела се малко към Пели, повтори заповедта си. Думите ѝ отчасти бяха заглушени от избухнала ненадейно гръмотевица. Но, Пели разбра. Видя движението на устните ѝ и наполовина чу думите:

– Отворете вратата или ще ви убия!

Той не се двоуми повече. Ключът изскърца в бравата, Кент сам широко отвори вратата и изскочи навън. Той умееше да схваща и използва удобни случаи и да действа бързо. Удивително дръзката уловка на момичето, хитрата ѝ игра с престорения ужас, за да накара полицаите да

се наредят пред вратата на килията, и смайващата решителност, с която бе използвала малкия револвер в ръката си, запалиха кръвта в жилите му. Щом се озова във вратата, той стана предишният Джим Кент, боецът. Грабна револвера на Картър от кобура и като го насочи срещу Пели и специалния полицаи, обезоръжи и тях. Зад гърба си чу гласа на Марет, спокоен и тържествуващ:

– Заключете ги в килията, господин Кент!

Той не я погледна, но обърна револвера срещу Пели и специалния полицаи и двамата влязоха заднишком през вратата в килията. Картър не се помръдна. Той гледаше право в момичето и малкият черен револвер беше насочен в гърдите му. Пели и раненият полицаи не го виждаха, но на устните на Картър играеше странна усмивка. Очите му срещнаха погледа на Кент и в тях за миг припламна искра на другарство и още едно безпогрешно чувство. Картър се радваше! На Кент му се дръца да поsegне и да му стисне ръка, но вместо това го накара да влезе заднишком в килията, превъртя ключа в ключалката и с него в ръка се обърна към Марет Радисон. Очите ѝ чудно блестяха. Никога не беше виждал такива прекрасни очи с такъв борчески плам в тях, нито подобната на птичка бързина, с която тя се обърна и затича по коридора, като му извика да я последва.

Беше само на крачка зад нея, когато минаха покрай канцеларията на Кедсти. Марет стигна външната врата и я отвори. Вън беше тъмно като в рог и пороен дъжд ги лисна в лицето. Кент забеляза, че девойката не вдигна качулката на мушамата си, когато се втурна навън. Щом той затвори вратата, ръката ѝ напипа лакътя му, а оттам се плъзна към неговата длан. Пръстите ѝ се вкопчиха здраво в неговите.

Кент не ѝ зададе никакъв въпрос, когато двамата нахълтаха в непрогледния хаос на дъжда. Раздиращ блясък на светкавица освети Марет за миг, навела непокритата си глава срещу вятъра. След това изтътна гръмотевица, която разтърси земята под краката им и пръстите на девойката стионаха ръката му още по-здраво. И в този тътен Кент я чу полузасмяно-полусподадено да казва:

– Страх ме е ... от гръмотевици!

В бурята прокънтя неговият смях – несдържан, свободен, радостен. Искаше му се да спре в същия миг, да я грабне на ръце и да я понесе. Искаше му се да крещи като побъркан в лудата си радост. А, само преди миг тя бе рискувала всичко, изправила се срещу трима от най-смелите полицаи в цялата служба и стреля срещу един от тях! Кент започна да ѝ казва нещо, но Марет ускори крачки, сега тя почти тичаше.

Не водеше Джим по посока на реката, а към гората отвъд къщата на Кедсти. Нито за миг не се обърка в този мокър и непроницаем мрак. Имаше нещо властно в пръстите, стиснали ръката му, макар и да се стягаха плахо, когато удареше гръм. Тези пръсти караха Кент да вярва, че в ума на Марет няма никакво съмнение къде иска тя да отиде. Той изпълзуваше светкавиците, защото всеки път му показваха за миг непокритата ѝ мокра глава, наведена срещу бурята, белия профил и стройната снага, бореща се с лепкавата пръст под краката.

Това, което го окриляше сега, беше нейното присъствие, а не мисълта за избавлението. Тя беше до него. Ръката ѝ стискаше неговата. Светкавицата му даваше възможност да я види. Усещаше допира на рамото ѝ, на ръката, на тялото, когато се притиснеха един до друг. Животът, топлината, тръпката, която Марет будеше, като че преливаха в собствените му жили през ръката, която държеше. Беше мечтал за нея. А, сега внезапно тя бе станала част от него и това прекрасно нещо надделяваше непреодолимо над всички други чувства, които се бореха в ума му – прекрасното в мисълта, че именно тя бе дошла при него в последния момент, тя го беше спасила и тя сега го водеше към свободата през тъте-на на бурята.

На върха на ниска могилка между казармите и къщата на Кедсти девойката спря за първи път. И там пак го обзе почти непреодолимият подтик да протегне ръце в тъмнината и да притисне Марет в прегръдките си, да ѝ изкаже с пълен глас радостта си, сполетялото го щастие, по-голямо дори от щастieto на свободата.

Но, той стоеше и я държеше за ръка, с онемял език и я гледаше, когато нова светкавица му я разкри пак. С ослепителен блясък тя раздра nocta тъй близо до тях, че съскането ѝ напомняше полета на исполинска ракета, и неволно девойката се притисна към него, свободната ѝ ръка го хвана за рамото в същия миг, когато гръмотевицата изтрещя мощно над главите им. Ръката на Кент се протегна слепешком и за миг допря в мрака мокрото лице, а след това пропитата с влага коса.

– Марет – извика той, къде отиваме?

– Там долу – долетя до него гласът ѝ.

Ръката ѝ пусна неговия лакът и Кент долови, че тя сочи някъде, но не можеше да види накъде. Пред тях се ширеше хаотичен мрак, някакво море от чернилка и сред него той видя светлинка. Знаеше, че това е лампа в един от прозорците на Кедсти и че Марет се водеше по тази светлинка, когато заслиза по склона, все още хванала го за ръка. Това, че тя не направи никакво усилие да я отдръпне, го направи съвсем

нечувствителен към новите потоци дъждовна вода, които ги запискаха в лицата. Един от пръстите ѝ стисна конвулсивно палеца му, както постъпва дете, което се бои, че ще падне. И при всяко изтрещяване на гръмотевица мекото пръстче стискаше палеца му и сърцето на Кент ликуваше.

Те бързо се приближаваха към светлината, понеже жилището на Кедсти не беше далече от могилката. Мислите на Кент бързаха напред. Недалеч на северозапад от къщата на инспектора се намираше ръкавът Ким и Марет без съмнение го водеше към горската пътека, по която бе минала поне веднъж преди – вечерта на тайнственото нападение върху Муи. В ума му започнаха да възникват въпроси, на които трябваше веднага да получи отговор. Те отиват при реката. Положително отиват при реката. Това е най-бързият и най-сигурният начин за бягство. Дали Марет се е подготвила за това? И дали ще дойде с него?

Не му остана време да отговори. Краката им стъпиха върху пясъка на пътеката, водеща към вратата на Кедсти и момичето се запъти право по тази пътека, право към светлината, идваща от прозореца. После Кент с изумление чу сред бушуващата буря гласът на Марет да възкликва с тържествуваща радост:

– Стигнахме у дома!

У дома! Дъхът му изведнъж секна. Беше повече от изненадан. Беше слисан. Луда ли беше тя, или си правеше удивително неуместна шега? Бе го освободила от килията, за да го заведе в дома на инспектора на полицията, най-смъртния враг, какъвто Кент имаше сега. Той спря и Марет Радисон задърпа ръката му, повлече го подире си, накара го да я последва. Беше се вкопчила в палеца му, сякаш мислеше, че той може да се опита да избяга.

– Няма опасност, мосю Джимс – извика тя. Не се бойте!

Мосю Джимс! И тази нотка на подигравателен смях в гласа ѝ! Кент се окопоти и изкачи подир нея трите стъпала пред вратата. Ръката ѝ напипа дръжката, вратата се отвори и в миг се озоваха вътре. Лампата на прозореца беше близо до тях, но известно време той не можеше нищо да види поради водата в очите. Попремига, прекара ръка през лицето си и загледа Марет. Тя стоеше на три-четири крачки от него. Лицето ѝ беше много преbledняло и тя се задъхваше, като че се беше запъхтяла от тичане, но очите ѝ блестяха и му се усмихваше. От нея на струи се стичаше вода.

– Вие сте мокър – каза девойката. И ме е страх да не настинете. Елате с мен!

Пак му се присмиваше, също както при Кардиган! Тя се обърна и той изтича по стълбите след нея. Горещ Марет го дочака и когато Кент се качи, протегна му ръка, сякаш се извиняваше, че я беше отдръпнала, когато влязоха в къщата. Той пак я хвана и тя го поведе по коридора към вратата, която беше най-далече от стълбите. Девојката отвори и двамата влязоха. Вътре беше тъмно, тя пак дръпна ръката си и Кент я чу да прекосява стаята. В тази тъмнина го облада ново и вълнуващо чувство. Въздухът, който дишаше, не беше същият, както въздухът в коридора. В него се усещаше сладък дъх на цветя и на още нещо ... лекият, едва доловим аромат на женска стая. Кент чакаше, напрегнал зрение. Очите му бяха широко отворени, когато в ръката на Марет пламна клечка кибрит. И ето, в стаята светна лампа.

Кент стоеше вторачен, в някакво тъпо вцепнение, с каквото не беше свикнал. Марет, сякаш за да му даде време да се запознае с обстановката, свалеше мушамата си. Под нея стройната ѝ фигурка беше суха освен там, където дъждът се беше стичал от непокритата глава по рамената. Кент забеляза, че тя беше с къса пола и високи обувки, възхитителни малки обувчици от великолепно изработена еленова кожа. А след това неочаквано Марет се приближи, протегнала към него двете си ръце.

– Моля ви, да си стиснем ръце и кажете ми, че се радвате – рече тя. Недейте гледа така ... така ... уплашено. Това е моята стая и тука сте на сигурно място.

Той стисна силно ръцете и, взрян в чудните теменужени очи, които го гледаха с откровената и несмутима прямота на дете.

– Аз... аз не разбирам – изрече той. Марет, къде е Кедсти?

– Вероятно много скоро ще е тук.

– И той знае, че вие сте тук, разбира се? Тя кимна:

– Аз съм тука от един месец.

Ръцете на Кент стиснаха нейните по-силно.

– Аз ... аз не разбирам – повтори той. Тая вечер Кедсти ще знае, че вие сте тая, която ме е освободила и която е стреляла в младши полиция Уилис. Боже мой, не бива да губим време, трябва да бягаме!

– Има много важна причина, поради която Кедсти не смее да издаде присъствието ми в къщата му – спокойно каза тя. Преди да го направи, ще умре! А той няма да заподозре, че съм ви довела в моята стая, че един избягал убиец се крие под покрива на самия инспектор на полицията! Ще ви търсят навсякъде, но не и тука! Не е ли прекрасно? Той е обмислил всичко, всеки ход, дори изпищяването ми пред вашата килия ...

– Имате предвид ... Кедсти?

Марет отдръпна ръцете си и отстъпи от него, и той пак видя в очите й да блясва пламъкът, който се беше появил в тях, когато насочи револвера си срещу тримата мъже в нишата пред килиите.

– Не, не Кедсти. Той би ви обесил и би убил и мене, ако смееше. Имам предвид онзи едър, дебел, смешен ваш приятел мосю Фингърс!

Глава XIV

Начинът, по който Кент се вторачи в Марет Радисон, след като тя му каза, че Мръсния Фингърс е подготвил бягството му, трябва да е бил, както си мислеше той после, горе-долу съвсем глупав. Не е бил справедлив спрямо Фингърс, помисли си той. Беше го нарекъл страхливец и отстъпник. Беше го ругал наум за това, че го е насърчил да изостри надеждите си до краен предел само за да ги по-тъпче накрая. А, през цялото време Мръсния Фингърс е подготвял спасението му! Кент се усмихна. Всичко му стана ясно в един миг ... по-право, стана му ясно непосредственото положение, или поне така си мислеше. Но, имаше въпроси. Един, десет, сто въпроса. Те бяха готови да се посипят от крайчеца на езика му – въпроси, които имаха малко или нищо общо с Кедсти. Сега той не виждаше нищо друго освен Марет.

Девојката беше започнала да разпуска косата си. Тя падаше около нея в блестящи мокри вълни. Кент никога не беше виждал нещо подобно. Косата закриваше нейното лице, врат, рамена и обвиваше тънката ѝ снага до ханшовете, прекрасна в своето безредие. Малки капчици вода блестяха в нея като брилянти в светлината на лампата, стичаха се и падаха по пода. Приличаше на бляскава кадифена кожа на самур, разрошена от буря. Марет прокара ръце нагоре, като тръскаше косата на валма, и ситни капчици дъжд се посипаха от нея, запръскаха Кент по лицето. Той забрави за Фин-гърс. Забрави за Кедсти Умът му гореше само от наелектри-зиращата близост на Марет. Това, което му беше вдъхвало най-голяма надежда, е била мисълта за нея. Това, което бе събудило у него голяма смелост да вярва в предопределението, бяха мечтите му за нея някъде по Голямата река. А, сега времето и пространството бяха направили скок назад. Тя не беше четири или петстотин мили по на север от него. Не му предстоеше дълго търсене. Тя беше тука, на няколко стъпки и изтръскваше дъждовната влага от тази разкошна коса, която бе копнял да докосне, решеше я с четка, застанала гърбом, пред огледалото.

И както седеше там, без да промълви нито дума, загледан в Марет, изискванията на огромната отговорност, стоварила се на плещите му, и за голямата битка, която му предстоеше, се блъскаха в главата му с голи юмурици. Фингърс бе съставил плана. Марет го бе изпълнила. Негова задача бе да го довърши.

Кент гледаше на девойката не като на същество, което трябва да спечели, а като на безценна собственост. Нейната борба сега бе станала и негова. Дъждът трополеше по прозореца до него. Вън бяха мракът, реката, широкият свят. Кръвта му се запали със стария борчески плам. Те ще тръгнат тази вечер, трябва да тръгнат тази вечер! Защо да чакат? Защо да губят време под покрива на Кедсти, щом свободата лежи там вън и трябва само да посегнат? Той наблюдаваше бързите движения на ръката ѝ, слушаше коприненото шумолене на четката, която разресваше дългата и коса. Объркване, здрав разум, желание да действа се бореа в него.

Неочаквано тя пак се обърна към него:

– Току-що ми дойде на ум, че не сте ми казали „благодаря“.

Толкова неочаквано, че я стресна, Кент се озова до нея. Този път той не се подвоуми, както в стаята си при Кардиган. Хвана я за двете ръце и заедно с тях усети да стиска между пръстите си меката влажна коса. Думи се заредиха в надпревара от устата му. После не можеше да си спомни всичко, каквото бе казал. Очите на Марет широко се разтвориха и нито за миг не се отклониха от неговите. Да ѝ благодари ли! Той ѝ разказа какво му се беше случило – в сърцето, в душата, от часа, когато тя дойде при него у Кардиган. Разказа ѝ за мечтите и кроежите, за твърдото решение да я намери отново, след като избяга, дори ако това му отнемеше цял живот. Разказа ѝ за Мърсър, за това как е узнал за отиването до ръкава Ким, за намерението му да я проследи надолу по трите реки, да я търси във форт Симпсън, да я последва до Долината на мълчаливите, където и да е тя. Да ѝ благодари! Той стискаше ръцете ѝ до болка, а гласът му трепереше. Под облака коса бузите на Марет Радисон бавно запламтяха. Но, това не пролича в очите ѝ. Те го гледаха така твърдо, така уверено, че и неговото лице пламна, преди да изкаже всичко, каквото имаше на ум, и той пусна ръцете ѝ и пак се отдръпна от нея.

– Простете ми, че ви казах всичко това – извини се той. Но, то е вярно. Вие дойдохте при мене там, в болницата на Кардиган, като същество, за което винаги съм мечтал, но никега не съм вярвал да срещна. И вие дойдохте при мене пак, в килията, като ...

– Да, знам как дойдох – прекъсна го тя. В кал и дъжд, господин Кент. И беше толкова тъмно, че загубих пътя и изпаднах в ужас, като си помислих, че може да не намеря казармите. Закъснях половин час според разписанието на господин Фингърс. Поради това смятам, че инспектор Кедсти може да се върне всеки миг и не бива да говорите толкова високо ... или толкова много.

– Господи! – промълви той шепнешком. Аз казах много нещо за късо време, нали? Но, то не представлява и една стотна от онова, което се е насъбрало в мене. Няма да задам милионите въпроси, които напират да ги задам. Но, трябва да зная защо сме тука. Защо дойдохме при Кедсти? Защо не побързахме при реката? Не може да има по-благоприятна нощ за бягство.

– Но тя не е толкова благоприятна, колкото ще бъде петата нощ след нея – каза девойката, като се залови наново да си суши косата. Тая нощ ще можете да отидете при реката. Нашите сметки се пообъркаха, знаете ли, от това, че инспектор Кедсти промени датата, на която трябваше да тръгнете за Едмънтън. Всичко беше наредено така, че на петата нощ да можете да тръгнете без особена опасност.

– А вие?

– Аз ще остана тук. След това тя добави с нисък глас, от който сърцето му изтръпна. Ще остана, за да платя на Кедсти цената, която ще поиска за случилото се тая вечер.

– Боже мой! – възкликна Кент. – Марет Тя се обърна бързо към него.

– Не, не, не искам да кажа, че той ще ми стори нещо – извика тя с нотка на ожесточение в гласа. Бих го убила, преди да успее! Съжалявам, че ви казах.

Но, не бива да ми задавате въпроси. Няма да ме питате!

Тя трепереше. Никога досега не беше я видял толкова възбудена и както я гледаше пред себе си, разбра, че не го е страх за нея по отношение на това, което се беше мярало в ума му. Тя не говореше празни приказки. Тя щеше да се бори. Щеше да убие, ако станеше нужда да убива. И той я видя изведнъж така, както още не беше я виждал. Спомни си една картина, която бе видял много отдавна в Монреал. Беше „Le spirit de la Solitude“ – „Духът на пустошта“ от Конне, този оригинален френско-канадски приятел на лорд Страткона и Маунт Ройал и добър гений на далечните горски дебри, черпил вдъхновението си направо от сърцето на пустошта. И тази картина стоеше сега пред него в кръв и плът, загубила всичко грубо, но запазила прекрасния дух, който лъхаше от нея. Обгърнатата от разпуснатата коса, с притворени устни, с всяка извивка на стройната си снага, трептяща от чувство, което сякаш я поглъщаше, и прекрасните очи, горящи с ргъня на това чувство, Кент виждаше Марет, както Конне трябва да е видял на времето душата на великия Север. С всеки свой дъх Марет напомняше обетованата земя далече надолу по трите реки, почти свирепото ѝ безстрашие, нейната красота,

слънчевия и блясък и бурите ѝ, нейната трагедия, нейния патос, нейната песен.

Бе възплъщение на смелостта и великолепието на Севера. Беше видял, а сега и чувствуваше тези неща и величието им го заля като порой.

Беше чул тихия ѝ смях – тя му се присмя, когато той мислеше, че е на умирање. Целуна го, бори се за него, стискаше ужасена ръката му, когато блясваше светкавица. А, сега стоеше, заровила малките си ръце в косата – олицетворение на готова да се разрази буря. Преди миг Марет беше толкова близо, че малко остана да я сграбчи в прегръдките си. Сега, момент по-късно, беше издигнала такава преграда помежду им, че не би се осмелил да допре ръката или косата ѝ. Беше ту слънце, ту облак, ту вятър, и всяка промяна я правеше по-прекрасна за него. Сега беше буря. Бурята бе в нейните очи, ръце, снага. Той усещаше наелектризираната ѝ близост в тихо изговорените с треперещ глас думи: „Няма да ме питате!“. За миг стаята сякаш се изпълни с напрежението на застрашаващ електрически удар.

А, после очите му отново съзряха колко е стройна, обхванаха малката ѝ съблазнителна фигурка и прецениха, че би могъл без особено усилие да я подхвърли до тавана. И въпреки всичко я гледаше, както човек гледа богиня.

– Не, няма да ви задавам въпроси, погледът ви говори достатъчно ясно – каза той, добил отново способността да говори. Няма да ви питам каква е тая цена, която може да поиска Кедсти, защото вие няма да му я платите. Ако, не искате да дойдете с мене, няма да отида и аз. Предпочитам да остана тук и да ме обесят. Не ви задавам въпроси, тъй че, моля ви, недейте стреля, но ако сте ми казали истината и сте рожба на Севера, ще дойдете с мене ... или и аз няма никъде да отида. Няма да се помръдна от тука ...

Марет дълбоко пое дъх, като че изпита някакво голямо облекчение. Теменужените ѝ очи пак придобиха слънчевия си блясък и тръпнещите устни неочаквано се извиха в усмивка. Не беше усмивка на извинение. В нея блесна бърза, спонтанна радост, която девойката не се опита да прикрие.

– Това е хубаво от ваша страна – рече тя. Радвам се да го чуя от вас. Не съм знаела досега колко е приятно да има някой, който е готов да бъде обесен заради мен. Но вие ще тръгнете. А, аз не. Няма време да ви обясня всичко точно сега, защото инспектор Кедсти ще бъде тук много скоро, а дотогава трябва да си изсуша косата и да ви покажа вашето скривалище ... ако стане нужда да се скриете.

Тя се залови отново да реши косата с четката. В огледалото Kent долови за миг усмивката, която още играеше на устните ѝ.

– Не ви питам – пак промълви той, но само да можехте да разберете колко много искам да зная къде е Кедсти, как ви е намерил Фингърс, защото сте се престорили, че ще напуснете пристанището, а след това сте се върнали ... и ... колко много искам да узная нещо за вас ... все ми се вярва, че бихте ми казали нещо, докато си сушите косата.

– Муи, старият индианец – заговори момичето. Той беше този, който откри по някакъв начин, че съм тук, а след това самият Мосю Фингърс дойде една вечер, когато инспектора го нямаше, вмъкна се през един прозорец и просто ми заяви, че го изпращате вие, тъкмо когато щях да го застрелям. Виждате ли, аз знаех, че нямаше да умрете. Кедсти ми го беше казал. Щях да ви помогна по друг начин, ако не беше дошъл Мосю Фингърс. Инспектор Кедсти е бил там тая вечер, в неговата колиба, когато стана това в казармата. То беше част от плана на Фингърс. Да го отстраня от пътя.

Изведнъж тя се скова. Четката спря в косата ѝ. Kent също чу звука, който бе чула тя. Беше силно почукване по един от прозорците със спуснати завеси, почукване с някакъв металически предмет. А, прозорецът беше повече от два човешки боя над земята!

С лек вик девойката захвърли четката, изтича при прозореца, повдигна и свали завесата веднъж. Сетне се обърна към Kent, като същевременно бързо раздели косата си на дебели кичури и ги сплете на плитка.

– Това е Муи – възкликна тя. Кедсти си идва!

Марет го хвана за ръка и го дръпна зад възглавето на леглото, където бяха окачени на тел две дълги завеси. Тя ги дръпна. Зад тях имаше, както се стори на Kent, безброй женски дрехи.

– Трябва да се криете в тях, ако ви се наложи – каза Марет пак с леко треперещ от възбуда глас. Не мисля, че ще се стигне дотам, но ако се стигне, ще трябва! Закрийте се с тях и пазете тишина. Ако Кедсти разбере, че сте тук ...

Тя го погледна в очите и на Kent се стори, че сега в тях имаше нещо много близко до страх.

– Ако открие, че сте тук, това ще означава нещо ужасно за мене – продължи тя и бавно сложи ръце на неговите рамене. Не мога да ви кажа сега точно какво, но то ще е по-лошо от смърт. Ще ми обещаете ли да останете тук, каквото и да се случи там долу, каквото и да чуете? Ще ми обещаете ли, господин Kent?

– Няма да обеща, ако ме наричате господин Кент – отвърна той с чувство, че нещо му стяга гърлото.

– Ще обещаете ли ... Джимс? Ще го направите ли ... каквото и да се случи ... ако обеща ... когато се върна ... да ви целуна?

Ръцете ѝ се плъзнаха почти галювно от раменете му, а след това тя бързо се обърна, излезе през откренатата врата и я затвори подире си, преди той да успее да ѝ обещае.

Глава XV

Известно време Кент стоя, където Марет го остави, загледан във вратата, през която тя излезе. Близостта ѝ през тези последни няколко секунди, галовният допир на ръцете ѝ, това, което бе видял в очите и, обещанието да го целуне, ако не се издаде – всичко това и мисълта за чудната смелост, която навярно я вдъхновяваше да се изправи пред Кедсти сега, го заслепяваха и той не виждаше дори вратата и стената, към които гледаше. Виждаше само нейното лице, както го беше запечатал в този последен миг – очите, треперещите устни, страха, който не беше успяла да скрие напълно от него. Тя се страхуваше от Кедсти. Беше сигурен в това. Защото не се беше усмихнала. В очите и нямаше искрици смях, когато го нарече Джимс – галеното за Джим и Джеймс в далечния Север. Не беше на шега обещала да го целуне. Беше обладана от почти трагична сериозност. И тъкмо тази сериозност го бе развълнувала – сериозността и удивителната откровеност, които беше вложила в името Джимс и обещанието да го целуне. Веднъж преди това го беше нарекла Джимс. Но, тогава бе казала „мосю Джимс“ и в гласа ѝ бе прозвучал малко подигравателен смях. Джим и Джеймс не значеха нищо, но Джимс ...

Беше чувал майки да наричат така малки деца в минути на нежност. Знаеше, че съпруги и възлюбени си служат с името по същия начин. Защото Джим и Джеймс не бяха редки имена нагоре и надолу по трите реки, дори сред метисите и французите и Джимс бе по-близкото, по-интимното обръщение, изникнало от тях.

Сърцето му биеше лудо, когато отиде до вратата и се послуша. Преди малко, когато девойката застана пред него и му заповяда да не ѝ задава въпроси, беше почувствувал някаква бездна под краката си. Сега беше на планински връх.

И знаеше, че каквото и да чуе, освен ако не е неин вик за помощ, няма да слезе долу.

След малко откряна мъничко вратата, та да чува какво става. Марет не беше му забранила това. През пролуката виждаше блещукащата мъждива светлина от долния коридор. Но, не чуваше нито звук и му дойде на ум, че старият Муи все още може да тича бързо и че може да мине още време, докато Кедсти се върне.

Докато чакаше, Кент оглеждаше стаята. Първото му впечатление

беше, че Марет трябва да е живяла в нея дълго. Това беше женска стая, без натрапчивостта на внезапното и импровизирано настаняване. Знаеше, че преди това е била на Кедсти, но сега нищо в нея не напомняше за него. И тогава, докато блуждаещият му поглед обръщаше това чудо, редица неща го поразиха с изключителното си значение. Вече не се съмняваше, че Марет Радисон е от далечния Север. Вратата му в това беше непоколебима. Дори и да беше останал още някакъв последен въпрос в ума му, той бе заличен, понеже тя го беше нарекла Джимс. И въпреки всичко тази стая като че ли го разколебаваше във вратата му. Смаян от откриването на разни неща, той се дръпна от вратата и застана над тоалетната масичка пред огледалото.

Марет не беше приготвила стаята за него и личните ѝ вещи бяха тук. Не изпита чувството, че върши светотатство, като ги гледа – многото интимни дреболийки, които някак загадъчно се използват в процеса на обличането на една жена. Това, което го изуми, бе техният брой и разнообразие. Би очаквал да ги види в будоара на дъщерята на генерал-губернатора в Отава, но не и тука, а още по-малко, по-далече на север. Това, което видя, беше от изискани материали и с фина изработка. А, поле, сякаш привлечени от магнит, очите му се устремиха към нещо друго – редица обувки, спретнато и грижливо подредени на пода от едната страна на тоалетната масичка.

Кент ги гледаше изумен. Никога не беше виждал такъв внушителен брой женски обувки, предназначени за краката само на една жена. И те не бяха северняшки обувки. Всяка малка хубавица в, тази удивителна изложба стоеше на висок ток! Тяхното разнообразие беше нещо, от което бе отдавна отвикнал. Имаше високи обувки с копчета, обувки с връзки, кафяви обувки, черни обувки и бели обувки със застрашително високи и с крехък вид токове. Имаше изящни пантофки от бяло шевро, пантофки с фльонги, пантофки с лъскави стоманени токи и пантофки с кокетни връзки от панделка. Имаше затворени половинки с високи токове и лачени обувки с високи токове. Той хлъцна. Посегна, подбуден от някакъв машинален подтик и взе в ръка лъскава като атлаз обувчица.

Размерът и му действа като много приятен шок и с чувството на човек, подслушващ тайните на някого, който говори насън, надникна вътре в нея. Размерът беше номер тридесет и шести. И тя беше от „Фавър“ в Монреал! Той надзърна в още пет-шест. И те всички бяха от „Фавър“ в Монреал.

Малките обувчици повече от всичко друго, което беше видял или което се беше случило, породиха у него настойчив въпрос: Коя е Марет

Радисон?

И този въпрос бе последван от други, докато те се заредиха в надпревара в главата му. Ако е от Монреал, защо отива на север? Ако е родом от Север, ако е частица от него, защо мъкне със себе ой всичките тези явно неподходящи обувки? Защо е дошла в пристанище Атабаска?

Каква е на Кедсти? Защо се крие под неговия покрив? Защо? ...

Той спря и се помъчи да намери някакъв отговор в целия този хаос от въпроси. Не можеше да откъсне очите си от обувките. Завладя го една мисъл. Колкото и да беше смешно, коленичи пред редицата и с лице, което все повече поруменяваше, се зае да ги изследва поред. Но, искаше да узнае. И откритието, което направи, бе, че повечето от обувките са били носени. Някои обаче много малко, затова отпечатахът от крака едва се забелязваше.

Кент се изправи и продължи проучванията си. Разбира се, тя беше очаквала, че той ще се поогледа. Човек не можеше да не гледа, освен ако беше спял.

По-скоро би си отрязал ръката, отколкото да отвори някое от чекмеджетата на тоалетката. Но, самата Марет бе му казала да се скрие зад завесите, ако станеше нужда и той имаше извинението от предпазливост да погледне зад тези завеси сега и да види как изглежда скривалището му. Първо се върна при вратата и се послуша. Отдолу все още не се чуваше нито звук. Тогава Кент дръпна завесите, както ги бе дръпнала Марет. Само, че се загледа по-дълго. Щеше да ѝ го каже, когато тя се завърне-ше, ако се наложеше да се извини за тази постъпка.

Впечатлението му бе впечатление на мъж. Това, което видя, бе бухнала ефирна маса от меки платове и от нея го лъхна най-лекия възможен дъх на люляк. Той пусна завесите с дълбока въздишка на безмерна радост и смайване. Двете чувства се преплитаха в него. Обувките и цялата тази маса от меки платове зад завесата бяха изключително женствени. Дъхът на парфюм беше го лъхнал направо от женската душа. В него се криеха съблазън и магия. Той виждаше Марет, едно обаятелно видение на красота, да се мярка пред очите му в тези свещени и тайнствени одежди, които бе обгърнал с полууплашен поглед. В бяло – това бяло, подобно на паяжина нещо от дантела и бродерия, което висеше пред очите му в бяло, с великолепната ѝ черна коса, теменужените ѝ очи ...

И после дори несъвместимостта на това, почти съвършената му невъзможност проблесна пред погледа му. Въпреки всичко вярата му не се разклати. Марет Радисон бе рожба на Севера. Не можеше да не го вярва, дори при наличието на тези изумителни неща, изпречили се пред него.

Изведнъж той чу звук, подобен на топовен гърмеж, под краката си. Беше отварянето и затварянето на входната врата – главно затварянето ѝ. Това затръшване разтърси къщата и накара да зазвънят стъклата на прозорците. Кедсти се беше върнал и беше разярен. Кент изгаси лампата и стаята потъна в мрак. Тогава отиде при вратата. До него долетяха бързите, тежки стъпки на Кедсти. Сетне се чу затварянето на втора врата, последвано от боботенето на гласа му. Кент остана разочарован.

Полицейският инспектор и Марет бяха в стая, твърде отдалечена, за да чуе какво говорят. Но, той разбра, че Кедсти се е връщал в казармата и е узнал за случилото се там. След известно време гласът му забоботи безспир. Боботенето ставаше все по-силно. Кент чу да се събаря стол. После гласът млъкна и след това КедстН тежко закрачи насам-натам. Нито веднъж Кент не долови гласа на Марет, но беше сигурен, че през време на замълчаването е говорила тя. След това гласът на Кедсти закънтя по-яростно от преди. Пръстите на Кент се вкопчиха в рамката на вратата. Всеки миг у него се засилваше убеждението, че Марет е в опасност.

Това, което го плашеше, не беше физическо насилие. Не вярваше Кедсти да е способен да го извърши по отношение на жена. Боеше се инспекторът да не я заведе в казармите. Наистина Марет му беше казала, че имало много основателна причина, поради която Кедсти нямало да го направи, но това не можеше да го увери достатъчно. Защото му беше казала също, че Кедсти би я убил, ако смееше. Кент стоеше, готов за действие. При вик от нейна страна, при първия опит от страна на Кедсти да я изведе от къщата, щеше да влезе в бой с него въпреки предупреждението на Марет.

Почти се надяваше да се случи едно от тези две неща. Както стоеше там, слушаше и чакаше, тази мисъл се превърна в молитва. Революерът на Пели беше у него. За двадесет секунди Кент можеше да се озове долу и да насочи дулото му срещу Кедсти. Нощта беше идеална за бягство. След половин час щяха да бъдат на реката. Можеха дори да се запасят с провизии от къщата на Кедсти. Кент отвори вратата малко повече, почти без всякакво усилие да победи подтика, който го караше да изскочи. Марет сигурно беше в опасност, иначе нямаше да му признае, че е в къщата на човек, който би искал да я види мъртва. Защо беше там, не го интересуваше много сега. Положението на дадения момент единствено го тласкаше към бързо действие.

Вратата долу се отвори пак и Кент се стегна с цялото си тяло. Чу Кедсти да се втурва през коридора долу като бесен бик. Външната врата

се отвори, затръшна се и Кедсти беше излязъл.

Кент се дръпна назад в тъмната стая. Минаха няколко мига, докато чу Марет да се качва бавно по стълбите. Тя вървеше сякаш пипнешком, макар и да имаше там мъжди-во осветление. После навлезе в мрака на стаята си.

– Джимс – пошепна тя.

Той отиде при нея. Марет протегна ръце и те отново легнаха на рамената му.

– Вие ... вие не сте слизали долу?

– Не.

– Вие ... не сте чули?

– Не чух никакви думи. Само гласа на Кедсти.

Стори му се, че гласът ѝ, когато заговори отново, трептеше от безгранично облекчение:

– Вие сте били добър, Джимс. Радвам се.

В тази тъмнина той не я виждаше. Въпреки това нещо го трогна, развълнува го, накара сърцето му да се разтупти. Нещо, за което очите му бяха слепи. Кент се наведе. Намери устните ѝ, вдигнати към него, предлагащи сладостта на целувката, която щеше да бъде негова награда и когато усети топлината им върху своите устни, усети също ръцете ѝ едва доловимо да стискат раменете му.

– Той излезе. Ще запалим пак лампата – каза девойката.

Глава XVI

Кент остана на мястото си, докато Марет намери на тъмно кибрита и запали лампата. Не беше промълвил нито дума след целувката. Не се беше възползувал от нея. Лекият натиск на ръцете не му беше позволил да я стисне в прегръдките си. Но самата целувка беше го запалила с буйна и прекрасна възбуда, подобна на трептяща музика, на която се откликваше всеки атом живот в тялото му. Ако беше изобщо предявил претенции за наградата, щеше да очаква целувката да бъде може би безразлична, поне неутрална. Но, устните, които тя му предложи в мрака на стаята, бяха топли, живи, дишащи.

После в светлината на лампата загледа лицето на Марет Радисон. Знаеше, че собственото му лице е пламнало. Нямаше желание да скрие признанието, изписано на него, и жадуваше да узнае какво ще му кажат нейните очи. И се изуми, след това се стресна. Целувката не беше повлияла на Марет. Сякаш нищо не се беше случило.

Тя не прояви смущение и на лицето и нямаше следа от руменина. Именно смъртната ѝ бледост го стресна – бледост, подчертана от тъмната маса на косата и странния блясък в очите. Не беше блясък, събуден в тях от целувката. Беше страх, който бавно чезнеше в очите, както я гледаше, докато най-последно съвсем се стопи и устните ѝ трепнаха в молеща за извинение усмивка.

– Много беше ядосан – каза тя. Колко лесно избухват някои мъже, нали Джимс?

Лекото пресекване на гласа, храброто усилие да запази самообладание и своенравната бегла усмивка, която съпровождаше думите ѝ, събудиха у него желанието да извърши това, което лекият натиск на ръцете ѝ го беше възпрял да направи преди няколко минути. Да я сграбчи в прегръдките си. Той виждаше ясно това, което тя се мъчеше да скрие. Била е в опасност, в опасност, по-голяма от тази, която беше посрещнала спокойно и безстрашно в казармите. И още я беше страх от тази заплаха. Това бе последното, което би искала той да разбере, но Кент го беше разбрал. И усети прилив на нова сила. Беше оилата, която се поражда от надмощието, от чувството за собственост, от борбата срещу по-силен противник. Тя се разрасна в него в буйно ликуване. Тя му подсказваше, че това момиче му принадлежи, че трябва да се бори за него. И щеше да се бори. Марет забеляза промяната, настъпила в изражението

му. За Миг след думите ѝ те замълчаха. Вън бурята бушуваше в още по-свиреп пристъп. Гръмотевица изтрещя над къщата. Прозорците затракаха от вятъра и дъжда. Без да свали очи от нея, със стегнати мускули, с помрачняло лице, Кент кимна към прозореца, на който бе прозвучал сигналът на Муи:

– Прекрасна нощ ... за нас. И ние трябва да тръгнем. Девојката не му отговори.

– В очите на правосъдието аз съм убиец – продължи той. Вие ме спааихте. Вие стреляхте по човек. В същите тези очи вие сте престъпница. Лудост е да оставам тук. То е направо самоубийство за двама ни. Ако Кедсти ...

– Ако Кедсти не направи каквото му казах тая вечер, ще го убия! – допълни тя.

Спокойствието на думите ѝ, нетрепващият поглед го накараха да премълчи.

Пак му се стори, както в болничната стая при Кардиган, че сега го гледа и му говори едно дете. Ако, Марет беше прррявила страх преди малко, този страх не личеше на лицето ѝ сега. Не беше възбудена. Очите ѝ бяха меко и спокойно прекрасни. Тя го смайваше и объркваше. Пред тази детинска увереност, се чувствуваше безпомощен. Въздействието на тази увереност беше по-голямо от неговата сила, по-голямо от неговата непоколебимост. То веднага ги разделяше с огромна пропаст – пропаст, през която можеше да се хвърли мост с увещание и молба, но никога със сила. В заплахата и срещу Кедсти нямаше и сянка от вълнение и въпреки всичко тъкмо в спокойния тон на девојката усещаше той нейната гибелност.

Своенравна усмивка отново трептеше на устните ѝ и очите ѝ блеснаха с повече топлина.

– Знаете ли – каза тя, че според един стар и свещен закон на Севера вие принадлежите на мен?

– Чувал съм за тоя закон – отговори Кент. Преди стотина години е трябвало да бъда ваш роб. Ако, той съществува и днес, ще бъда щастлив.

– Да, вие схващате в какво се състои работата, Джимс, нали? Вас вероятно ви чакаше смърт. Предполагам, че щяха да ви обесят. И аз ви спасих живота. Следователно вашият живот принадлежи на мен, защото настоявам, че тоя закон е още в оила. Вие сте моя собственост и аз ще правя с вас каквото пожелаая, докато не ви предам на трите реки. И вие няма да тръгнете тая вечер. Ще чакаме тук Лазел и бригадата му.

– Лазел ... Жан Лазел?

Марет кимна:

– Да, точно заради това трябва да чакате. Ние наредихме нещо прекрасно. Когато Лазел и бригадата му потеглят на север, вие ще тръгнете с тях. И никой никога не ще узнае. Тук сте в безопасност. Никому на ум няма да му дойде да ви търси под покрива на полицейския инспектор.

– Ами вие, Марет! – Той се сепна, като си спомни забраната да и задава въпроси. Марет почти незабележимо сви хубавите си рамена и му кимна да погледне това, което беше сигурна, че вече е видял нейната стая.

– Не е неудобна – каза тя. Аз съм тук вече доста седмици. И още нищо не ми се е случило. Тук съм сигурна. Инспектор Кедсти не е отворил тая врата от деня, когато едрият ви червенорос приятел ме видя долу в тополовата горичка. Не е стъпил на стълбището. Това е демаркационната линия. И зная вие се чудите. Задавате си куп въпроси и с право, мосю Джимс. Вие изгаряте от въпроси. Виждам го. И аз ...

Изведнъж, когато се отпусна в мекото кресло с големи облегалки, любимото място за четене на Кедсти, във вида ѝ се появи нещо покъртително. Беше уморена и за миг на Кент му се стори, че ей сега ще заплаче. Пръстите ѝ сучеха нервно блестящия край на плитката в скута и сега повече от друг път го завладя мисълта колко крехка и безпомощна е тя и въпреки това колко възхитително безстрашна, колко непобедима с това нещо, което гори вътре в нея като пещ на двигател. Пламъкът на тази сила се беше смалил, сякаш и самият огън беше на угасване, но когато Марет вдигна към него очи, отправила поглед от голямото кресло, Кент разбра, че зад това копнеещо детинско блещукане в тях дълбините на огъня са живи и неугасими. Отново тя престана да бъде жена за него. Това, което надзърташе от широко отворените, чудни сини очи, бе душата на дете. Два пъти вече Кент видя това чудо и то го завладя сега, както го беше завладяло първия път, когато тя стоеше с гръб към вратата на Кардиган. И както се беше променило тогава, така се промени и сега, бавно, и тя отново се превърна в жена, с тази огромна пропаст на недосега-емост помежду им. Но копнежът все още не беше угаснал, Кент го виждаше ясно и все пак като слънцето – безкрайно далечен за него.

– Бих искала да мога да ви отговоря на тези въпроси – каза Марет с тих глас, в който звучеше умора. Бих искала да узнаете, защото ... защото имам голяма вяра във вас, Джимс. Но, не мога. То е невъзможно. То е

немислимо. Ако ви кажех ... Тя направи малък жест на безнадежност. Ако ви кажех всичко, не бихте ме харесвали вече. Пък аз искам да ме харесвате ... докато отидете на север с мою Жан и неговата бригада.

– А, когато направя това – възкликна Кент почти с ожесточение, ще намеря местността, която наричате Долината на мълчаливите, дори ако трябва да я търся до края на живота!

За него вече се превръщаше в своеобразно наслаждение да вижда внезапните искрици удоволствие, които блясваха в нейните очи. Тя не се мъчеше да ги скрие. Каквото и да чувствуваше, тя го проявяваше непресторено, без всякакъв признак на смущение и то го изпълваше с почти благоговейно обожание. А, това, което бе току-що казал, ѝ достави удоволствие. Светналите и очи и полуусмихнати устни открито го признаваха и тя каза:

– Радвам се, че имате такова желание, Джимс. И мисля, че бихте я намерили след време. Защото ...

Този неин маниер да се вглежда в Кент така втренчено, сякаш има вътре в него нещо, което тя се мъчи да види по-ясно, го караше да се чувства още по-пълно неин роб.

Човек би рекъл, че в тези моменти тя забравяше, че той е от плът и кръв, и се взираше в сърцето му, за да види какво има там, преди да се изкаже гласно за едно или друго нещо.

След това тя заговори, като все още въртеше плитката в тънките си пръсти:

– Бихте я намерили навярно, понеже сте човек, който не би се отказал много лесно. Да ви кажа ли защо дойдох да ви видя при доктор Кардиган? От любопитство преди всичко. Главно затова. Точно защо или в какво отношение се интересувах от човека, комуто върнахте свободата, е едно от нещата, които не мога да ви кажа. И не мога да ви кажа защо дойдох в пристанище Атабаска. Нито нещо за Кедсти. Може би някой ден ще узнаете. И тогава няма да ме харесвате. Почти четири години, преди да ви срещна оня ден, аз живях като в затвор. Това беше ужасно място. Измъчваше ме неговата грозота, самотност, празнота. Още малко и щях да умра. Сетне се случи това, което ме накара да замина. Можете ли да се сетите къде е било?

Кент поклати глава:

– Не.

– За всички други то беше прекрасно място. Монреал.

– Били сте там на училище? – досети се той.

– Да, във „Вила Мария“. Не бях още навършила шестнайсет тогава.

Хората бяха добри. Мисля, че ме обичаха. Но, всяка вечер си повтарях една молитва. Знаете какво са трите реки за нас, за хората на Севера. Атабаска е бабата, Робската река е майката, Макензи е дъщерята, а над тях винаги бди богинята Ниска, Сивата гъска. И моята молитва беше да мога да се върна при тях. В Монреал имаше хора, хора навсякъде, хиляди и десетки хиляди, толкова много, че ми беше самотно и потиснато и исках да си замяна. Защото в мене тече кръвта на Сивата гъска, Джимс. Аз обичам горите. А, Ниска не живее в Монреал. Слънцето ѝ не грее там. Луната ѝ не е същата. Цветята там не са нейните цветя. Ветровете разправят друга приказки. Въздухът е друг. Хората, когато те гледат, гледат по друг начин. Далече долу по трите реки бях обичала мъжете. А, там постепенно се научих да ги мразя. После нещо се случи. Аз дойдох в пристанище Атабаска. Отидох да ви видя вас, защото... Тя стисна здраво ръцете си на скута. – Защото след тия четири ужасни години вие бяхте за мене първият мъж, който великодушно довежда докрай една честна постъпка. Не ме питайте как съм го узнала. Моля ви, не ме питайте за нищо. Казвам ви всичко, което трябва да знаете и което ще знаете. Аз узнах. След това научих, че няма да умрете. Каза ми го Кедсти. А, като поприказвах с вас, разбрах, че винаги постъпвате честно, и реших да ви помогна. Ето защо ви казвам всичко това. Само за да ви покажа, че имам вяра и че не бива да нарушите тая вяра. Не бива да настоявате да научите нещо повече за мен. Трябва да продължите играта. Аз играя моята, а вие трябва да играете вашата. За да доиграете вашата игра честно обаче, трябва да заминете с бригадата на Лазел и да ме оставите при Кедсти. Трябва да забравите и това, което се е случило. Трябва да забравите и това, което може да се случи. Вие не можете да ми помогнете. Можете само да ми навредите. И ако някой ден, след дълго време случайно намерите Долината на мълчаливите...

Кент чакаше и сърцето му се блъскаше в гърдите като юмрук.

– Аз може да съм там – довърши девойката съвсем тихо, почти шепнешком.

Стори му се, че тя гледа някъде много надалече и то не към него. А, после се усмихна, не на него, някак полу-безнадеждно.

– Мисля, че ще бъда разочарована, ако не я намерите – добави тя и когато го погледна, очите ѝ бяха чисти като сините цветя, от които бяха откраднали своя цвят. Нали знаете големия Серен край отгатак форт Симпсън, на запад между двете Нахани?

– Да. Точно там се загуби Килбейн с неговия патрул. Индианците го наричат Дяволския край. Същият ли е?

Марет кимна:

– Казват, че досега живо същество не е минало оттам. Но, това не е вярно. Аз съм минавала през Серния край. Трябва да стигнете отвъд него, за да намерите Долината на мълчаливите, право през онзи клин между Северна и Южна Нахани. Това е пътят, по който трябва да минете, ако искате някога да я намерите, Джимс. Иначе ще трябва да слезете от Досън или чак от Скагуй и разстоянията са толкова големи, че не ще намерите долината и за хиляда години. Полицията няма да ви открие там. Ще бъдете винаги в безопасност. Може би ще ви разправа още нещо, преди да дойде бригадата. Но това е всичко за тая вечер. Може изобщо да не ви кажа нищо повече. И вие не бива да ми задавате въпроси.

Безмълвен, загледан в нея с очи, в които като пожар горяха всички жизнени сили на духа му, Кент я изслуша и тихо, без всякаква възбуда, заговори:

– Марет, аз ще играя играта, както искате вие, защото ви обичам. За да бъда честен, трябва да ви кажа с думи това, което навярно вече сте разбрали. И ще се боря за вас, докато остане поне капка кръв в тялото ми. Ако тръгна с бригадата на Жан Лазел, ще ми обещаете ли ... Гласът му трепереше. Той потискаше мощно чувство. Но, нито една от дългите мигли на Марет Радисон не трепна, за да покаже, че тя е чула любовно-то му признание. И го прекъсна, преди да беше свършил:

– Не мога да ви обещаю нищо, каквото и да направите, Джимс. Джимс, нали не сте като тия, другите мъже, които се научих да мразя? Нали няма да настоявате? Ако настоявате, ако сте като тях, да, можете да тръгнете оттук още тая вечер и да не чакате Жан Лазел. Чуйте ме! Бурята няма да спре дълги часове. Ако се каните да поискате от мене нещо за това, че ще играете играта, както аз искам да я играете, можете да си вървите. Давам ви позволение.

Беше много бледа. Стана от голямото кресло и се изправи пред Кент. Нямаше яд нито в гласа, нито в движенията ѝ, но очите горяха като сияйни звезди. Имаше в тях нещо, което не беше забелязал преди, и една неочаквана мисъл накара сърцето му да се свие вледенено.

С полугласен вик той протегна ръце:

– Боже мой, Марет, аз не съм убиец! Аз не съм убил Джон Баркли!

Тя не му отговори.

– Вие не ми вярвате! – възкликна той. Вие вярвате, че съм убил Баркли и сега аз – един убиец, се осмелявам да ви кажа, че ви обичам!

Марет потрепера. Нещо като лека тръпка премина прз тялото ѝ.

Само за миг му се стори, че долови нещо ужт но, нещо, което тя криеше, нещо, с което се бореше, застанала там пред него със стиснати в юмруци малки ръце. Защото в нейното лице, в нейните очи, в пулсирането на бялото и гърло съзря в този миг почти скритата агония на ранено създание. И после то изчезна още докато ѝ се молеше пак, докато я умоляваше да му повярва.

– Не съм убил Джон Баркли!

– Аз не мисля за това, Джимс – отговори тя. Аз мисля за нещо ...

Те бяха забравили за бурята. Тя виеше и вилнееше пред прозорците.

Но, изведнъж се чу звук, който надмогна еднообразното и бучене, и Марет се стресна, сякаш този звук премина през нея като електрически ток. Kent също се обърна към прозореца.

Беше металическото почукване, което веднъж вече ги беше предупредило за приближаваща опасност. А, този път то беше настойчиво. Като, че някой глас им викаше от отвъдната страна на прозореца. Беше повече от предупреждение. Беше тревожен сигнал за близка, надвиснала заплаха. И в този миг Kent видя ръцете на Марет Радисон да се вдигат бързо до гърлото, а в очите да блясват внезапно пламъчета и тя нададе лек вик, заслушана в почукването.

Глава XVII

След десет секунди, както се стори на Кент, Марет Радисон отново се превърна в това великолепно същество, което бе заковало тримата мъже на място срещу дулото на малкия си револвер в казармите. Звукът на второто предупреждение на Муи подействува първо като шок. Този шок беше съпроводен от мигновен страх – страх, сигнал почти до точката на истински ужас. Веднага след това настъпи реакция, толкова бързо, че Кент се слиса. За тези десет секунди стройната снага на момичето сякаш стана по-висока, нова светлина озари лицето ѝ, очите, обърнаха се бързо към него, горяха със същия пламък, с който бяха гледали тримата полицаи. Тя не се боеше. Беше готова да се бори.

В моменти, подобни на този, това, което го удивяваше най-много, беше хладнокръвното и безстрастно спокойствие на гласа ѝ. Сега бе музикален и мек. И все пак в тази мекота се криеше нещо. Тя приличаше на кадифе, прикриващо стомана. Марет беше споменала Ниска, Сивата гъска, богинята на трите реки. И Кент си помисли, че у девойката трябва да има нещо от духа на някоя богиня, за да ѝ вдъхне смелостта, с която се обърна към него, когато металическият предмет отвън зачука отново предупреждението си по прозореца.

– Инспектор Кедсти се връща – каза тя. Не съм мислила, че ще го направи тая вечер.

– Той не е имал време да стигне до казармите – забеляза Кент.

– Да. Възможно е да е забравил нещо. Преди да дойде, искам да ви покажа гнездото, което съм приготвила за вас, Джимс. Елате бързо!

Това беше първият намек, че той няма да остане в нейната стая, вероятност, която вече го беше накарала да почувствува вътрешно смущение. Девойката грабна купчинка клечки кибрит, свали фитила на лампата си и бързо излезе в коридора. Кент я последва до края на този коридор, където тя спря пред ниска вратичка, която очевидно водеше към някакво помещение под наклонения покрив на къщата.

– Това е стар килер – пошепна тя. Мисля, че съм го наредила доста удобно. Прозореца съм закрила, тъй че можете да запалите лампата. Но, трябва да внимавате да не прониква никаква светлина под вратата. Заклучете я отвътре и пазете пълна тишина. За всичко, каквото намерите там, трябва да благодарите на мосю Фингърс.

Марет леко отвори вратата и му подаде кибрита. Осветлението от

долния коридор стигаше съвсем мъждиво до мястото, където стояха. В мрака той се видя близо до мекото сияние на нейните очи. Пръстите му обхванаха ръката ѝ, когато той вземаше кибрита.

– Марет, нали ми вярвате? – умолително попита той. Нали ми вярвате, че ви обичам, че не съм убил Джон Баркли и че ще се боря за вас, докато бог ми дава сили да се боря?

За миг настъпи мълчание. Ръката ѝ леко се отдръпна от неговата.

– Да, мисля, че ви вярвам. Лека нощ, Джимс. Девојката бързо се отдалечи. При своята врата се обърна.

– Влезте сега, моля – обади се тя тихо. Ако ме обичате, както казвате, влезте вътре.

Тя не дочака отговора му. Собствената ѝ врата се зае твори подире ѝ, а Кент запали клечка кибрит, ниско се наведе и влезе в скривалището си. В същия миг видя точни пред себе си лампа на един сандък. Запали я и първата му работа след това бе да затвори вратата и да завърти ключа в бравата. После се огледа. Килерът беше не по-голям от десет на десет стъпкиуга покривът толкова ниско, че Кент не можеше да стои изправен. Първото му впечатление бе не от малките размери на помещението, а от приготвянията, които Марет бе направила за него. В единия ъгъл имаше легло от одеяла, а неравният под беше също грижливо заслан с одеяла, с изключение на една ивица от две-три стъпки по края. Оттатък сандъка имаше маса и стол и сложеното на масата накара сърцето му да забие по-трескаво. Марет не беше забравила, че той може да огладнее. Масата беше сложена с разточителство и макар чинията да беше една, храната би стигнала за пет-шест души. Имаше две печени яребици със зачервена кожичка, студено печено говеждо или еленово месо, чиния, претрупана със златиста картофена салата, маслини, кисели краставички, отворена консерва с компот от череши, цял хляб, масло, сирене ... и един от скъпоценните термоси на Кедсти, в който без съмнение имаше горещо кафе или чай. А, след това забеляза какво имаше на стола колан с кобур и автоматичен револвер колт. Марет не беше разчитала, че ще се сдобият с револвер в схватката в казармите и предпазливо не беше забравила да се погрижи за оръжие. Беше го сложила на лично място, където той не можеше да не го забележи веднага. А, малко зад стола на пода имаше раница. Беше от типа на войнишките раници, отчасти пълна. Облегната на раницата, лежеше пушка винчестер. Той позна пушката. Беше я виждал да виси в колибата на Мръсния Фингърс.

Цели пет минути Кент почти не се помръдна от мястото си до масата.

От бурята го делеше само неизмазаният таван и над главата му трещяха гръмотевици и дъждът плющеше на потоци. Видя прозореца, грижливо покрит с одеяло. Дори и през одеялото долавяше смъртно блестящото на светкавиците. Този прозорец беше над самия вход на къщата и на Кент му дойде идеята да угаси светлината и да го отвори. На тъмно свали одеялото. Но, самият прозорец не се отваряше и след като се увери в това, Кент залепи лице на него и се взря в хаоса на нощта.

В този миг блесна светкавица и пред гледащия надолу Кент се откри нещо, от което целият настръхна. По-отчетливо, отколкото ако беше през деня, той видя един мъж, застанал долу на поройния дъжд. Не беше Муи. Не беше Кедсти. Не беше никой от хората, които бе някога виждал. В блясъка на светкавицата това видение приличаше дори повече на призрак, отколкото на човек. Призрак на огромен мършав великан, гологлав, с дълга мокра коса и дълга, объркана от бурята брада. Тази картина блесна в съзнанието му с бързината на самата светкавица. Беше като внезапно появил се образ, на екрана в киното. След това мракът го скри. Кент загледа по-втренчено. Зачака.

Пак блесна светкавица и той пак видя тази трагична призрачна фигура, чакаща в бурята. Видя я три пъти. И разбра, че тайнственият брадат великан бе старец. Светкавицата блесна за четвърти път, но фигурата беше изчезнала. И при това блясане той видя наведената фигура на Кедсти, който бързаше по пясъчната пътека към вратата. Кент бързо закри прозореца, но не запали наново лампата. Преди Кедсти да може да стигне първите стъпала, той беше отключил вратата. Предпазливо я отвори на два-три пръста, седна с гръб към стената и се заослушва. Чу Кедсти да влиза в голямата стая, където Марет го бе чакала малко преди това. Сетне настъпи тишина, ако се изключеше тътенът на бурята.

Ослушва се цял час. През цялото това време не чу никакъв звук нито от долния коридор, нито от стаята на Марет. Чудеше се дали е заспала и дали Кедсти си е легнал в очакване на утрото, когато щеше да пусне в действие копоите на полицията.

Кент нямаше намерение да докосне удобно изглеждащото легло от одеяла.

Не само не му се спеше, но беше изпълнен с предчувствия за назряващи събития. Усещаше все повече и повече да го завладява състояние на бдителност. Това, че инспектор Кедсти и Марет Радисон бяха под един и същ покрив и че съществуваше някаква всесилна и тайнствена

причина, поради която Кедсти не смееше да издаде присъствието на момичето, беше мисълта, която го тревожеше най-много. Той вече не разработваше по-нататък плана за собственото си бягство.

Мислеше за Марет. Каква беше нейната власт над Кедсти? Защо Кедсти би искал да я види мъртва? Защо беше тя в неговата къща? Непрестанно си задаваше тези въпроси и не намираше отговор. И въпреки всичко дори в това чистилище на заобикалящата го тайнственост той се чувствуваше по-щастлив от всеки друг път в живота. Защото Марет не беше четири-петстотин мили надолу по реката. Беше в същата къща с него. И ѝ беше казал, че я обича. Радваше се, че бе имал смелостта да ѝ го каже. Той запали пак лампата, отвори часовника си и го остави на масата, където можеше често да поглежда колко е часът. Искаше му се да запали лулата, но тютюневият дим в това беше сигурен, щеше да стигне до Кедсти, освен ако инспекторът наистина се беше прибрал в спалнята за през нощта. Пет-шест пъти се пита кое ли е било това призрачно видение, което беше видял в блясъка на светкавиците. Може да е бил някой от чудатите приятели на Фингърс от пустошта, който помагаше на Муи да наблюдава къщата. Образът на този огромен мъж с голямата му брада и дълга коса, който очите на Кент бяха доловили в морето от електрическа светлина, незаличимо се беше запечатал в ума му. Това беше трагична картина.

Кент пак загаси светлината и свали одеялото от прозореца, но не видя нищо освен лъщенето на подгизналата пръст, когато блесна светкавица. За втори път отвори вратата на няколко пръста, седна с гръб към стената и се заослушва.

Колко време мина, докато го налегна дрямката, не знаеше, но тя го налегна и през кратките мигове, когато очите му се затваряха, нямаше сили да бди. А, после за малко се унесе. Някакъв звук изведнъж напълно го разсъни. Първото му впечатление беше, че, този звук е бил вик. Миг-два, докато дойде съвсем на себе си, не беше сигурен. После това убеждение бързо се затвърди.

Той се изправи и отвори вратата още малко. Лъч светлина прорязваше горния коридор. Идваше от стаята на Марет. Кент беше събул ботушите, за да заглуши шума от стъпките си, и излезе в коридора. Беше сигурен, че е чул полугласен вик, сподавен, ридаящ вик, едва доловим и че той дойде от долния етаж.

Без да се колебае повече, отиде бързо до стаята на Марет и надникна вътре. Първото, което видя, беше леглото. То не бе недокоснато. Стаята беше празна.

Нещо студено и смразяващо сви сърцето му и някакъв подтик, на който вече не се опитваше да се противопостави, го теглеше да слезе по стълбите. Беше нещо повече от подтик – беше повеля. Стъпка по стъпка Кент слезе с ръка на револвера си.

Стигна долния коридор, който все още беше осветен и след една-две крачки се озова при вратата на голямата всекидневна. Тази врата беше притворена, а в самата стая бе много светло. Безшумно Кент се приближи. Погледна вътре.

Първото нещо, което видя, му действа едновременно като облекчение и като шок. На единия край на дългата писалищна маса, над която висеше голяма пиринчена лампа, стоеше Марет. Беше обърната в профил. Не можеше да види лицето ѝ. Разпуснатата ѝ дълга коса лъщеше в светлината на лампата като разкошна самурена наметка. Марет беше здрава и читава и въпреки това позата, в която стоеше и гледаше надолу, му действа като шок. Трябваше да се помръдне мъничко напред, за да може да види в какво се е втренчила. И тогава сърцето му замря.

Отпуснал се на стола, с глава, отметната назад така, че мъртвешки бледото му лице бе обърнато към Кент, седеше Кедсти. И Кент в същия миг разбра. Само един мъртвец можеше да има такъв вид.

С вик той се втурна в стаята. Марет не се стресна, но когато обърна очи от Кедсти към него, от гърлото ѝ се изтръгна също вик в отговор на неговия. Кент сякаш виждаше смъртта в два различни облика. Марет Радисон, жива и невредима, беше по-бледа от Кедсти, чието лице беше обезкървено от безжизнената бледост на истинската смърт. Тя не проговори. Не издаде нито звук след изтръгналия се от нея вик. Само гледаше. И Кент нежно я повика по име, когато видя в големите ѝ широко отворени очи неясно да припламват мъка и отчаяние. И после, сякаш зашеметена и хипнотизирана, пак се втренчи в Кедсти.

Всичките инстинкти на ловеца на престъпници се съживиха в Кент, когато и той обърна поглед към инспектора на полицията. Ръцете на Кедсти висяха отпуснати от двете страни на стола. На пода под дясната му ръка се търкаляше автоматичният му револвер. Главата беше извита толкова назад през облегалката на стола, като че ли вратът беше пречупен. На челото горе, близо до късо подстриганата стоманеносива коса, имаше червено петно.

Кент се доближи и се наведе над него. Беше виждал смъртта твърде често и не можеше да не я познае сега, но рядко бе виждал лице тъй разкривено и страшно като на Кедсти. Очите му бяха отворени и

изблещени със стъклен поглед. Долната челюст беше увиснала. Неговата ... И в този миг кръвта на Кент замръзна в жилите му. На Кедсти е бил нанесен удар, но смъртта не беше настъпила от удара. След това е бил удушен. И това, с което е бил удушен, беше плитка женска коса.

В секундите, последвали това откритие, Кент не би могъл да се помръдне, дори това бездействие да му костваше живота. Защото самата плитка говореше ясно – плитката около врата на Кедсти и на гърдите му. Беше дълга, мека, лъскава и черна. Усукана два пъти около врата, свободния ѝ край падаше на вълни през рамото и лъщеше като парче разкошна самурена кожа. Точно тази мисъл за кадифен самур беше му дошла, когато стоеше на прага и гледаше Марет. Същата мисъл му дойде и сега. Той докосна плитката, стисна я с пръсти, свали я от врата на Кедсти, където бе оставила две резки в плътта. В пръстите му плитката се отпусна с цялата си дължина. И Кент бавно се обърна с лице към Марет Радисон.

Никога човешки очи не бяха го гледали така, както го гледаше сега тя. Девојката посегна с онемели устни и Кент ѝ даде плитката. В следващия миг тя се обърна, притиснала я до гърлото, си и напусна стаята. След това я чу да се качва с несигурни крачки горе.

Глава XVIII

Кент не се помръдна. Сетивата му се притъпиха за известно време. Беше почти безчувствен физически за всички възприятия освен потресение и ужас. Все още се взираше в пепелявосивото сгърчено лице на Кедсти, когато чу вратата на Марет да се затваря. Вик се изтръгна от устата му, но той не го чу. Не осъзна, че издава някакъв звук. Тялото му се затресе от внезапни тръпки. Не можеше да не повярва, понеже уликите бяха налице. Както инспектор Кедсти е седял на стола си, Марет Радисон го е ударила изотзад с някакъв тъп предмет. Ударът го е зашеметил.

А, след това ...

Той прокара ръка по очите, сякаш за да избистри зрението си. Това, което беше видял, не бе възможно. Тези улики не бяха възможни. Нападната, в смъртна опасност, в защита на честта или любовта, Марет Радисон беше способна да убие. Но, да издебне жертвата си изотзад – това бе немислимо! И въпреки всичко борба не бе имало. Дори револверът на пода не говореше за такова нещо. Кент го вдигна. Разгледа го внимателно и пак несъзнателният вик на отчаяние се изтръгна от него като полугласен стон. Защото върху дръжката имаше петно кръв и няколко побелели косъмчета. Кедсти е бил зашеметен от удар със собствения му револвер!

Когато остави оръжието на масата, очите му доловиха неочаквано блясък, а стомана под крайчеца на вестника и той издърпа от скривалището мм дълги ножици за хартия, които Кедсти е използвал за изготвянето на тетрадките си с изрезки от Пресата и официалните доклади. Това бе последната бръмка в смъртоносните улики. Револверът с издайническото кърваво петно, ножиците, плитката коса и Марет Радисон. Усети изведнъж да му се завива свят. Шокът бе засегнал всички нервни центрове в тялото му и когато този шок премина, Кент беше мокър от пот.

Реакцията настъпи бързо. Това е лъжа – каза си той. Уликите са подправени. Марет не може да е извършила това престъпление, както ай го бе представил. Има нещо, което не е видял, което не може да види, нещо, което остава скрито за него. В един миг беше станал предишният Джеймс Кент. Подсъзнателните процеси на ловеца на престъпници скочиха по местата ой като обучени войници. Той видя Марет пак така, както при влизането си в стаята. Това, което бе доловил в широко

отворените ѝ очи, не беше настървението на убиеца. Нито омраза. Нито лудост. Това бе гърчещо се, кървящо сърце, което му се молеше в мъка, каквато никога не беше виждал в други човешки очи. И изведнъж гръмък глас се издигна в разума му, заглуши всичко друго и му каза какво презряно нещо е любовта, ако в тази любов няма вяра.

С усещане, че сърцето му го задавя в гърлото, той се обърна отново към Кедсти. Безполезността на това, което беше нарекъл в себе си „вяра“, му се налагаше и почти го сковаваше, но Кент се бореше за тази вяра дори когато очите му отново се взряха в страшната мъка, изписана на лицето на Кедсти.

Започваше да се успокоява. Допря бузата на покойника и видя, че не е вече топла. Трагедията вероятно се бе разиграла един час преди това. Изследва по-внимателно ожуленото място на челото. Раната не беше дълбока и причинилият я удар трябва да е зашеметил полицейския инспектор само за малко. В това време навярно се е разиграло другото. Въпреки почти свръчовешкото усилие да отблъсне тази картина, Кент я виждаше живо. Бързото обръщане към масата, мисълта, подсказана от ножиците, отрязването на дългия сноп коса, задушаването на Кедсти до смърт при идването му в съзнание. Кент си шепнеше непрестанно колко невъзможно, колко абсурдно, колко нелепо е това. Само побъркан човек можеше да измисли този чудовищен начин за убиването на Кедсти. А, Марет не беше луда.

Тя бе нормална.

Като очите на търсещ дирята копой неговите очи бързо огледаха стаята. На четирите прозореца имаше дълги шнулове за дърпане на завесите. По стените, окачени като трофеи, висяха оръжия. В единия край на писалището Кедсти държеше каменна томахавка, която употребяваше като тежест за книжа. Още по-близо до ръцете на покойния, незакрита от книгата, имаше връзка за висок ботуш. Под безжизнената му дясна ръка лежеше револверът. При близостта на тези възможни оръжия на смъртта, готови да бъдат грабнати без всякакво затруднение или загуба на време, защо убиецът е прибягнал до плитка женска коса? Връзката за ботуша привлече погледа на Кент. Не беше възможно човек да не я види – два лакътя дълга ивица еленова кожа. Той се залови да търси другата и я намери на пода, където беше стояла Марет Радисон. И пак неразрешимият въпрос замъчи ума на Кент:

Защо убиецът е използвал плитка коса вместо връзка от еленова кожа или един от шнуловете за завеси, които са висели пред очите му на прозорците?

Той обиколи един по един прозорците и се увери, че са затворени. После още веднъж се наведе над Кедсти. Знаеше, че в последните минути на живота Кедсти е изтърпял бавни, непоносими мъчения. Това подсказваше разкривеното му лице.

А, полицейският инспектор беше силен човек. Той се е борил, все още отчасти зашеметен от удара. Но, е трябвало човек да има сила, за да го надвие дори и тогава, да държи главата му извита назад и бавно да изтиска живота от него с примка от коса. И сега, когато значението на всичко, което виждаше, започна да става по-ясно, Кент усети в душата си над всичко друго бавно да надделява безгранична радост. Не можеше да си представи Марет Радисон да е убила Кедсти със силата на своите две ръце и тяло. Сила, по-голяма от нейната е държала инспектора на съдбоносния стол и тази сила е изтискала живота му!

Кент бавно излезе от стаята и безшумно затвори вратата подире й. Откри, че входната врата е отключена, както я бе оставил Кедсти.

До тази врата спря за малко с почти спрян дъх. Ослуша се, но нито звук не се чуваше от мъжидиво осветеното стълбище.

Нова мисъл го потискаше сега. Тя взе връх над сътресението от трагедията, над събудилите се отначало подтици на ловеца на престъпници, завладя го с осъзнаването на ужас, пред каквото никога още не се беше изправял. Подейства му много по-тежко от самото убийство на Кедсти. Мисълта беше за Марет, за съдбата, която й готвеха зазоряването и откриването на престъплението. Ръцете му се стиснаха в юмруци, челюстите се стегнаха. Светът беше отгрозил него, а утре щеше да бъде и против нея. При наличието на воички тези улики там, в стаята, той единствен нямаше да вярва, че тя е виновна в смъртта на Кедсти.

А, и той, Джим Кент, вече беше убиец в очите на правосъдието. Чувствуваше бавно да нараства в него просветлението нта един нов дух, да набира мощ една нова сила. До преди няколко часа е бил отвергнат. Бил е осъден. Животът за него е бил ограбен от последната надежда. И в този час на най-мрачно отчаяние при него бе дошла Марет Радисон. В буря, от която се е тресла земята под краката и и е пламвал в огньовете непрогледният мрак на небето над главата и, тя се беше борила заради него. Не се беше замисляла за нищо. Не се беше спряла пред никакви опасности. Беше просто дошла – защото е вярвала в него. А, сега горе тя беше жертва на страшната цена, която трябваше да плати за неговата свобода. Защото Кент вярваше, след като тази мисъл го прониза като удар с кама, че е така. Самото му освобождаване я беше довело до връхната точка, в резултат на която Кедсти бе мъртъв.

Кент отиде при стълбището. Безшумно, както беше без обувки, се заизкачва нагоре. Искаше да извика името на Марет, преди още да е стигнал горе. Искаше да отиде при нея с отворени обятия. Но се доближи тихо до вратата ѝ и надзърна вътре.

Девојката лежеше свита, грохнала на леглото. Лицето не се виждаше, а навред наоколо бе разпиляна разкошната си коса. За миг Кент се уплаши. Стори му ое, че не диша. Тя лежеше тъй неподвижно, че приличаше на мъртва.

Стъпките му не се чува, когато прекоси стаята. Той коленичи до нея, протегна ръце и я прегърна.

– Марет! – повика той полугласно.

И усети внезапна тръпка като лек шок да пробягва по тялото ѝ. Захлупи лице така, че се зарови в косата ѝ, все още влажна след дъжда. Притегли я по-близо, стисна ръце около стройната ѝ снага и от нея се изтръгна лек вик – жалък стон, ридание без сълзи.

– Марет!

Не каза нищо повече. Беше всичко, което можеше да каже в този миг, когато сърцето му биеше оглушително срещу нейните гърди. И тогава усети ръцете ѝ бавно да го отблъскват, видя бялото лице, широко отворените втречени очи наблизко до неговите. Тя се дръпна от него, долепи се до стената, все още сгушена като дете на леглото, с очи, впити в него по начин, който го плашеше. В тях нямаше сълзи. Не беше плакала. Но, лицето ѝ беше бледо, както го видя долу, в стаята на Кедсти. Част от ужаса и смайването бяха се уталожили. Имаше друго изражение, когато очите се спряха върху Кент. Това бе изражение на съмнение на неврра, нещо, което бавно се стопяваше пред чудото на изумително откновение. Истината блесна пред него.

Марет не беше очаквала да дойде при нея така. Била е убедена, че ще побегне в нощта, ще се спасява от нея, както би бягал от чума. Тя вдигна ръце с това привично движение, с което хващаше бялото си гърло, а устните образуваха дума, която Марет не изговори.

Кент за собствено изумление се усмихваше, все още застанал на колене. Той се вдигна и изправи, загледан надолу към нея по същия странен, утешаващ, всемогъщ начин. Тази тръпка постепенно преминаваше в нейните жили. Вълна от руменина пропъждаше смъртната бледост от лицето ѝ. Устните ѝ бяха притворели и тя дишаше учестено, малко възбудено.

– Аз мислех, че ... ще си отидете! – рече Марет.

– Но не без вас – отговори Кент. Дойдох да взема и вас.

Той извади часовника си. Беше два часът. Кент го протегна надолу така, че да може тя да види циферблата.

– Ако бурята продължи, имаме три часа до съмване – каза той. За колко време можете да се пригответе, Марет?

Напрягаше всички сили гласът му да звучи спокойно и без възбуда. Борбата беше страшна. И Марет не беше спяла, та да не го съзнава. Тя се надигна от леглото и застана пред него с ръце, все още притиснати до пулсиращото гърло.

– Вие вярвате, че аз убих Кедсти – каза тя с глас, който едва се отронваше от устните ѝ. И сте дошли да ми помогнете ... да ми се отплатите за това, което се помъчих да направя за вас? Така ли е, Джимс?

– Да ви се отплатя?! – възкликна той. Не бих могъл да ви се отплатя за милион години! Тоя ден, когато за първи път дойдохте в болницата на Кардиган, вие ми подарихте живота. Вие дойдохте, когато в мене бе угаснала и последната искрица надежда. Винаги ще вярвам, че съм щял да умра същата нощ. Но, вие ме спасихте. От момента, когато ви видях, аз ви обикнах и мисля, че не друго, а тая любов ме запази жив. А, после дойдохте при мене пак в бурята. Да ви се отплатя! Не мога. Никога не ще мога. И да сте мислили, че съм убил човек, това не е имало значение. Вие пак дойдохте. И дойдохте, готова да убивате, ако се наложи заради мен. Не се опитвам да си обясня защо! Но, вие дойдохте. Бяхте готова да убивате. А, аз съм готов да убивам тая вечер заради вас! Нямам време да мисля за Кедсти. Мисля за вас. Ако сте го убили вие, казвам само, че трябва да е имало много сериозно основание за това. Но, не вярвам да сте го убили вие. Не бихте могли да го направите ... с тия ръце!

Неочаквано той се пресегна и ги хвана, като плъзна пръстите си към китките ѝ, така че нейните ръце се озоваха върху неговите – ръце малки, с тънки пръсти, с меки длани, красиви.

– Тия ръце не биха могли да го направят! – възкликна той почти с ожесточение. Готов съм да се закълна, че не биха могли!

Очите и лицето ѝ пламнаха при тези думи.

– Вярвате ли в това, Джимс?

– Да, също както вярвам, че не съм убил Джон Баркли. Но, светът е против нас. Сега е против двама ни. И ние трябва да намерим тая ваша скрита долина заедно. Разбирате ли, Марет? И аз много се радвам. Той се обърна към вратата.

– Ще бъдете ли готова след десет минути? Марет кимна.

– Да, след десет минути.

Кент изтича в коридора, слезе на долния етаж и заключи входната

врата. После се върна в скривалището си под покрива. Чувствуваше, че го е обладала някаква странна лудост, защото след тазвечерната трагедия само някаква лудост можеше да го докара до изпитвания сега възторг. Смъртта на Кедсти като че остана изместена далече от много по-важно нещо. Факта, че от този час трябва да се бори за Марет, че тя принадлежи на него, че трябва да дойде с него. Той я обичаше. Която и да беше, каквото и да беше извършила, нямаше значение, той я обичаше. Много скоро тя щеше да му разкаже какво се е случило в стаята долу и всичко щеше да ое изясни.

Само една мъничка частица от разума му се бореше против него. Тя му повтаряше като папагал, че гърлото на Кедсти е било стегнато с плитка от косата на Марет и че тази моса го е удушила. Но, Марет щеше да обясни и това. Кент беше сигурен. Ако се вземеха предвид всичките факти, разсъжденията му не бяха логични и разумни. Той го знаеше. Но, любовта му към това момиче, навлязло странно и трагично в неговия живот, му действуваше опияняващо. И вратата му бе безгранична. Тя не е убила Кедсти. Така му твърдеше друга част от разума, дори като си спомнеше, че само преди няколко часа Марет му бе казала съвсем спокойно, че би убила полицейския инспектор при известни обстоятелства.

Ръцете му работеха със същата бързина, както и мислите. Той навърви високите си униформени ботуши. Прибра всичката храна и съдове от масата в стегнат пакет и ги сложи в раницата. Изнесе я заедно с пушката в коридора. След тава се върна при стаята на Марет. Вратата беше затворена. При почукването гласът на девойката му отговори, че не е още готова. Кент зачака. Чуваше я да се движи бързо из стаята. После настъпи тишина. Минаха още пет минути ... десет ... петнадесет. Той почука пак на вратата. Този път тя се отвори.

Той силно се втрени, изумен от промяната в Марет. Девойката се беше дръпнала назад от вратата, за да му направи път да влезе, и стоеше, цялата осветена от лампата. Стройната ѝ, прекрасна снага беше облечена със синьо рипсено кадифе. Дрехата беше плътно прилепнала, момчешка, полата стигаше само малко под колената. Обута беше с високи ботуши от еленова кожа. На кръста си носеше кобур с малкия черен револвер. Косата бе вдигната нагоре и прибрана под стегнат тюрбан. Беше изключително хубава, както стоеше там и го чакаше и Кент виждаше, че в тая хубост няма нищо преднамерено. Рипсеното кадифе, тюрбанът, късата пола и високите ботушки с връзки бяха точно за пустошта. Тя не беше неопитна новачка. Беше малка коренячка от глава до пети! Радост светна на лицето на Кент. Но, той остана изумен не само от

преображението, дължащо се на дрехите. Тя се бе променила и по друг начин. Бузите ѝ бяха поруменели. Очите блестяха с чудновато, прекрасно сияние, вперени в него. Устните ѝ бяха червени – същите, както онзи първи път при Кардиган. Бледостта, страхът, ужасът бяха изчезнали, изместени от потиснатата възбуда на човек, комуто предстои неизвестно приключение.

На пода лежеше раница само наполовина колкото неговата. Кент я вдигна и откри, че почти съвсем не тежи. Той я пристегна върху своята, докато Марет си сложи мушамата и заслиза по стълбите първа. Когато Кент стигна долу, тя го чакаше там с голямата гумена мушама на Кедсти в ръце.

– Трябва да я облечете – каза девойката. Тя леко потрепери, когато му подаде мушамата. Руменината почти съвсем избледня по бузите ѝ, когато се обърна към вратата, зад която мъртвецът седеше на своя стол, но чудният блясък все още светеше в очите, докато му помагаше с раницата и дрехата, а след това остана за миг, с едната ръка допряла неговите гърди, а другата нейните устни, сякаш се канеше да каже нещо, което таеше в себе си.

Няколко крачки отвъд те чуваха бурята. Тя като, че се нахвърли върху къщата с нова ярост, затропа на вратата, затътна над главите им с гръмотевици и ги канеше, ако смеят, да излязат. Кент посегна нагоре и изгаси светлината в коридора.

На тъмно отвори вратата. Дъждът и вятърът нахлуха вътре. Със свободната си ръка той затърси, намери Марет, дръпна я подире си и затвори вратата. Когато навлязоха от осветения коридор в бурята, почувстваха се като погълнати от някаква черна бездна. Тя ги обгърна и смаза. Сетне изведнъж блесна светкавица и Кент видя лицето на Марет, пребледняло и мокро от дъжда, но обърнато към него с все същото чудновато сияние в очите. То го развълнува. Дори и в мрака то не угасваше. Светеше в очите ѝ, откакто се беше върнал при нея от Кедсти и коленичил пред леглото, за миг я беше прегърнал.

Едва сега в беснеещата буря можа да си обясни тава чудо. Причината беше вярата му в нея. Дори смъртта и ужасът не можаха да я изличат от нейните очи. Искеше му се да извика от радост при това откритие, да закрещи буйно въпреки вятъра и дъжда. Усети да се разраства в него сила, по-мощна от стихията на нощта. Ръцете ѝ го стискаха над лакътя, сякаш я беше страх да не го загуби в тази черна бездна. Лекият им натиск беше като контакт, чрез който до него стигаеше топлата тръпка на електрически ток. Кент протегна ръка и я

притегли до себе си така, че за миг лицето му се притисна до върха на мокрия малък тюрбан. И тогава я чу да казва:

– В ръкава на реката има шаланда, Джимс. Тя е близо до края на пътеката. Мосю Фингърс я държеше там готова за всеки случай.

Беше мислил за дюкяна на Кросен и за открита лодка. И пак благослови Фингърс, когато стисна ръката на Ма-рет в своята и се насочи към пътеката, която водеше през тополовата горичка.

Краката им зашляпаха дълбоко в киша и кал, а дъждът се придружаваше от вятър, който не ги оставяше да си поемат дъх. Човек не можеше да види дърво на крачка пред себе си и Kent се надяваше, че ще има достатъчно често светкавици, за да могат да си намерят пътя. В първото припламване погледна надолу по склона към реката. По него се стичаха поточета вода. Камъни и пънове препречваха пътя, а почвата под краката беше хлъзгава. Пръстите на Марет пак се вкопчиха в неговите, както се беше държала за него при бясното им бягство от казармите и къщата на Кедсти. Тогава бе тръпнал в безкрайна радост от вълнение, което те будеха у него, но сега тръпнеше от по-друго вълнение – това бе едно завладяващо чувство на притежание. Тази нощ с бурята и непрогледния мрак бе най-прекрасната от всички.

Kent сякаш не възприемаше негодите на бурята. Тя не можеше да спре радостния кипеж на кръвта. Слънцето и звездите, денят и нощта, слънчевият блясък и облаците бяха незначителни и несъществуващи сега. Защото до самия нею, борещо се заедно с него, уповаващо се на него, безпомощно без него беше живото дишащо същество, което той обичаше повече от собствения си живот. Дълги години, без да го знае, бе чакал тази нощ и сега, когато тя настъпи, заля и отнесе стария му живот. Той вече не беше преследвачът, а преследваният. Не беше вече самичък, а имаше безценно нещо, заради което да се бори – безценно и безпомощно същество, вкопчило се в пръстите му в мрака. Чувствуваше се не като беглец, а като човек, постигнал велика победа. Не изпитваше никаква несигурност или съмнение.

Реката беше напред, а за него реката се бе превърнала в душата и надеждата в живота. Това бе реката на Марет и неговата река, след малко те щяха да бъдат на нея. И тогава Марет щеше да му разкаже за Кедсти. Беше сигурен в това. Щеше да му разкаже какво е станало, докато е спал. Вярата му бе безгранична.

Те стигнаха подгизналата падинка в подножието на ридата и светкавицата разкри пред него края на тополовата горичка, в която О'Конър бе видял Марет преди много седмици. Пътеката към ръкава на реката

извиваше пред нея и Кент се запъти слепешката нататък в тъмнината. Не се опитваше да говори, но пусна ръката на спътницата си, когато излязоха на равно и я прегърна така, че да я запази от напора на бурята. После храсти ги зашибаха по лицата и те спряха да дочакат нова светкавица. Кент нямаше чак толкова голямо желание тя да блесне. Той притегли девойката още по-близо и в тази непрогледна бездна, с потопа наоколо и трясъка на гръмотевицата над главата и, тя се сгуши на гърдите му така, че той усещаше тялото ѝ да пулсира до неговото и Марет зачака заедно с него. Нейната крехкост, тази нейна безпомощност, тънката ѝ фигурка, побрала се в извивката на неговата ръка, го изпълваха с безкраен възторг. Сега не си я представяше като прекрасното безстрашно създание, което бе насочило малкия си черен револвер срещу тримата мъже в казармата. Тя не беше вече тайнствената, недостижима жена, която го беше държала в своеобразно страхопочитание през първия час в къщата на Кедсти. Защото сега се беше свила до него, обзета от страх и напълно в негова власт. В тази хтихия на бурята нещо му подсказваше, че смелостта ѝ се е пречупила и без него тя ще бъде загубена или ще нададе викове от страх. И той се радваше! Притисна я по-силно, наведе глава така, че лицето му докосна мократа, смачкана коса под ръба на тюрбана. А, после светкавица раздра ноцта отново и Кент видя пред себе си как да стигне пътеката.

Дори на тъмно не беше трудно да се върви по добре утъпкания коларски път. Над главите им свистяха и виеха върхарите на тополите. Под краката им на места пътят представляваше ручей или беше така наводнен, че се превръщаше във вир.

В непрогледния мрак те нагазиха един такъв вир и колкото и да му пречеха двете раници и пушката, Кент внезапно спря, вдигна Марет на ръце и я носи докато стигнаха по-високо място. Не ѝ поиска разрешение И за минута-две Марет лежа сгушена в ръцете му, а за един вълнуващ миг неговото лице допря мократа и от дъжда буза.

Чудното в приключението им беше, че и двамата не проговоряха. За Кент установилото се между тях мълчание ое нещо, което нямаше желание да наруши. Чувствуваше че в това мълчание, оправдано и породено от бученето на бурята, нещо прекрасно ги сближава все повече и повече и че думите може да развалят неподдаващата се на описание магия на това, което става. Когато после Марет отново стъпи на крака, ръката ѝ случайно попадна върху неговата и за миг пръстите ѝ я обхванаха с леко стискане което значеше за него повече от хиляди благодарствени думи.

Четвърт миля оттатък тополовия гъстак те стигнаха началото на

смърчовата и кедрова гора и скоро гъстата преграда на дърветата ги скри, защити ги от вятъра, но мракът там напомняше още повече бездънна яма. Кент беше забелязал, че гръмотевиците и светкавиците се отдалечават все по на изток и сега разределите се проблясъци на електрическия огън едва осветяваха пътеката пред тях. Дъждът не плющеше така свирепо. Те чуваха воя на смърчовите и кедрови върхари и жвакането на ботушите в калта и водата. По едно време стигнаха място, където върховете на смърчовете се сплитаха над главите им. Там беше почти тихо. И тогава Кент дълбоко, свободно си отдъхна и радостно, възторжено се изсмя.

– Измокри ли се, малко Сиво гъсенце?

– Само отвън, Голяма видро. Перата ми ме запазиха сухи.

В гласа ѝ прозвуча трепереща, полуридаеща, полуликуваща нотка. Не беше глас на човек, извършил преди малко убийство. Имаше в него покруса, която Кент знаеше. Тя се мъчеше да прикрие със смели думи. Дори и сега когато стояха там близко един до друг, двете ѝ ръце бяха вкопчени в ръкава на гумената му мушама, сякаш я беше страх, че нещо може да ги раздели в този предателски мрак. Кент потършува малко и измъкна от вътрешен джоб суха носна кърпа. След това намери лицето ѝ, повдигна го малко и го избърса. Би могъл да направи същото с плакало дете. Сетне тръкна и своето, пак я прегърна и двамата продължиха напред.

Имаше половин миля от началото на гората до ръкава на реката и пет-шест пъти на това разстояние Кент вдига девойката на ръце и я пренася през локви, в които затъваше почти до върха на ботушите. Светкавиците вече не им помагаха. Дъждът все още упорито валеше, но вятърът бе спрял с отминаването на бурята към изток.

Гъсто обрасъл с гора, самият ръкав не можеше да се различи в тъмнината. Сега Марет го водеше, макар Кент и да вървеше пред нея, хванал я здраво за ръка. Освен ако Фингърс бе променил мястото, шаландата трябваше да бъде някъде на четиридесет-петдесет крачки от края на пътеката. Била малка шаланда за двама със спретната кабинка, издигната по средата. И била вързана близо до брега. Марет му разказа това, докато търсеха слепешката пътя си през храсти и тръстики. После той се спъна в нещо, опънато на височината на коляното му, и откри, че е въже.

Кент остави Марет, опряла гръб на дървото, за което бе вързано въжетото, и се качи в лодката. На дъното имаше три-четири пръста вода, но кабината беше изградена върху платформа, издигната над пода на

плоскодънката, и той се надяваше, че е още суха. След кратко търсене напипа извитата тел, която държеше затворена вратата. Отвори, наведе ниско глава и влезе. Стайката беше не повече от четири стъпки висока и за по-удобно Кент коленичи, докато тарашуваше под мушамата за непромокаемата кутия кибрит. Водата още не беше заляла пода.

В светлината от първата драсната клечка видя вътрешността. Това беше миниатюрна кабина, малко по-голяма от някои сандъци, каквито бе виждал. Беше към осем стъпки на дължина и шест на ширина, а таванът бе толкова нисък, че дори както стоеше на колене, главата му опираше в него. Клечката догоря и той запали друга. Този път видя свещ, сложена в разцепена брезова клечка, която стърчеше от стената. Кент се промъкна до нея и я запалил. За миг се поогледа и пак благослови Фингърс. Малката, шаланда беше приготвена за път. В дъното имаше сковавни две тесни легла, толкова близо едно над друго, че Кент се усмихна при мисълта как ли ще се вмъкне в някое от тях. Имаше одеяла. На разстоянието на протегната ръка имаше мъничка печица, а до нея купчина подпалки и сухи дърва. Цялото това нещо му напомняше детска кукленска къща. И въпреки всичко имаше място и за широко, удобно плетено кресло, столче и гладко рендосана дъска, прикрепена под прозорчето така, че да служи вместо маса. Тази маса беше отрупана с множество пакети.

Кент смъкна раниците и се върна при Марет. Тя беше дошла до борда на шаландата и тихо го повика, когато го чу да цапа през водата. Ръцете ѝ бяха протегнати към него, за да го срещнат в тъмнината. Той я пренесе през плитката вода в краката си и се засмя, когато я остави в края на платформата пред вратата. Това бе нисък, радостен смях. Жълтата светлина на свещта запраща пред мокрите им лица. Кент виждаше Марет само смътно, но очите ѝ сияеха.

– Твоето гнездо, малко Сиво гъсенце – каза той нежно, Марет протегна ръка и докосна лицето му.

– Ти беше добър към мене, Джимс – рече тя с леко треперещ глас. Можеш ... да ме целунеш.

Вън сред плющенето на дъжда сърцето на Кент преливаше от песен. В душата му се надигна желание да запее с пълен глас към света, който той напускаше тази нощ завинаги, хвалебствен химн на радост и победно тържество. Тръпните топли утни на Марет го превърнаха в свръхчовек и когато скочи в мрака на брега и с единствен замах на ножа преряза въжетото, му се искаше да даде израз на чувствата си, както лодкарите бяха славословили свободата си в деня, когато голямата бригада

потегли на север. И наистина запя с глас, задавен от смях и ридание. С исполинска сила той тласна шаландата напред-назад дългата лопата за един човек и поведе лодката към реката със силата не на един, а на два чифта ръце. Зад затворената врата на мъничката кабина беше всичко, заради което заслужаваше да се бори на този свят. Като обърнесе глава, виждаше мъждивата светлина на свещта в прозорчето. Светлината ... кабината ... Марет!

Той се изсмя безсмислено, глупаво, като малко момче. Започна да долавя глухо, ручащо ромолене – звук, който с всеки замах на веслото се разрастваше в по-ясен, подобен на водопад рев. Беше реката. Засилен от придошлите води, това беше ужасяващ звук. Но, Кент не се боеше от него. Това беше неговата река. Тя бе негова приятелка. Това беше туптенето и биенето на живота за него сега. Нарастващото и бучене не вещаеше заплаха, а напомняше радостна глъч на множество гласове, които го викаха, радваха се на идването му. То се засилваше в ушите. Над главата му черното небе се разтвори пак и право надолу се изля пороен дъжд. Но бученето на реката надделяваше над плющенето на дъжда и идваше все по-близо и по-близо. Кент усети първите удари на въртящото й течение в носа на шаландата, сякаш мощни ръце се бяха протегнали напред от тъмнината. Той разбра, че началото на течението го е хванало и го носи към главния поток. Прибра веслата и се изправи, обърнат към вилнеещия непрогледен хаос напред. Чувствуваше под краката си бавния и мощен пулс на великия поток, носещ се към Робската река, към Макензи и Ледовития океан. И най-последно закрещя сред пороя на бурята – вик на радост, на възторг, на надежда, които стигаха отвъд човешките закони и се обърна към мъничката кабина, където през гъстата мрежа на прогиз-налата нощ миниатюрното прозорче светеше с жълтата светлина на свещта.

Глава XIX

Пипнешком Кент отиде до кабината и почука, Марет му отвори вратата и се дръпна назад да му направи път да влезе. Като огромно мокро куче той се вмъкна, превил се така, че ръцете му почти допираха пода. Долови нелепостта, неуместността на прекалено голямото си тяло в тази кукленска къща, усмихна се през струйките вода, които се стичаха по лицето му и се помъчи да се огледа. Марет беше свалила тюрбана и мушамата и също бе приведена ниско в четири стъпки високата кабината, но не така смешно ниско, както Кент. Той пак коленичи. И тогава видя, че в мъничката печка гореше огън. Пращането му надделяваше над плющенето на дъжда по покрива и въздухът вече започваше да омеива от топлината му. Той погледна Марет. Мократа ѝ коса все още се лепеше по лицето, краката, ръцете и част от тялото бяха мокри, но очите сияеха и тя му се усмихваше. Видя му се в този момент като дете, което се радва, че е намерило убежище. Беше мислил, че ужасите на нощта ще се отпечатат на лицето ѝ, но те бяха изчезнали. Тя не мислеше за гръмотевиците и светкавиците, за тъмната пътека, нито за Кедсти, който легеше мъртъв в къщата си. Мислеше за него.

Той свободно се изсмя. Това беше радостно, вълнуващо нещо – тази тъмна нощ с бурята над главите им и течението на великата река под тях ... и те двамата ... сами ... в тази смешно малка кабината, толкова малка, че да не можеш да се изправиш в нея и недостатъчно голяма, за да се обърнеш в която и да е посока. Приятната ѝ уютност, топлината на огъня, която започваше да достига премръзналите им тела, ѝ създаващото настроение пращане на брезовите дърва в мъничката печка изпълниха Кент за малко с мисли, нямащи нищо общо със света, който двамата напускаха. Марет, чиито очи и устни му се усмихваха мило на светлината на свещта, също като че ли беше забравила света. Това, което ги върна към трагедията на бягството им, беше прозорчето. Кент си го представи как трябва да изглежда от брега – изданическо петно светлина, пътуващо през мрака. На няколко мили надолу от пристанище Атабаска имаше тук-там хижи и очи, обърнати в бурята към реката, можеха да видят светлинката. Той отиде до прозореца и го закри с мушамата си.

– Потеглихме, сиво гъсенце – каза той след това и потри ръце. Дали атмосферата ще стане по-домашна, ако запуша?

Девојката кимна, без да откъсне очи от мушамата на прозореца.

– Няма никаква опасност – каза Кент, като измъкна лулата и се зае да я пълни. Вероятно всички спят. Но, не бива да рискуваме. Шаландата се изви настрана в течението. Кент усети промяната в движението и добави: – Няма никаква опасност от крушени? Тридесет мили напред няма нито скала, нито прагове. Реката е гладка като под в стая. Ако се ударим в брега, да не се уплашиш.

– Не ме е страх от реката – отговори Марет. Сетне доста неочаквано и изненадващо го запита Къде ще ни търсят утре?

Кент запали лулата, загледа девойката малко замислено, докато тя се настани на столчето и се наведе напред към него в очакване на отговор.

– В гората, по реката, навред – каза Кент. Ще търсят дали е изчезнала някоя лодка, разбира се. Ще трябва просто да наблюдаваме какво става зад нас и да вземем колкото можем преднина.

– Дали дъждът ще заличи стъпките ни, Джимс?

– Да. Всичко на открито.

– Но, може би на закрито?

– Не сме били на никакво закрито място – увери я той. Спомняш ли си да сме били, Сиво гъсенце? Девойката бавно поклати глава:

– Не. Но, не бива да забравяме Муи под прозореца.

– Неговите дири ще бъдат заличени.

– Радвам се. Не бих искала да навлечем неприятности на него, на мосю Фингърс или на някой друг наш приятел.

Тя не се опита да прикрие облекчението, което изпита от думите му. Кент малко се изненада, че тя може да се тревожи за Фингърс и за стария индианец в часа на застрашаващата самите тях опасност. Тази опасност беше решил да отстрани колкото може по-далече от мислите й. Но, девойката неволно си даваше сметка за надвисналата угроза. Тя знаеше, че след няколко часа Кедсти ще бъде намерен и дългата ръка на полицията на пустошта ще пристъпи към работа. И ако ги хване ...

Марет изпъна крака към него и ги размърда в ботушките така, че Кент чу жвакането на водата.

– Ох, че са мокри! – потрепера тя. Ще ми ги развържеш и смъкнеш, нали, Джимс?

Той сложи настрана лулата и коленичи пред девойката. Отне му пет минути да ѝ събуе ботушите. След това стисна едно от мокрите крачета с двете си големи ръце.

– Студено ... студено като лед – рече той. Трябва да си свалиш чорапите, Марет. Моля ти се!

Нареди купчинка дърва пред печката и покри Марет с одеяло, което дръпна от едно от леглата. След това, все още на колене, придърпа плетеното кресло до огъня и го покри с друго одеяло. След една-две минути Марет беше настанена удобно на това кресло с босите крака върху покритата с одеяло купчинка дърва. Кент отвори вратата на печката. След това угаси едната от пушещите свещи, а сетне и другата. Пламтящите брезови дърва осветяваха кабината с по-мека светлина. Тя заливаше лицето на девойката с мека руменина. Очите ѝ изглеждаха на Кент чудно нежни и красиви в това променено осветление. А, когато я натъкми, тя протегна ръка и за миг докосна лицето и мокрите му коси тъй леко, че Кент усети вълнуващата милувка, без да почувствува тежестта на ръката.

– Ти си така добър с мен, Джимс – каза тя и му е стори, че нещо леко я задави в гърлото.

Беше седнал на пода, близо до креслото и опрял гръб на стената.

– То е, защото те обичам, Сиво гъсенце – отговори тон тихо, загледан в огъня.

Марет не проговори. Тя също гледаше в огъня. Близо над главите си те чуваха как плющи дъждът, сякаш хиляди меки юмручета тропаха по покрива на кабината. Под себе ой усещаха бавното поклащане на шаландата, послушна на извивките и прищевките на течението, което ги носеше напред. И Кент, без да го види момичето, което не гледаше към него, вдигна очи. Светлината на брезовите дърва гореше в косата ѝ, топелеше на бялото и гърло, играеше по дългите ѝ мигли.

И както я гледаше, Кент си помисли за Кедсти, който лежеше там, в стаята си, удушен с плитка от тази разкошна коса, толкова близко до него сега, че ако се наведеше малко, би могъл да я докосне с устните си. Тази мисъл не събуди в него никакъв ужас. Защото, докато още гледаше Марет, една от ръцете и се вдигна до бузата малката, мека ръчица, която бе допряла неговото лице и коса, лека като пух от глухарче – и той пак си каза, че две такива ръце не биха могли да убият мъж, който се е борил за живота си, когато е умирал.

И Кент посегна нагоре, пое ръката, стисна я в своята и каза:

– Малко Сиво гъсенце, моля ти се, разкажи ми сега какво е станало в стаята на Кедсти?

В гласа му прозвуча безгранична вяра. Искаше тя да разбере, че каквото и да се бе случило, тази негова вяра и обич не можеха да бъдат разклатени. Той вярваше в нея и винаги щеше да вярва.

Вече беше сигурен, че знае как е умрял Кедсти. Беше сглобил лека-

полека картината на трагедията в ума си. Докато той е спал, Марет и някакъв мъж са били долу в голямата стая при полицейския инспектор. Те са стигнали до връхната точка и на Кедсти е бил нанесен удар по някакъв необясним начин със собствения му револвер. После, тъкмо когато Кедсти се е съвзел достатъчно, за да се бори, другарят на Марет го е убил. Ужасена, зашеметена от това, което вече се е случило, може би загубила сваят, тя е била безсилна да попречи на убиеца да използва плитка от косата ѝ в заключителното деяние. От тази картина Кент изключи връзките за обувки и шнуровете на завесите. Знаеше, че в престъпленията ставаха често необикновени и най-малко очаквани неща. А, дългата коса на Марет е била свободно разпусната. Да я използва, е било първото хрумване на убиеца.

И Кент вярваше, в очакване на отговора, че Марет ще му разкаже същото.

Докато чакаше, усети пръстите и да се стягат в ръката му.

– Каж ми, Сиво гъсенце какво е станало?

– Аз ... не ... знам ... Джимс ...

Очите му неочаквано се откъснаха от огъня и вдигнаха към нея, като че не беше съвсем сигурен дали е чул това, което му е казала. Тя не помръдна главата си и продължи да се вира с невиждащ поглед в огъня. В дланта му пръстите ѝ посегнаха към неговия палец и го стиснаха здраво пак, както се бяха вкопчвали в него, когато се плашеше от гръмотевицата и светкавицата.

– Не зная какво е станало, Джимс.

Този път не го обзе вълнение от стискането на малките и пръстчета и меката длан. Дълбоко в себе си изпита нещо като внезапен, неочакван удар. Беше готов да се бори за нея до последен дъх. Беше готов да повярва всичко, каквото и да му кажеше – всичко, с изключение на това невъзможно нещо, което тя току-що изрече. Защото девойката положително знаеше какво се е случило в стаята на Кедсти. Знаеше ... освен ако ...

Изведнъж сърцето му трепна от радостна надежда.

– Искаш да кажеш, че си била в безсъзнание? – възкликна той с тих глас, който трепереше от напрежение. Ти си припаднала и то се е случило тогава?

Марет поклати глава.

– Не. Бях заспала в стаята си. Не исках да заспя, чо заспах. Нещо ме събуди. Помислих си, че съм сънувала. Но, нещо все ме теглеше, теглеше ме долу. И когато слязох, заварих Кедсти така. Беше мъртъв. Стоя

като парализирана, когато ти дойде.

Сега тя дръпна ръката си от него, нежно, но многозначително.

– Зная, че не можеш да ми повярваш, Джимс. Не е възможно да ми повярваш.

– И ти не искаш да ти повярвам, Марет.

– О, не ... искам. Трябва да ми повярваш.

– Но, плитката коса ... твоя коса ... около врата на Кедсти ...

Кент се пресече. Тези думи, колкото и нежно да ги беше изговорил, му се сториха жестоки. Въпреки това не забеляза да са я подразнили. Тя не се стресна. Той не видя никаква тръпка на ужас. Девојката продължаваше спокойно да гледа огъня. И Кент се обърка. Никога през цялата си служба не беше виждал такова съвършено и непресторено самообладание. И то някак го смразяваше. Смразяваше го дори сега, когато му се искаше да протегне ръце и да я притисне до себе си, да заговори за любовта си и да ѝ се примолви да му разкаже всичко, да не стаи нищо, което би могло да му помогне в борбата, която щеше да поведе.

И тогава тя проговори:

– Джимс, ако полицията ни залови ... това вероятно ще е доста скоро, нали?

– Няма да ни заловят.

– Но най-голямата опасност да бъдем хванати е точно сега, нали? – настоя Марет.

Кент извади часовника си и се наведе напред да го погледне на светлината на огъня.

– Сега е три часът – каза той. Дай ми още едно денонощие, Сиво гъсенце, и полицията никога не ще ни намери.

Тя помълча още миг-два. Сетне ръката ѝ се протегна и пръстите пак леко стиснаха палеца му.

– Джимс ... когато бъдем в безопасност ... когато бъдем сигурни, че полицията не ще ни намери ... ще ти разкажа всичко, каквото знам ... за това, което стана в стаята на Кедсти. И ще ти разкажа ... за косата. Ще ти разкажа ... всичко. Пръстите и се вкопчиха почти свирепо. – Всичко – повтори тя. Ще ти разправа за това в стаята на Кедсти ... и ще ти разправа за себе си ... и после... страх ме е, че ... няма да ме харесваш.

– Аз те обичам – каза той, без да направи опит да я докосне. Каквото и да ми разправиш, Сиво гъсенце, ще те обичам.

Тя леко възкликна – това бе едва ли повече от звук, пресекнал в гърлото ѝ, и ако лицето и беше обърнато към него, Кент щеше да види

щастieto, което го озари, което блесна в очите като светкавица и също толкова бързо угасна.

Това, което видя, когато тя обърна глава, бе поглед, впил се внезапно в нещо при вратата на кабината. Той погледна. През прага се процеждаше бавно вода.

– Очаквах го – рече Кент, весело. Нашата шаланда се превръща в каца за дъждовна вода, Марет. Ако не я изчерпя, скоро ще ни наводни.

Той посегна към мушамата и я облече.

– Няма да ми отнеме дълго време да изгреба водата – додаде той. А, докато аз върша това, искам да съблечеш мокрите си дрехи и да се мушнеш в леглото. Ще го направиш ли, Сиво гъсенце?

– Не съм уморена, но щом смяташ, че така ще е по-добре ...

Ръката ѝ докосна рамото му.

– По-добре е – рече той и за миг се наведе и допря с устни косата и. След това грабна една кофа и излезе на дъжда.

Глава XX

Беше този час, когато при ясно небе сивата северна зора оцеше едва забележимо да се сипне над горите на изток. Кент откри, че тъмнината прилича повече на мъгла. Около него се ширеше по-сивкав, по-призрачен мрак. Но, той не можеше да види водата под краката си. Нито можеше да види релинга на шаландата или реката. От кърмата, на десет стъпки от вратата на кабината, самата кабина изчезна и стана невидима.

С отмерения, полюшващ се замах на лодкар Кент започна да изгребва. Движенията му станаха толкова равномерни, че се превърнаха в своеобразен ритмичен акомпанимент на мислите. Монотонното плъок-плъок-плъок на изхвърляните кофи доби след няколко минути характера на нещо механично. С носа си Кент усещаше близостта на брега. Дори в дъжда до него стигаше леката гръпчива миризма на кедър и балсамово дърво.

Но, най-много се налагаше на сетивата му реката. С течение на минутите започна да я усеща като живо същество. Чуваше я да бълбука и да играе под дъното на шалан-дата. А, заедно е този звук до него стигаеше и друго, още по-неописуемо нещо – трепкането ѝ, пулсът, вълнението и в непроницаемия мрак, животът ѝ, както се носеше напред в бавен и мощен поток между стените на пустошта. Кент винаги бе казал: „Човек може да чуе как бие сърцето на реката, стига да умее да се вслуша в него.“ А, той го чуваше сега. Усещаше го. Дъждът не можеше да го заглуши, нито можеше да го заглуши плискането на водата, която той изхвърляше през борда и тъмнината не можеше да скрие реката от вътрешния поглед, който гореше в него като жив въглен. Реката бе тази, която винаги му даваше утеха в минути на самотност. За него тя беше прераснала в същество с душа, същество, което олицетворяваше надеждата, смелостта, другарството – всичко значително и велико като върховно постижение. А, тази нощ (защото Кент все още смяташе тъмнината за нощ) душата ѝ сякаш му нашепваше някакъв победен химн.

Не можеше да загуби. Това беше мисълта, която не го напускаше. Никога кръвта му не е пулсирала с по-голяма сигурност, никога не е бил обладан от по-положително предусещане на неизбежното. Немислимо беше – казваше си той – дори да се страхува, че ще бъдат заловени от полицията. Той беше нещо повече от човек, който се бори сам за свободата си, повече, отколкото отделна личност, бранеща правото си да

съществува. Нещо безкрайно по-скъпоценно от свободата или живота, ако трябваше да ги приеме без нищо друго, го чакаше в малката кабина, затворено в море от тъмнина. А, напред ги чакаше техният свят. Той подчерта това. Техният свят – светът, който по един илюзорен и недействителен начин е бил част от мечтите му през целия негов живот. В този свят те щяха да се затворят. Никой никога нямаше да ги намери. И великолепието на слънцето и звездите и на широкия божи свят щеше да бъде тяхно завинаги.

Марет беше самото сърце на тази действителност, която му се налагаше сега. Не го тревожеше какво е това, което тя щеше да му каже утре или вдругиден. Вярваше, че именно тогава, след като му кажеше каквото имаше да казва и той все пак протегнеше ръце към нея, тя щеше да дойде в обятията му. И знаеше, че нищо, което можеше да се е случило в стаята на Кедсти, нямаше да го възпре да протегне ръце към нея. Такава беше вярата му – всесилна като мощния поток, невидим в прозрачносивия мрак на приближаващата зора.

Въпреки това не очакваше да опечели лесно. Докато работеше, мислите му се носеха нагоре и надолу по трите реки от пристанище Атабаска до форт Симпсън и той изреждаше в ума си всичките положения, които можеха да възникнат и как щеше да се справи с тях. Даваше си сметка, че полицаите от казармите няма да влязат в къщата на Кедсти по-рано от пладне. Полицейската моторница вероятно ще потегли да ги търси по реката скоро след това. До надвечер шаландата ще е изминала петдесетина мили.

Преди да се стъмни пак, те ще минат през улея на смъртта, където Фолет и Ладусьор бяха безумно премерили сили за любовта на една девойка. А, не много мили под Улея на смъртта имаше блатиста местност, където можеше да скрие шаландата. Щяха да тръгнат по суша на северозапад. Не ги ли намереха до следващия залез, щяха да бъдат в безопасност. Ето какво очакваше. Но, стигнеше ли се до бой, щеше да се бие.

Докато свърши с изчерпването на водата, дъждът доста намаля. Мирисът на кедър и балсам стигаше до него по-силно и той чуваше поясно ромоленето на речните вълни. Почука на вратата на кабината и Марет му отговори.

Огънят бе прегорял в купчинка блещукаща жарава. Той пак коленичи, свали мократа си мушама.

Девойката го поздрави от леглото:

– Изглеждаш като голяма мечка, Джимс. Имаше радостна,

приветлива нотка в гласа ѝ.

Кент се изсмя, придърпа столчето до нея и успя да седне, при все че покривът го принуждаваше да понаведе глава.

– Чувствувам се като слон в птичи кафез – отговори той. Добре ли ти е, малко Сиво гъсенце?

– Да. Ами ти, Джимс? Ти си мокър!

– Но, толкова щастлив, че не усещам това, Сиво гъсенце. Можеше да я различи само смътно там, в тъмнината на леглото. Лицето ѝ беше бледа сянка и тя бе разпуснала влажната си коса, та да може топлият и сух въздух да я достига по-лесно. Кент се питаше дали Марет не чува ударите на сърцето му. Той забрави за огъня и мракът стана по-гъст. Кент не можеше вече да види бледите очертания на лицето ѝ и се отдръпна малко назад, обладан от мисълта, че е светотатство да се свежда по-близо над нея, като крадец в тази тъмнина. Марет долови това движение, протегна ръка и леко опря крайчеда на пръстите си върху рамото му.

– Джимс – каза тя тихо, не съжалявам сега, че дойдох в болницата на Кардиган тогава когато ти мислеше, че умираш. Не бях сгрешила. Ти си по-друг. И аз ти се подигравах тогава и ти се присмивах, защото знаех, че няма да умреш. Ще ми простиш ли?

Кент радостно се засмя:

– Смешно е до какво докарват понякога дребни неща. Нали цяло царство било загубено едно време, защото някой си нямал подкова? Във всеки случай познавам човек, който остана жив благодарение на счупената си лула. А, ти дойде при мен и аз съм тука с теб сега поради ...

– Поради какво? – пошепна Марет.

– Поради нещо, което се случи много отдавна – каза той. Една случка, за която и през ум не би ти минало, че има нещо общо с теб или с мен. Да ти я разкажа ли, Марет?

Пръстите и леко стиснаха рамото му: – Да.

– Разбира се, това е разказ за полицията – започна той. И аз няма да спомена името на тоя човек. Можеш да си мислиш, че е бил червенокосият О'Конър, ако искаш. Но, не твърдя, че е бил той. Един младши полицаи, пратен далече на север да търси някакви индианци, които варели алкохолно питие от корени. Това е станало преди шест години. И той заболял от нещо. La Mort Rouge го наричаме ние понякога – „червената смърт“ или едра шарка. И е бил сам, когато треската го повалила на триста мили от всякакво селище. Неговият индианец избягал при първите признаци на болестта и той имал сили само колкото да опъне

палатката си, преди да легне. Не ще се мъча да ти опишам дните, които е изживял. Това е било жива смърт. И е щял да умре, няма никакво съмнение, ако случайно оттам не минал един непознат. Той бил бял. Марет, не се иска кой знае колко смелост да се изправиш срещу човек е револвер, когато сам ти имаш револвер и не се иска много повече смелост да влезеш в бой, когато хиляди други влизат заедно с тебе.

Но, трябва да имаш смелост, за да направиш това, което е направил непознатият.

А, болният не му бил никакъв. Той влязъл в тая палатка и се грижил за болния, докато го спасил. Тогава болестта повалила него и в течение на десет седмици двамата прекарвали заедно, като всеки от тях се борил да спаси живота на другия, и се отървали. Но, прекрасното в цялата тая работа била постъпката на непознатия. Той отивал на запад. Полицаят отивал на юг. Те си стиснали ръка и се разделили.

Пръстите на Марет хванаха рамото на Кент по-силно. И Кент продължи:

– И полицаят никога не забравил това, Сиво гъсенце. Той искал да дойде ден, когато би могъл да се отплати. И това време дошло. Това било подир години и станало по много интересен начин. Един човек бил убит. А младши полицаят, който междуременно станал старши, говорил с жертвата малко преди убийството. Същият старши полицаи я намерил мъртва, когато се върнал заради нещо, което забравил. Много скоро след това арестували един човек. По дрехите му имало кръв. Доказателството било убедително, гибелно. И този човек ...

Кент замълча и в тъмнината пръстите на Марет се плъзнаха от рамото по ръката му и я стиснаха.

– ... е бил човекът, когото ти опаси с лъжата си – пошепна тя.

– Да. Когато куршумът на метиса ме улучи, помислих си, че това е добър случай да се отплатя на Санди Мактригър за всичко, което той направи преди години за мен в тая палатка. Но, това не беше геройство. Не беше дори и смелост.

Аз мислех, че ще умра и не рискувах нищо.

И тогава оттам, където главата ти лежеше на възглавницата, долетях тих, радостен смях.

– И през цялото това време, когато ти лежеше тъй блестящо, Джимс аз знаех – възкликна тя. Знаех, че не си убил Баркли, знаех, че няма да умреш и знаех какво е станало в тая палатка преди десет години. И ... Джимс ... Джимс ...

Тя се придвигна от възглавницата. Дишаше малко развълнувано.

Сега го държеше не с едната, а с двете си ръце.

– Аз знаех, че не ти си убил Джон Баркли – повтори тя. И не го е убил и Санди Мактригър!

– Но ...

– Не е – прекъсна го тя почти с ожесточение. Той беше невинен, толкова невинен, колкото и ти, Джимс ... Джимс ... аз зная кой е убил Баркли. О, аз зная ... аз зная!

Ридание задави гърлото ѝ, а след това тя добави, като се мъчеше да си наложи спокойствие:

– Не мисли, че ти нямам вяра, защото не мога да ги кажа повече сега, Джимс. Ти ще разбереш доста скоро. Когато се спасим от полицията, ще ти кажа. Нищо няма да скрия от тебе тогава. Ще ти разправа за Баркли и Кедсти ... всичко. Но, не мога сега. Остава още малко. Когато ми кажеш, че сме в безопасност, ще ти повярвам. И тогава ... – Тя отдръпна ръцете си и се отпусна на възглавницата.

– И тогава какво? – попита я Кент, наведен над нея.

– Може би няма да ме харесваш, Джимс.

– Аз те обичам – пошепна той. Нищо на света не може да ме накара да те разлюбя.

– Дори ако ти кажа скоро, че аз убих Баркли?

– Не. Това ще е лъжа.

– Или ако ти кажа, че аз убих Кедсти?

– Няма значение какво ще кажеш и какви доказателства може да се установят там, аз няма да ти повярвам.

Тя помълча. А, после додаде:

– Джимс.

– Да, Ниска, малка богиньо?

– Ще ти кажа нещо сега! Той заचाка.

– То ще те изненада, Джимс.

Кент усети ръцете ѝ да се протягат нагоре. Двете ѝ ръце допряха рамената му.

– Слушаш ли?

– Да, слушам.

– Защото няма да го кажа много високо. И след това пошепна: – Джимс ... аз те обичам!

Глава XXI

В бавно разпръскващия се мрак на кабината, с ръцете на Марет, обвили врата му с меките ѝ устни, предложени за целувка, Кент дълго не можеше да осъзнае нищо друго освен вълнението, че се е сбъднала едничката му голяма надежда в света. Това, за което се беше молил, не беше вече молитва и това, за което беше мечтал, не беше вече мечта. И все пак за известно време му се струваше, че то е недействително. Какво е казал през тези първи мигове на своя възторг, вероятно никога нямаше да си спомни.

Собственото му физическо съществуване като че ли беше нещо незначително и почти загубено, нещо сподавено и погълнато от топлото пулсиране и трептене на този друг, хиляди пъти по-скъпоценен живот, който държеше в прегръдките си.

И все пак, въпреки обладаването го безумно вълнение, в тази негова прегръдка имаше безкрайна нежност, ласка, която караше устните на Марет тихо и радостно да шепнат името му. Тя притегли главата му и го целуна, а Кейт падна на колене до нея и притисна лице в нея, а отвън трополенето на дъжда по покрива бе спряло и подобната на мъгла тъмнина се пръскаше в сиво зазоряване.

В това зазоряване на новия ден Кент излезе най-после от кабината и видя пред себе си прекрасен свят. В гърдите му гореше нов, неизпитван досега възторг, и светът като самия него се беше променил. Бурята бе отминала. Сивата река се ширеше пред очите му. По посока на бреговете можеше да различи тъмните очертания на смърчови, кедрови и балсамови гори. Около него цареше дълбока тишина, нарушавана само От ромола на реката и плискането на водата под шаландата. Вятърът беше отминал заедно с черните дъждовни облаци и докато се оглеждаше наоколо, Кент виждаше бързо да се топят сетните сенки на нощта, а на изток да се разкрива нов рай. Там само за няколко минути се появи мека, личиста сивота, а след това бързо, с чудото на зората в Далечния Север, далече отвъд горите сякаш пламна огромен, бавно разгарящ се пожар, който оцвети небето в нежнорозово и се заиздига все по-нагоре и по-нагоре пред очите на Кент. Реката изведнъж изплува от сетната си влачеща се пелена на мъглата и нощта. Шаландата беше горе-долу по средата на потока. По на двеста крачки от двете страни се простираха плътните зелени стени на гората, блеснали свежи и прохладни от влагата на

бурята и лъхащи благоуханието, което Кент поемаше дълбоко в белите си дробове.

От кабината се чу някакъв звук. Марет беше станала и на Кент му се искаше тя да излезе и да застане до него сред великолепието на първия им ден. Загледа дима от огъня, който беше запалил, дим от брезови дърва. Той се виеше бял и чист нагоре в освежения от дъжда въздух.

Неговата миризма, както и миризмата на балсама и кедъра, беше за Кент аромат на живота. След това се залови да изчерпи колкото вода имаше останала на дъното на шаландата и си заподсвирква, както работеше. Искеше Марет да го чуе, че свири. Искеше тя да знае, че денят не му е донесъл никакви съмнения. Около тях и пред тях се ширеше велик и прекрасен свят. И те бяха в безопасност.

Докато работеше, в ума му се очертаваше все по-твърдо решението да не се излагат на никакви рискове. За миг спря да свири, за да се изсмее тихо и тържествуващо при мисълта за дългогодишния си опит, който беше най-сигурната му гаранция сега. Беше станал безкрайно вещ във всичките хитрини и похвати на изкуството да преследва хора и знаеше какво щяха да направят ловците на двукракия дивеч. Той ги държеше в шах отсега. А, освен това без Кедсти, О'Конър и самия него пристанище Атабаска в момента не разполагаше с достатъчно хора. Това беше много благоприятно. Но да го гонеха дори и двадесетина души, Кент беше сигурен, че ще спечели. Опасност, ако изобщо го застрашаваше нещо, криеше само този първи ден. Единствено полицейската моторница би могла да ги настигне. А, с преднината, която имаха, Кент беше сигурен, че ще минат през Улея на смъртта, ще скрият шаландата и ще навлязат в непробродимите гори на север и запад, преди моторницата да се превърне в заплаха за тях. След това ще вървят все на северозапад, все по-навътре и по-навътре в този малко познат край – последното място, където полицията би тръгнала да ги търси. Той се изправи и погледна пак дима, който се виеше като сивкавобяла дантела между него и небената синева.

В този миг слънцето се показа над стройните зелени върхари на най-високите кедри и денят разцъфна в цялото си великолепие.

Още четвърт час Кент бърса дъното на шаландата, но изведнъж с ненадейност, която го накара да се изправи, сякаш някой беше плеснал с бич зад гърба му, долови нов аромат на чистия, дъхтящ на гора въздух. Аромат на кафе и бекон! Той мислеше, че Марет се бави да си сложи сухи чорапи и обувки и се занимава с някакъв сутрешен тоалет. Вместо това тя приготвяше закуска. В това занимание нямаше нищо

изключително. Да опържиш бекон и да свариш кафе, съвсем не представляваше някакво забележително постижение. Но, в този момент то окончателно отваряше вратите на рая за Кент. Тя приготвяше закуска за него! И при това кафе и бекон. За Кент тези две неща винаги са били символ на домашния кът. Те създаваха уютност и настроение. Там, където имаше кафе и бекон, Кент бе срещал деца, които се смеят, жени, които пеят, и мъже с щастливи, приветливи лица. Те бяха опората на домашния кът.

„Колчем подушиш кафе и бекон от някоя хижа – винаги казваше О'Конър, стига да почукаш на вратата, ще те поканят на закуска.“

Но, Кент не си спомняше думите на стария си другар в дългите странствувания. В този миг всички други мисли изчезнаха пред откритието, че Марет приготвя закуска ... за него.

Той отиде при вратата и се ослуша. Сетне отвори и надзърна вътре. Марет стоеше на колене пред отворената вратичка на печката и препичаше хляб на две вилици. Лицето ѝ беше зачервено. Не се беше бавила да си срещи косата, а я беше сплела нехайно в дебела плитка, която падаше на гърба. Тя леко възкликна с престолено разочарование, когато видя Кент.

– Защо не почака? – запротестира тя. Исках да те изненадам.

– Ти ме изненада – отговори Кент. И не можех да чакам. Трябваше да вляза да помагам.

Вече беше вътре, коленичил до нея. Когато посегна към двете вилици, устните му се притиснаха до косата ѝ. Лицето на Марет поруменя още повече и същата полугласна нотка, която приличаше на смях, се изтръгна от гърлото ѝ. Ръката ѝ погали бузата му, когато тя се изправи, и Кент се засмя в отговор. След това, докато слагаше масичката, ръката и току го докосваше по рамото или по косата, а два-три пъти той чу този чуден гърлен звук, който го караше да тръпне от неударимо щастие. После Кент на ниското кресло, а тя на столчето, седнаха близо един до друг пред дъската, която служеше за маса, и започнаха закуската си. Марет му наля кафе, сложи и разбърка захар и кондензирано мляко и Кент беше така щастлив, щото дори не ѝ каза, че пие кафето без захар и без мляко. Утринното слънце нахлу през прозорчето, а през отворената врата Кент ѝ посочи как е светнало по реката и блясъка по зеленината на отстъпващите назад гори. Когато се нахраниха, Марет излезе с него навън.

Известно време остана безмълвна и неподвижна, загледана в обкръжилия ги чуден свят. На Кент му се стори, че за малко тя спря да диша.

С глава, отметната назад, и бялото гърло, изложено на мекия, напоен с балсамов дъх въздух, девойката стоеше обърната към гората. Очите ѝ изведнъж се изпълниха с лъчист, звезден блясък. Лицето и отразяваше сиянието на изгряващото слънце и Кент, загледан в нея, знаеше, че никога не я е виждал толкова прекрасна, както в тези чудесни минути. Той също задържа дъха си, понеже знаеше като нея, че Ниска, неговата богиня, гледа родния си свят, след като не го е виждала дълго време.

Нейният свят ... и неговият. Различен от всички други светове, които някога бог е създал, различен дори от света само няколко мили зад тях, при пристанище Атабаска. Защото тука нямаше ни звук, ни шепот на рушителния човешки живот. Те бяха в лоното на Великия Север и той ги притегляше с всеки миг по-близо до мощното си пулсиращо сърце.

Горите, зелени и блестящи, бяха натежали от влагата на бурята, от тях идваше трепетният полъх на живота и омаята, че живееш, те се спускаха до бреговете като бдителни воители, пазещи реката от цивилизацията ... и изведнъж девойката протегна ръце и Кент чу ниския, вълнуващ възклик, изтръгнал се от устата ѝ.

Беше забравила за него. Беше забарвила всичко освен реката, горите, девствените простори отвъд и Кент беше доволен. Защото този свят, който тя приветствуваше, кой го душата ѝ зовеше, беше негов свят за вечни времена. Той криеше в себе си неговите мечти, негоите надежди, всичките желанија, които е имал в живота си. И когато най-сетне Марет бавно се обърна към него, ръцете му бяха протегнати към нея, а на лицето му тя видя същия възторг, който грееше и на нейното.

– Аз съм щастлива ... щастлива! – възкликна Марет тихо. О, Джимс ... щастлива съм!

Тя позволи с готовност той да я прегърне, ръцете ѝ замиляха лицето му, а после остана да стои с глава на рамото му, загледана напред и дълбоко вдишваше сладкия, бистър въздух, напоен с еликсира на бдящите гори. Не проговаряше, нито помръдваше и Кент запази мълчание. Шаландата мина един завой. Огромен лос се втурна от водата към брега и те го чуха да си пробива след това път в гората. Марет изпъна снага, но не проговори. След малко Кент я чу да пошепва:

– Много време измина, Джимс. Не съм била тука четири години.

– А, сега ние си отиваме у дома, малко Сиво гъсенце Няма ли да ти е самотно?

– Не. Там ми беше самотно. Имаше толкова много хора и толкова много неща, че тъгувах за гората и планините. Мислех си, че скоро ще

умра. Имаше само две неща, които обикнах, Джимс ...

– Какво? – попита той.

– Хубавите рокли ... и обувки. Ръцете му я притиснаха по-силно.

– Сега ... сега разбирам – тихо се засмя той. Ето защо дойде тогава, първия път, с хубави обувки с високи токчета.

Кент наведе глава, а тя вдигна лице към него. Той целуна обърнатите към него устни.

– Обичам те повече, отколкото друг мъж е любил някога жена, ниска, малка богино! – възкликна Кент.

Минутите и часовете на този ден останаха завинаги в живота на Кент като незабравим спомен. Имаше моменти, когато те му се струваха въображаеми, недействителни, сякаш живееше и дишаше в призракен свят, изтъкан от леки паяжинки, рожби на някакъв сън. Това бяха моментите, когато черната сянка на трагедията, от която бягаха, му се налагаше, когато му идваше мисълта, че са престъпници, спасяващи се от правосъдието, че не са в омагьосана страна, а пред смъртна опасност, че този рай е само плод на фантазия, от която някакво ужасно сътресение ей сега ще го изтръгне. Но, тези моменти на опасения бяха само сенки, които за миг затъмняваха щастието му. Непрестанно подсъзнанието му нашепваше великата истина, че всичко е напълно реално.

Мимолетните му съмнения идваха от Марет. Той не можеше още да разбере докрай пълнотата на любовта, която тя му бе дарила. Повече от всеки друг път в сиянието на тази любов тя беше за него като дете. Струваше му се в първите часове на утрото, че е забравила вчерашния ден и деня преди него и всичките дни преди това. Тя се връщаше в своя дом. Казваше му го шепнешком толкова често, че то се превърна в песен в ума му. И въпреки това не му казваше нищо за този свой дом, но той чакаше, понеже знаеше, че изпълнението на обещанието ѝ не е далече. И нямаше никаква стеснителност в начина, по който тя се оставяше да я прегърне и вдигаше лицето си, за да може да я целуне и да надзърне в светналите ѝ прекрасни очи. Това, което Кент виждаше, беше изблик на голямо щастие, почти детско признание, наред с радостното чувство на обладание, присъщо на зрялата жена.

И той си помисли за Кедсти и за правосъдието, което се надигаше за действие в пристанище Атабаска.

А, после тя оплете пръсти с неговите, каза му да почака, изтича в кабината и след миг се върна с четката си. Тогава седна при скобата за голямото весло и се приготви да четка косата си на слънце.

– Радвам се, че я харесваш, Джимс – каза Марет.

Тя разплете дебелия плитка и прокара копирените кичури галвовно между пръстите си. Оправи косата и я четка, докато стана още по-прекрасна в блясъка на слънцето, отколкото се струваше на Кент досега. Повдигна я така, че се разпиля по раменете ѝ в искрящ водопад и тогава изведнъж Кент видя мястото, откъдето е бил отрязал онзи кичур, който той свали от врата на Кедсти. И когато стисна устни, за да сдържи възклицанието на ужас, трепетно щастлив звук се откъсна от устните на Марет, не по-висок от шепот: тихата вълнуваща мелодия на „La Chaudiere“.

Ръцете ѝ се протегнаха и тя притегли главата му към себе си така, че за няколко минути очите му останаха заслепени от дъхавия облак на нейната коса.

Задушевноста на този ден беше като сън. Час след час течението ги отнасяше все по-дълбоко във Великия Север. Слънцето грееше. Заградените с гори брагове на реката ставаха по-внушителни в своето безмълвие и величие, а безкрайната тишина на безлюдните места тегнеше над всичко в света. За Кент това беше като някакво плаване през рая. От време на време му се виждаше необходимо да поработи с голямото весло, понеже спокойните води постепенно отстъпваха мястото си на по-бързи течения.

Вън от това той нямаше никаква друга работа. Струваше му се, че е всеки от тези чудни часове опасността остава все по-далече и по-далече зад тях. Двамата наблюдаваха бреговете, гледаха напред, послушваха се дали няма да чуят някой звук отзад – обладани от време на време от тръпки на безкраен детски възторг в щастието си – и бездната на досегашната сдържаност бързо се топеше.

Не говореха за Кедсти, за трагедията, нито за смъртта на Джон Баркли. Кент и разправяше за дните си в Северния край, за самотата си, за изпълващата душата му буйна, странна любов към най-глухите пущинаци. А, оттам задълба в мъглявите и далечни вчерашни дни, изпълнени с по-избледнели спомени за детството, прекарано в една ферма. Всичко това Марет слушаше с блеснали очи, с тих смях и вълнение, което се изостряше или смекаваше според неговите изживявания.

Тя разказваше за дните си в училището и за страшната им самотност, за детството, прекарано в горите, за желанието си да живее там винаги. Но, не говореше лично за себе си или за своя живот откъм по-съществената му страна.

Не разказа нищо за дома си в Долината на мълчаливите, нищо за баща или майка, за сестри или братя. Премълчаваше всичко това без всякакво стеснение. Пък и Кент не задаваше въпроси. Знаеше, че

отговорът се криеше в нещата, които тя щеше да му каже, когато дойде-ше уреченият час – часът, когато и съобщеше, че са в безопасност.

Сега започна да го обзема все по-голямо нетърпение да настъпи по-скоро моментът, в който щяха да оставят реката и да навлязат в горите. Той обясни на Марет защо не могат да продължат плаването по реката. Тя била единствената голяма артерия, по която течала кръвта на целия трафик за Далечния Север. Била патрулирана. Рано или късно щели да ги открият. В горите, където могли да изберат една от хилядите неутъпкани пътеки, щели да бъдат сигурни. Не бивало обаче да напускат реката, докато не минат Улея на смъртта. Така щели да стигнат отвъд голямо блатисто пространство на запад, през което не биха могли да минат по това време на годината. Иначе щял да слезе на брега още сега. Той обичал реката, имал вяра в нея, но знаел, че едва след като горските дебри ги погълнат, както безбрежният океан поглъща някой кораб, щели да избегнат страшната опасност, която ги заплашва откъм пристанище Атабаска.

Три-четири пъти между изгрев слънце и пладне видяха признаци на живот на брега или по реката. Веднъж шаланда, вързана за дърво, сетне индиански стан и два пъти хижи на ловци, построени в края на малки полянки. С настъпването на следобед Кент усети да нараства в него нещо, което не беше напълно нетърпение. Това беше някакво тревожно предчувствие за нещо лошо, предупреждение към него да бъде нащрек. Сега той по-често прибягваше до веслото, за да ускори движението на лодката по течението. И започна да мери времето и разстоянието с грижлива точност. Познаваше много ориентири.

Към четири часа или най-късно към пет щяха да стигнат началото на Улея на смъртта. Десет минути опъващо нервите минаване през него и след това ще закара шаландата на скришно място край брега, което има предвид, а сетне няма вече да го е страх от ръката на правосъдието, протегнала се от пристанище Атабаска. Докато съставяше планове, ослушваше се. От пладне не беше спрял да се ослушва за далечното „пуф-пуф-пуф“, което от миля разстояние щеше да ги предупреди за приближаването на патрулната моторница.

Кент не премълча за плановете си. Марет долови нарастващата му тревога и той я посвети в мислите си.

– Ако чуем патрула, преди да сме достигнали Улея, все още ще имаме време да слезем на брега – увери я той. – И те няма да ни хванат. Да ни открият, ще бъде по-трудно, отколкото да намерят две игли в купа сено. Но, не е зле да бъдем готови.

Затова изнесе своята раница и по-малката раничка на Марет и сложи пушката и кобура с пистолета отгоре им.

Беше три часът, когато характерът на реката започна да се променя и Кент радостно се усмихна. Навлизаха в по-бързи води. Имаше места, където коритото се стесняваше и те се носеха през бързеи. Само където пред тях се разкриеше гладка водна повърхност, Кент даваше почивка на ръцете си. Пък и в спокойни води почти винаги гледаше да ускори движението на шаландата. Марет му помагаше. У него не стихваше възторжената радост да гледа как стройната и прекрасна снага работи в такт с неговата. Вятърът и слънцето рошеха и палеха косата ѝ. Леко отворените ѝ устни розовееха, бузите горяха, очите бяха като огрени от слънцето планински теменуги. Неведнъж във вихъра на бягството им този следобед Кент се питаше дали това може да бъде нещо повече от сън. И неведнъж се изсмиваше радостно, спираше да размахва веслата, за да се увери, че всичко е действително и вярно.

И благодареше на господата, след което продължаваше да гребе по-усърдно.

Веднъж много отдавна – каза му Марет – тя преплавала Улея. Тогава той я ужасил. Спомняла си го като някакво кръвожадно чудовище, което ревяло за жертви. Когато приближиха това място, Кент ѝ разказа повече за Улея. Сега само от време на време някой загубвал живота си там, каза той. Пред входа имало огромна, подобна на нож скала, която приличала на драконов зъб и разделяла реката на два беснеещи потока. Ако шаландата навлезела в левия ръкав, нищо нямало да ѝ стане. Щяло да има страшен рев и тътен, докато се носят по него, но този рев на Улея, каза ѝ той, бил като лай на безобидно куче.

Само когато някой загубел управлението на шаландага или се ударил в Драконовия зъб, или навлезел в десния ръкав вместо в левия, само тогава ставали трагедии. Марет се изсмия със своя възхитителен гърлен смях, когато Кент ѝ каза това.

– Искаш да кажеш, Джимс, че ако никоя от тия три възможности не се случи, ще го минем здрави и читави?

– Никоя от тях не е възможна за нас – побърза да се поправи Кент. Ние имаме стегната малка шаланда, няма да се ударим в скалата и ще навлезем в левия ръкав толкова лесно, че няма да разбереш кога е станало. И си усмихна с удивителна самоувереност: – Аз съм го минавал стотина пъти.

Той се ослуша. И изведнъж извади часовника си. Беше четири без четвърт. Слухът на Марет долови какво беше чул. Във въздуха се

носеше тихо трептящо бърмчене. То се засилваше бавно, но непрекъснато. Кент кимна, когато тя го погледна е въпрос в очите.

– Бързеите пред Улея! – извика той с кънтяща в гласа радост. Изпелварихте ги! Спасени сме!

Те направиха завой и видяха бялата пяна на бързеите половин миля пред себе си. Течението бясно ги понесе напред. Кент наблегна веслото с цялата си тежест, за да задържи шаландата в талвега.

– Спасени сме – повтори той. Разбираш ли, Марет? Спасени!?

Кент изговаряше думите, които беше чакала, казваше ѝ, че най-сетне е дошъл часът, когато тя може да изпълни обещанието си. Думите, както ги изричаше, го вълнуваха. Искаше му се да ги изкрещи. И тогава неочаквано видя промяната в изражението ѝ. Широко отворените ѝ, уплашени очи гледаха не него, а някъде отвъд. Тя гледеше назад, в посоката, от която идваха, и докато той още се взираше в нея, лицето ѝ преbledня.

– Слушай!

Стоеше изопнатата, скована. Кент обърна глава. И в този миг звукът достигна до него над нарастващото бучене на реката – онова „пуф-пуф-пуф“ на полицейската патрулна моторница от пристанище Атабаска!

Дълбока въздишка се изтръгна от него. Когато Марет откъсна поглед от реката и се обърна, лицето му беше сякаш изсечено от скала. Очите бяха втренчени право напред.

– Не можем да стигнем Улея – каза той и гласът му ѝ прозвуча суров и сякаш недействителен. Ако стигнем, те ще го минат с нас, преди да успеем да стигнем на брега в другия край. Трябва да оставим това течение да ни отнесе към брега сега.

Щом взе това решение, той напрегна всичките сили на тялото си. Знаеше, че не бива да загуби дори и една стотна от секундата. Смучещото отдалече течение на бързеите вече подхващаше шаландата и с мощни удари на лопатата Кент се силеше да обърне носа на лодката към западния бряг. С бързата си досетливост Марет разбра каква огромна стойност могат да имат няколко секунди. Ако ги хване по-силният въртоп на бързеите, преди да стигнат брега, ще бъдат принудени да минат през Улея и в този случай моторницата ще ги настигне, преди да са успели да слязат на брега отвъд. Тя скочи до Кент и добави своите сили в гребането. Стъпка по стъпка и крачка по крачка шаландата се отбиваше към съдбовно важния запад и лицето на Кент победоносно светна и той кимна към един горист нос, който се издаваше като тъп палец навътре в реката. Оттатък този нос бързеите кипяха в бяла пяна и Марет и Кент

можеха да видят първите черни отвесни скали, които бележеха началото на Улея.

– Ще го стигнем – уверено се усмихна Кент. Ще опрем на тоя нос близо до брега. Не виждам къде може да пристане моторницата по-близо от една миля до Улея. А, слезем ли веднъж на брега, ще напредваме около пет пъти по-бързо, отколкото ще могат да ни следват.

Лицето на Марет вече не беше бледо, а порумяняло от възбуждение. Кент долови белия блясък на зъбите и между леко отворените устни. Очите ѝ светеха възхитително и той се засмя.

– Ти, моя прекрасна малка героиньо – извика той с възторг. – Ти ... ти ...

Думите му бяха прекъснати от щракване, което прозвуча като револверен изстрел до самите му уши. Той залитна напред и се стовари на дъното на шаландата, сграбчил крехката снага на Марет в прегръдките си при падането. В същия миг те скочиха на крака и онемели забиха поглед там, където беше преди веслото. Него го нямаше. Кент чу подсъзнателно слабия вик на застиналата до него девойка, а след това пръстите ѝ пак се вкопчиха в палеца му. Лишена от управлявалата я сила, шаландата се завъртя странишком. Тя отмина гористия нос. Озова се в пенестия водовъртеж на долните бързеи. И Кент, обърнал очи напред, към чакащия ги черен отвор на смъртоносния капан, притегли Марет в прегръдките си и силно я притисна.

Глава XXII

За кратък миг след счупването на веслото Кент не се помръдна. Усещаше ръцете на Марет да се обвиват все по-силно и по-оилно около врата му. Пред него се мярна обърнатото ѝ нагоре лице, поруменелите ѝ до преди малко бузи – покрити със смъртна бледост и разбра, че без обяснения от негова страна тя схваща почти безнадеждното им положение. Беше доволен от това. Изпитваше облекчение при мисълта, че тя няма да изпадне в паника, каквото ѝ да се случи. Той наведе лице до нейното така, че усети кадифеногладката ѝ буза. Марет обърна устни към него и те се целунаха. За миг прегръдката му стана смазваща, преливаща от любов към нея, отчаяна поради твърдото му решение да я пази от всякакво зло.

Умът му работеше бързо. Имаше може би едно на десет вероятност шаландата, без кормило и неуправлявана от човек, да мине невредима черните отвесни склонове и остри зъбери на Улея. Но, дори и да минеше, те щяха да бъдат във властта на полицията, освен ако някоя прекрасна прищявка на съдбата я тласнаше към брега, преди да мине моторницата.

От друга страна, ако шаландата стигнеше достатъчно далече през долните прагове, биха могли да преплуват. А, пък там, върху раницата, лежеше пушка. Това в края на краищата беше най-голямата надежда на Кент. Шаландата да мине през Улея. Фалшбордовете ѝ щяха да бъдат за тлх по-сигурна защита, отколкото по-тънките стени на моторницата за преследвачите им. В сърцето му кипна изведнъж омраза към тази полиция, член на която е бил и той. Тя ги гонеше, за да ги погуби, и той щеше да се бие. В моторницата надали щеше да има повече от трима души и Кент щеше да ги убие, ако се наложеше да убива.

Сега се носеха като необуздан жребец през кипящите води на бързите. Тежката им ладия извиваше и се въртеше, мокрите върхове на огромни скали се стрелкаха край тях, малко встрани от талвега. Марет, все още обвила с ръка врата му, беше готова да посрещне смъртната опасност заедно с него. Те виждаха Драконовия зъб, черен и мрачен, изправил се точно на пътя им. След още сто и двадесет секунди щяха или да го връхлетят, или да минат край него. Кент нямаше време да обяснява. Той се втурна при раницата си, измъкна нож от джоба и отрязва дебелото въже от еленова кожа, което подсилваше ремъците ѝ. В следващия миг

беше вече пак при Марет и връзваше въжето около кръста ѝ. Другия край даде на нея и тя го върза за китката му. Марет се усмихна, когато направи възела. Това беше чудновата, напрегната усмивка, но достатъчна, за да му каже, че не я е страх, че има голяма вяра в него и разбира какво означава въжето.

– Аз зная да плувам, Джимс – извика тя. Ако се ударим в скалата ...

Тя не се доизказа поради внезапния вик, изтръгнал се от неговата уста. Беше почти забравил най-важното от всичко. Нямаше време да развърже ботушите си. С ножа той преряза връзките с един замах надолу. Бързо освободи първо своите крака, след това краката на Марет. Дори в този час на смъртна опасност се възхищаваше да види колко бързо се откликва Марет на мислите, които диктуваха постъпките му. Тя раздра горните си дрехи и ги смъкна, докато той свали дебелия си риза. Стройна дребна фигурка но долна риза, с разкошна коса, развяна от вятъра, идващ през Улея, с гола шия и ръце, със сияещ поглед, отправен към Кент, тя пак се стуши в прегръдката му и устните ѝ изрекоха нечуто неговото име.

А, след миг обърна нагоре лице и извика бързо:

– Целуни ме, Джимс ... целуни ме ...

Топлите ѝ устни се притиснаха до неговите, голите ръце обвиха шията му със задушаваша детинска прегръдка. Той погледна напред, застана по-устойчиво, а след това зарови едната си ръка в меката ѝ коса и притисна лицето и до голите си гърди.

След десет секунди дойде ударът. Точно по средата си шалаедата се удари в Драконовия зъб. Кент се беше приготвил за сътресението, но опитът да се задържи на крака с Марет в прегръдките му бе безполезен. Фалшбортът ги запази да не се ударят направо в хлъзгавата скала. Сред изпълнилия ушите му рев на водата той дочу прашене на дърво. Шаландата се изкоруби нагоре от страшната сила под нея и за една-две секунди можеше да се помисли, че тази сила ще я преобърне и потопи. После бавно започна да се изхлузва от острия ръб на скалата.

Хванал се за релинга с едната ръка и вкопчен в Марет с другата, Кент се окова от ужас пред това, което ставаше. Шаландата се насочваше към десния ръкав! В този ръкав нямаше надежда – имаше само смърт.

Марет приемаше смело това, което ги очакваше. В този час, когато във всяка секунда се криеше напрежение, достатъчно за цял живот, Кент видя, че тя разбира всичко. Въпреки това тя не извика. Лицето и беше мъртвешки бледо. Косата, ръцете и раменете и бяха зелени от плиските

вода. Но, не беше ужасена така, както бе виждал да се изразява ужас. Когато обърна очите си към него, той се изненада от тихия им, спокоен поглед. Устните ѝ трепереха. Чувствата му намериха израз в безсловесен вик, заглушен от нов трясък на дърво, когато една остра издатина на Зъба смачка малката кабина, оякаш беше от картон. Кент усети да го завладява прилив на нещо тго-силно от заплахата на Улея. Той не можеше да загуби! Това беше недопустимо. Невъзможно! Нали щеше да се бори за нея – това стройно прелестно създание, което му се усмихва дори пред лицето на смъртта!

А, после, когато ръката му я притисна още по-силно, чудовищата на силата и смъртта му дадоха отговора си. Шаландата се смъкна от Драконовия зъб, пълна до половината с вода. Нейният изпопукан и изпочупен корпус заседна в челюстите на скалите на източния ръкав. Тя престана да бъде плавателен съд. Последваха почти без всякакво сътресение наводняване, разпадане и пълно унищожение. И Кент се озова в ревящия воден поток, хванал се за Марет.

Известно време те останаха под повърхността. Черна вода и бяла пяна кипяха и се блъскаха над тях. Като че цял век се мина, докато свеж въздух изпълни ноздрите на Кент. Той избута Марет нагоре и ѝ извика. Чу я да му отговаря:

– Нищо ми няма ... Джимс!

Вещината му на плувец беше от малка полза сега. Чувствуваше се като някаква тресчица. Всичките му усилия се насочиха само да служи за преграда между нежното тяло на Марет и скалите. Страхуваше се не от водата, а от камъните.

А, те бяха десетки и стотици, като зъбци на някаква огромна мелачна машина. Устието на ръкава продължаваше четвърт миля. Кент усети първия удар, втория, третия. Не мислеше за време или разстояние и се стремеше единствено да остане между Марет и смъртта. Когато не сполучи за първи път, обхвана го някакъв сляп гняв.

Видя бялата ѝ снага да се изопва върху хлъзгава, разядена от непрекъснатия поток скала. Главата ѝ беше отметната назад. Кент видя дългите кичури на косата, плувнали в бялата пяна и помисли за миг, че крехкото тяло е пречупено. След това усилията му станаха още по-отчаяни. И Марет знаеше какво той се мъчи да направи. Само по някакъв отвлечен начин Кент съзнаваше блъскането и болката. Физически не усещаше никакво страдание. Чувствуваше, че главата му се замайва все повече, а силите все повече напускат ръцете и тялото му.

Бяха наполовина изминали Улея, когато Кент се блъсна в една

скала е ужасна сила. Сътресението откъсна Марет от него. Той се гмурна да я хване, не успя и след това я видя насреща си, притиснала се до същата скала. Въжето я беше спасило. Вързано около нейния кръст и неговата китка, то все още ги държеше един за друг с пет стъпки скала помежду им.

Запъхтени, полуживи, те се загледаха през скалата. Сега, като изскочи от водата, кръвта зашуртя от ръцете, рамената и лицето на Кент, но той се усмихна на Марет, както тя му се беше усмихнала преди няколко минути. В очите ѝ се четеше болката от неговите рани. Кент кимна назад, в посоката, от която бяха дошли.

– Най-лошото минахме – опита се да ѝ извика той. Щом си поемем дъх, аз ще се прекатеря през скалата при теб. Ще ни трябват не повече от две минути, може би и по-малко, да стигнем до спокойните води в края на ръкава.

Марет го чу и му кимна в отговор. Той искаше да ѝ вдъхне вяра. И нямаше никакво намерение да почива, защото нейното положение го изпълваше е ужас, който се мъчеше да прикрие. Въжето, два пъти по-тънко от малкия му пръст, я беше задържало в долния край на скалата. Държаха я единствено тънките ивици еленова кожа и тежестта на собственото му тяло. Ако въжето от еленова кожа се скъсаше Той благодари на бога, че на раницата му бе имало това здраво въже. Лека-полека започна да се измъква върху скалата. Обратното течение под камъка бе проточило дългата коса на Марет към него и тя беше една-две стъпки по-близо до вкопчилите се в камъка ръце. Той запълзя натам, понеже схвана, че може да стигне косата по-бързо, отколкото девойката. В същото време трябваше да държи своя край на въжето опънат. Това беше отначало почти свръх-човешка задача. Скалата бе хлъзгава, сякаш намазана с масло. На два пъти очите му се стрелваха надолу по течението с мисълта, че може би ще е по-добре да се хвърли направо във водата и след това да придърпа Марет до себе си с въжето. Това, което видя, го убеди, че такова нещо би означавало край. Трябва да държи Марет в прегръдките си. Ако я загуби дори за няколко секунди, животът ще бъде смазан в тялото ѝ сред този осеян със скали водовъртеж под тях.

Но ето, изведнъж въжето около китката му се отпусна. Внезапно прекъснатото напрежение почти го събори назад. Заедно с това отпускане се чу викът на Марет. Всичко стана за един миг, може би за по-кратко време, отколкото бе необходимо за ума му, за да схване пълния смисъл на нещастieto; плъзването на ръцете ѝ от скалата, изчезването на бялото ѝ тяло още по-бялата пяна на бързеите. Скалата беше прерязала

въжето и Марет я нямаше! С вик като на безумен Кент се впусна подир нея. Водата го погълна. Той се сви, за да се изтръгне от обратното течение. На двадесет-тридесет стъпки пред него се мярна бяла ръка, после лицето на Марет, а след това тя изчезна зад стена от пяна.

В тази пяна той се стрелна след нея. Излезе оттам заслепен, замъчи се да я напиша, завика името и. Пръстите му хванаха края на въжето, вързани за неговата китка, и той се вкопчи ожесточено в него с убеждението, че е намерил Марет.

По-чести и по-убийствени, напред се изпречваха скалите от долната част на ръкава. Виждаха му се като живи същества, като зли духове, изпълнени с желанието да измъчват и унищожават. Те се нахвърлиха върху му и го биеха. Смехът им беше като рев на Ниагара. Кент вече не викаше. Умът му се помъти, налагаха го тояги – налагаха и смазваха в безформена маса. Отекачащите от скалите пръски, бели като пяна, като захарна глазура на гигантска торта, посивяха, а след това почернях.

Той не го съзнаваше, когато спря да се бори. Денят угасна. Настъпи нощ. Светът престана да съществува. И за известно време Кент престана да живее.

Глава XXIII

Един час след това борческите сили на тялото му възвърнаха Кент към съществуването. Той отвори очи. Ужасът на станалото не го потре-се веднага. Първото усещане беше, че се събужда от сън, изпълнен с болка и страхотии.

Сетне видя черната стена от скали насреща, чу мрачното бучене на потока, погледът му падна върху ярка ивица светлина, отразена от залязващото слънце.

Той с мъка се надигна, докато застана на колене и тогава внезапно нещо, което беше като железен обръч и стягаше разсъдака му, сякаш се скъса в неговата глава и той се изправи със залитане на крака и извика името на Марет. Съзнанието го заля с ужаса на действителността, отне му езика след този пръв вик и изпълни гърлото му със стенеща, ридеща мъка. Марет я нямаше. Тя беше загубена. Беше мъртва.

Бързо, с връщането на разсъдъка, очите му възприеха обстановката.

На четвърт миля нагоре виждаше бялата пяна между стените на пропастта, помръкващи с настъпването на вечерта. Сега чуваше по-ясно рева на гибелните потоци. Но близо до него течаха спокойни води и той стоеше сега на полегат малък нос от скали и шисти, където го бе изхвърлило течението. Пред него се издигаше стена от скали. Зад него се издигаше друга. Нямаше къде да стъпи, освен където стоеше. И Марет не беше при него.

Само истината можеше да му се набие в ума, както стоеше там.

Ала физическото му „аз“ отказваше да приеме тази истина. Щом той е оживял и тя трябва да е жива! Тя беше тука ... някъде ... край брега ... сред скалите ...

Становете в гърлото му секнаха и отстъпиха мястото си на нейното име.

Той завика и се заослушва. С олюляване се върна по скалистия нос до осеяния с камъни ръб на пропастта. Стотина крачки по-нататък се виждаше крайт ка Улея. Кент излезе оттам със смъкнати от него дрехи, с разкъравено тяло, неузнаваем, полулуд и завика името на Марет все по-силно и по-силно. Лъчите на залязващото слънце най-сетне го огряха. Не беше вече между отвесните стени на пропастта и светлината заливаше зеления свят пред него. Напред реката се разширяваше и течеше с безметежно спокойствие.

Сега вече Кент не беше обзет от страх. Измъчваше го ужасната, потресаваща сигурност в случилото се. Годините се смъкнаха от гърба му и той заплака. Заплака като момченце, съкрушено от някаква голяма детинска скръб и затърси девойката по протежението на брега. Непрестанно мълчеше или шепнеше името на Марет.

Но, вече не я викаше, защото знаеше, че е умряла. Беше го оставила завинаги. Въпреки това не спираше да я търси. Угасна и сетният слънчев лъч. Настъпи здрач, след това мрак. Дори и в този мрак той продължи да я търси една миля под Улея, да вика името ѝ по-силно сега и всеки път да се ослушва за отговора, който – той знаеше – никога нямаше да чуе. След малко изгря луната и час след час Кент продължаваше безнадеждното търсене. Не знаеше колко лошо бе смазан и наранен от скалите и съвсем не усети кога изтощението го събори като мъртъв. Когато се сипна зората, тя го завари да блуждае около реката, а към пладне същия ден го намери Андре Боало, старият побелял метис, който ловуваше с капани по Бърнтуд Крийк. Андре се смая при вида на раните му и наполовина го замъкна, наполовина го занесе до колибата ай, скрита в гората.

Шест дена Кент остана при стария Андре просто защото нямаше нито сили, нито разум, за да се движи. Андре не можеше да се начуди, че Кент се е отървал без нито една счупена кост. Но, главата му бе ужасно наранена и поради тези рани три денонощия Кент бе на границата между живота и смъртта. На четвъртия ден дойде насебе си и Боало го нахрани с бульон от еленово месо. На петия ден се изправи на крака. На шестия поблагодари на Андре и каза, че е готов за път.

Андре го облече със стари дрехи, даде му храна и благословия. И Кент се върна при Улея, като създаде в Андре убеждението, че отива в пристанище Атабаска.

Знаеше, че не е разумно от негова страна да се връща при реката. Знаеше, че е по-добре и за духа, и за тялото му да тръгне в противоположна посока. Но, нямаше вече желанието да се бори дори за самия себе си. Вървеше по линията на най-малкото съпротивление, а тя го заведе обратно на мястото на трагедията. Скръбта му, когато се върна, не беше вече адската мъка на първата нощ. Беше дълбоко заседнал, всепоглъщащ огън, изпепелил вече и душата и сърцето. Кент не помисляше вече дори за предпазливост. От нищо не се страхуваше, нищо не отбягваше. Ако полицейската моторница беше при Улея, той щеше да се издаде без всякаква мисъл за самозапазване. Един лъч надежда щеше да е безценно лекарство за него.

Но, надежда нямаше. Марет беше мъртва. Нежното ѝ тяло бе унищожено. Той беше осиротял, неизмеримо и безнадеждно осиротял.

И сега, след като стигна реката отново, нещо го задържаше там. От края на Улея до един завой на реката две мили по-долу краката му утъпкаха пътека. Три-четири пъти на ден минаваше оттам и покрай пътеката заложи няколко капана, с които ловеше зайци за храна. Всяка нощ си правеше легло в една пролука между скалите в края на Улея. След седмица предишният Джим Кент вече не съществуваше. Дори и О'Конър не би го познал с тази чорлавъй брада, угаснали очи и хлътнали бузи, които не можеше да скрие дори брадата.

И борческият му дух също бе мъртъв. Веднъж-дваж се разгоря в него внезапен гняв, желание да отмъсти на тази проклетата полиция, виновна за смъртта на Марет, но дори този пламък скоро угасна.

А, после, на осмия ден, видя крайчеца на едно нещо, почти скрито над надвиснал бряг. Той го измъкна. Беше раничката на Марет и дълги минути преди да я отвори, Кент притиска мокрото съкровище до гърдите си, вперил полубезумни очи долу, където го беше намерил, сякаш и Марет трябваше да е там. След това изтича на скрито място, където слънцето бе напекло голяма, плоска скала направо с брега, и задавен от ридания, отвори раничката. Беше пълна с неща, които девойката бе грабнала набързо в стаята си през нощта на бягството им от къщата на Кедсти, и когато ги извади едно по едно и ги нареди в слънчевия блясък на скалата, нов, внезапен изблик живот потече в жилите му, той скочи на крака и се обърна пак към реката, сякаш осенен от нова надежда. После погледна отново нещата, които бяха скъпи за нея, протегна ръце към тях и пошепна:

– Марет ... моя малка богиньо ...

Дори и в скръбта всеотдайната сила на любовта към една покойница извика усмивка на изпитото му, брадясало лице. Защото Марет, когато е пълнила раничката си през нощта на припряното бягство, беше избрала чудновати неща. На огряна от слънце скала, където ги беше наредил, стояха обувчиците, пред които бе коленичил в стаята ѝ, а заедно с тях Марет беше натъпкала в раницата една от бухналите, сладко дъхтящи рокли, накарали сърцето му да спре за миг, когато за първи път надзърна в скривалището. Тази рокля вече не беше мека и лека като паяжина, като пух, плъзнал се по бузата му, а мокра и загубила цвят, както легеше на камъка и струйки вода се стичаха от нея.

Освен обувките и роклята имаше и други интимни предмети от първа необходимост, които Марет беше взела със себе си. Но, Кент

вдигна една от обувките и я притисна до хлътнолите си гърди – една от обувките, които девойката бе носила в онзи първи чуден ден, когато дойде да го види при Кардиган ...

Това отбеляза началото на нова промяна у Kent. Сруваше му се, че е получил вест от самата Марет, че нейният дух се е върнал при него и е с него сега, буди странни чувства в душата и сгрява кръвта му с нов жар. Тя го беше напуснала завинаги и въпреки това се беше върнала. Пред него блесна истината, че този неин дух няма никога да го напусне пак, докато е жив. Усещаше близостта ѝ. Без да съзнава, той протегна ръце и изпита странна радост да се бори със скръбта и самотата. Очите му засветиха с нов блясък, когато загледа дребните ѝ притежания на слънчевата скала. Все едно, че бяха нейна кръв и плът, част от сърцето и душата ѝ. Те бяха гласът на вратата ѝ в него, обещанието и, че ще бъде винаги с него. За първи път от много дни Kent усети нова сила в себе си и разбра, че Марет не си е отишла съвсем, че у него е останало нещо от нея, за което да се бори.

Тази нощ той направи за последен път леглото си в цепнатината между скалите и спа, притиснал намереното съкровище в прегръдките си. На следващия ден потегли на североизток. На петия ден след като напусна района на Андре Боало, даде часовника си на един метис срещу евтина пушка, муниции, одеяло, брашно и готварски принадлежности. След това без повече колебания потъна в горските дебри.

Един месец по-късно никой не би познал в Kent някогашния блестящ полицай от Н-сиото отделение. Брадясал, дрипав, с дълга коса той блуждаеше с единствената цел да бъде сам и да се отдалечи още повече от реката. Случваше се да поговори с някой индианец или метис. Всяка вечер, макар времето да беше много топло, той си запалваше малък огън, защото тъкмо в тези часове, в светлината яа огъня, чувствуваше Марет много близо. И тогава вадеше едно по едно скъпоценните неща от раничката и. Обожаваше тези вещи. Беше увил роклята и двете обувчици в кадифената вътрешна брезова кора. Пазеше ги от влага и бури. Наложеше ли се, беше готов да се бие заради тях. С време те му станаха по-скъпи от собствения живот и отначало по някакъв смътен начин започна да благодари на бога, че не му е отнел всичко.

Kent нямаше желание да постигне забрава. Искаше да помни всяко действие, всяка дума, всяка скъпа милувка, които го свързваха за вечни времена със загубената любов. С всеки изминал ден Марет все повече ставаше част от него. Умряла физически, тя беше винаги до него, гушеше се в прегръдките му през нощта, вървеше за ръка с него през деня. И

с тази вяра скръбта му се смекчаваше от блажената и милостива утеха, че притежава нещо, от което нито хората, нито съдбата могат да го лишат – една обична сянка винаги до него.

Тъкмо тази сянка възроди Кент. Тя го накара да вдигне отново глава, да изправи рамене, да погледне пак живота право в лицето. Тя го вдъхновяваше, даваше му смелост и ставаше все по-близка и по-скъпа. Ранната есен го застигна в областта Фон дю Лак, двеста мили източно от форт Чипиуиън. Тази зима той се сдружи с един французин и до февруари двамата ловуваха по края на долните разклонения на тундрите.

Кент си състави много високо мнение за Пикар, своя другар. Но не разкриваше пред него тайната си, нито все повече засилващото се в него ново желание.

А, колкото повече се проточваше зимата, толкова по-дълбок и неотстъпен ставаше този копнеж. Не го напускаше нито денем, нито нощем. Сънуваше го, когато спеше, и вечно мислеше за него, когато беше буден. Искаше да си отиде у дома. А когато мислеше за дома, това не беше пристанище Атабаска, нито страната на юг. За него „дома“ сега можеше да бъде само едно място в света. Мястото, където бе живяла Марет. Някъде, скрита далече в планините на северозапад, лежеше тази тайнствена Долина на мълчаливите, за която бяха тръгнали, когато девойката беше жива физически. А, духът и искаше сега той да отиде там. Сякаш някакъв глас го молеше, настояваше да отиде там, да остане да живее завинаги, където беше живяла тя. Кент започна да съставя планове и в тези планове намери нова радост и нов живот. Щеше да намери нейната родина: нейните близки, долината, която е трябвало да стане техен рай.

И така, късно през февруари, със своя дял от зимния улов в раницата, той се сбогува с Пикар и пак се запъти към реката.

Глава XXIV

Кент не беше забравил, че е във от закона, но не се боеше. Сега, като имаше нещо ново и вълнуващо, за което да се бори, усети отново това, което наричаше „сладостта на играта“. Той се приближи към Чипиуиън предпазливо, макар да беше сигурен, че дори старите му приятели от пристанище Атабаска не биха го познали. Брадата му беше дълга четири-пет пръста, косата чорлава и неподстригана.

Пикар му бе ушил през зимата куртка от кожата на млад карибу е ресни по края като индианските. Кент избра удобно време и се озова в Чипиуиън тъкмо преди мръкване.

Когато влезе с кожата си в склада на Компанията на Хъдсъновия залив, там горяха газени лампи. Дюкянът беше празен, ако не се вземеше предвид помощникът на агента и Кент разменя кожата си в течение на цял час. Купи си ново снаряжение, пушка винчестер и толкова продукти, колкото можеше да носи.

Не забрави и бръснач и чифт ножици, а когато свърши, остана му в брой стойността на две сребърни лисици. Той напусна Чипиуиън същата вечер и при светлината на зимната луна спря на стан пет-шест мили по на север, към пристанище Смит.

Сега беше на Робската река и седмици наред пътуваше бавно, но неотклонно на север със снегоходки. Избягна форт Смит и пристанище Смит и свърна на запад, преди да стигне форт Резолюшън. Беше април, когато достигна поста на Хей ривър, където тази река се влива в Голямото робско езеро. До ледохода Кент работи на Хей ривър. Когато вече нямаше опасност, потегли с кану надолу по Макензи. Към края на юни пое нагоре по Лайърд към Южна Нахани.

„Трябва да минеш точно между изворите на Северна и Южна Нахани – беше му казала Марет. Там ще намериш Серния край, а отвъд Серния край е Долината на мълчаливите.“

Най-после той стигна границите на този край. Спря на стан е вонята, изпълнила ноздрите му. Луната се вдигна и Кент видя този необитаем свят като през облаци жълт дим. Щом се зазори, потегли нататък.

Плаваше сред обширни ниски мочури, от които се издигаха серни изпарения. Миля след миля навлизаше той все по-дълбоко в тях и те се превръщаха все повече в мъртва земя, затънтен ад. Имаше къгтинови храсти, по които не растяха къпини. Имаше гори и блата, но без живо

същество, което да живее в тях.

Това беше край с води, в които нямаше риба, с въздух, в който нямаше птици, с растения без цветове – вонящ, смърдящ край, безмълвен с безмълвието на смъртта. Кент започна да пожълтява. Дрехите му, лодката, ръцете, лицето – всичко пожълтя. Не можеше да се отърве от гадния вкус на сяра в устата. Въпреки всичко продължаваше напред, право на запад по компаса, който Гауън му беше дал на Хей ривър. Дори и този компас пожълтя в джоба му. Беше невъзможно да яде. Този ден само два пъти пи от манерката си с вода.

А, Марет беше минавала по този път! Кент непрекъснато си повтаряше това. Този беше тайният път за влизане и излизане от скрития им свят, област, прокълнатата от дяволите, страна, забранена и за индианеца и за белия. Трудно му беше да повярва, че тя е минавала по този път, че е поемала въздуха, който пълнеше неговите бели дробове, от който му се догади десетина пъти до повръщане. Гребеше отчаяно. Не усещаше нито умората, нито горещината от топлата вода наоколо му.

Настъпи нощ, луната изгря и освети с блед блясък погълналия го мъртъв свят. Кент легна на дъното на своето кану, покри се презглава с дрехата от еленова кожа и се помъчи да заспи. Но, сънят не идваше. Преди да се зазори, той продължи напред, като поглеждаше компаса на светлината на кибритата. Целия ден не направи опит да приеме храна. Но, с настъпването на втората нощ въздухът му се видя по-лек за дишане. Продължи на лунна светлина, която беше по-ясна сега. И най-после, когато бе спрял за миг да си почине, чу далече напред вълчи вой.

От радост се развика. Западен ветрец му донесе въздух, който той пое, както изпаднал в пустиня човек пие вода. Не погледна повече компаса си, а загреба право срещу полъха на свежия въздух. Подир един час забеляза, че гребе пак в бавна течение и когато опита водата, тя имаше само лек привкус на сяра. Към полунощ водата беше вече хладна и чиста. Кент слезе на песъчлив и чакълест бряг, съблече се съвършено гол и си тегли такова търкание, каквото не помнеше през живота си. Досега носеше старите ловджийски риза и панталон, но след банята облече новите дрехи, които пазеше чисти в раницата. След това стъкна огън и се нахрани за първи път от два дена.

На другата сутрин се покатери на висок смърч и огледа местността наоколо. Към запад се простираше широка низина, заградена на петнадесетина-двадесет мили от него с предпланини. Отвъд се издигаха покритите със сняг върхове на Скалистите планини. Той се обръсна, подстрига си косата и продължи пътя си. Тази нощ спря на стан чак

когато не можеше вече да мине със своето кану по-нататък. Потокът се беше стеснил и превърнал в ручей и когато Кент спря, видя, че е вече между първите зелени склонове на хълмовете. На съмване скри малкото кану на закътано място и тръгна пеша с раницата.

Една седмица вървя бавно и предпазливо напред. Беше навлязъл в прекрасен край, но въпреки това не намираше признаци на човешки живот. Предпланините преминаха в планини и той сметна, че това е веригата Камбъл. Знаеше също, че е следвал логичния път от Серния край. Въпреки всичко едва на осмия ден се натъкна на нещо, което му потвърди, че някое друго живо същество е минавало някога оттук. Тава, което намери, бяха овъглени останки от стар огън. Огън на бял човек. Позна го по размерите. Бил е огън, накладен за цяла нощ, от сурови дървета, отсечени с брадва.

На десетия ден стигна западните склонове на първата верига и пред погледа му се разкри една от най-прекрасните долини, които очите му бяха някога виждали. Беше повече от долина. Беше широка равнина. На петдесет мили на отсрещната и страна, се издигаха в исполинско величие най-високите от всички Юконски планини.

И сега, макар и да виждаше пред себе си рай, сърцето му започна да се свива. Струваше му се невероятно в такъв безпределен край да намери местенцето, което търсеше. Единствената му надежда беше да намери бли хора или индианци – някого, който би могъл да го упъти.

Той прекоси бавно петдесетмилевата равнина, богата със зелена растителност, осяяна с цветя, рай за дивеча. Малко ловци са стигали толкова далече сред Юконските планини, каза си Кент. И никой не е идвал откъм Серния край. Това бе нов, неоткрит свят. На неговата карта, той представляваше бяло петно. И нямаше никакъв признак за хора. Пред него Юконските планини се издигаха в непроницаема стена – връх подир връх, покрити със сняг, извисили се над облаците като великански часови. Той знаеше какво лежи отвъд. Големите реки на западния склон, градът Досън с неговата цивилизация. Но, всичко това беше от другата страна на планините. От тази страна цареше само безграничната и ненакърнена тишина на един рай, върху който човекът още не беше сложил ръка.

Колкото повече Кент навлизаше в тази долина, толкова повече го обземаше странно ободряващо спокойствие. Обаче наред с това нарастваше и убеждението, че няма да намери онова, което е тръгнал да търси. Не си правеше труд да анализира това убеждение. То стана част от него, също както обзелото го душевно спокойствие. Единствената му надежда

за успех беше, че по-близо до планините може да намери бели хора или индианци.

Той вече не използваше компаса, а се водеше по група от три гигантски върха. Един от тях беше по-висок от другите. Както пътуваше, очите на Кент непрекъснато се връщаха към него. Той го омайваше, налагаше се на съзнанието му като часови, от милион години пазещ долината.

Кент започна да го нарича на ум Пазача. Всеки час като че ли го довеждаше по-близо в кръга на зрението. Край огъня на първия си стан в долината Кент видя месеца да залязва зад него. Един вътрешен немлъкващ глас все му нашепваше, че тази планина, най-голямата от всички, е била пазителка на Марет. Десет хиляди пъти трябва да я е поглеждала тя, както я поглеждаше този ден той, ако домът ѝ беше някъде от тази страна на Камбълската верига. В ясни дни Марет е могла да вижда Пазача от сто мили разстояние.

На втория ден планината продължи да расте пред Кент. Надвечер започна да придобива нов характер. Върхът и имаше формата на внушителен замък, който се променяше с приближаването на пътника. Двата по-малки върха също придобиваха определени очертания. Преди вечерната омара да замъгли погледа му, Кент се убеди, че това, което е видял, не е било капризна приумица на въображението. Пазачът бе добил формата на огромна човешка глава, обърната на юг. Неспokoйна възбуда обзе Кент и той продължи да върви дълго след здрачаване. Още в зори пак беше на път. На запад небето се изясни и изведнъж той спря и от него се изтръгна вик.

Главата на Пазача се издигаше пред него, сякаш издялана от ръце на исполин. Двата по-малки върха бяха разбулили своята тайна. Изненадващо и странно те бяха добили формата на човешки глави. Едната гледаше на север. Другата беше обърната към долината. И Кент с разтуптяно сърце извика:

– Мълчаливите!

Сам той не се чу, но мисълта прозвуча буйно в него. Тя го заля като наводнение, като неочаквано и вълнуващо откровение, подкрепено от зрителните възприятия: „Долината на мълчаливите!“ Той повтаряше думите, вперил очи в трите колосални глави в небето. Някъде до тях, под тях, от едната или другата страна беше скритата долина на Марет!

Запъти се натам. Изгаряше го странна радост. В нея от време на време скръбта му заглъхваше и в тези моменти му се струваше, че Марет непременно ще е в долината, да го посрещне, когато той дойде. Но,

всеки път пред него оживяваше трагедията от Улея на смъртта, а с нея му идваше и мисълта, че трите исполински глави стояха на пост и винаги щяха да стоят на пост за загубената любима, която нямаше никога да се върне. Когато слънцето залезе този ден, лицето, наведено към долината, сякаш оживя, огряно от огъня на парещ въпрос, отправен към самия Кент:

– Къде е тя? – питаше върхът. – Къде е тя? Къде е тя?

Тази нощ Кент не заспа.

На другия ден пред него израсна ниска, начупена верига – първата от по-далечните планини. Той се заизкачва упорито и по пладне стигна билото. И разбра, че най-сетне гледа към Долината на мълчаливите. Не беше широка като другата. В отгътшия край се издигаше огромната планина, обърната към зелените поляни в подножието ѝ. На юг погледът на Кент стигаше надалече и в ярката слънчева светлина той виждаше блещукането на ручей и езерца и плътните отблясъци на гъстасти от кедр, смърч и балсамово дърво, разпръснати като големи килими от лъскаво кадифе сред разцъфтялата зеленина на долината. На север, тричетири мили по-нататък, хребетът, на който се беше изкачил, правеше остър завой към изток и тази част на долината, отвъд завоя оставаше скрита за погледа му. След като си почина, Кент свърна в тази посока. Беше четири часът, когато стигна до извивката на долината и можа да надзърне в скритата ѝ част.

Това, което видя в първия миг, бе огромна котловина, издълбана в околните планини – котловина, две мили от единия бряг до другия, до края на самата долина. Дотрябваша му още няколко мига, за да съсредоточи зрението си така, че да може да различи по-дребните и по-незабележими неща половин миля под него, но преди да успее да го направи, до слуха му достигна звук, който накара да затрепти и сетният нерв в тялото му. Това беше идващ надалече отдолу глух кучешки лай.

Топлата, златиста омара, която предхожда залез слънце в планините, се надигаше между него и долината, но през нея след кратко вглеждане той се увери в несъмненото съществуване на човешки жилища точно в краката му. Имаше едно езерце, от което изтичаше бляскащ ручей, а близо до езерцето и горе-долу на също такова разстояние до подножието на планината, където той стоеше, имаше няколко сгради и ограда, които изглеждаха като играчки. Не се виждаха никакви животни, нито някакво движение.

Без да търси пътека, Кент заслиза надолу. И пак не си зададе никакъв въпрос. Завладя го всецяло чувство на сигурност. Това място не

можеше да бъде друго освен Долината на мълчаливите.

А, долу под него, залян и полускрит от въображаемата слънчева мъгла, беше домът на Марет. Сега му се струваше, че този дом е негов, че той е част от този дом, че с отиването си там ще намери последното си убежище, своя собствен дом. И някак странно му се натрапи мисълта, че там го чака радушен прием. Забърза така, че започна да се задъхва и се видя принуден да спре да си почине. И най-после се видя на място, където едва можеше да си мести краката и много пъти трябваше, ще не ще, да се катери отново нагоре и да заобикаля предателски стръмнини и седловини, завършващи изневиделица с отвесни пропасти. Мъглата се сгъсти в долината. Слънцето залезе зад западните върхове и скоро след това здрачът премина в мрак. Беше седем часът, когато стигна до началото на равнината, най-малко една миля пред извивката, която закриваше котловината. Беше капнал. Ръцете му бяха изранени и кървяха. Щом тръгна, съвсем потъна в тъмнината.

Когато обиколи извивката, Кент не се и опита да съдържи радостния вик, който се изтръгна от устата му. Пред него имаше светлинки. Няколко от тях бяха разпръснати, но най-близо до себе си видя цяла купчинка, като сияние, идващо от редица осветени прозорци. Колкото повече приближаваше, толкова повече ускоряваше крачките си и най-после изпита желание да се затича. И тогава нещо го спря и му се стори, че сърцето му се е качило в гърлото и го задавя така, че не може да си поеме дъх.

Това, което чу, бе мъжки глас, викащ в мрачевината едно име:

– Марет ... Марет ... Марет ...

Кент понечи да извика, но се задави и само захълца. Усети, че трепери. Протегна ръце и някакво безумие се разгоря като пожар в ума му.

Гласът отново завика:

– Марет ... Марет ... Марет...

Ехото в котловината позтаряше името. То отекваше в гънките на планините. Въздухът трепереше от него, нашепваше го, предаваше го натагък ... и изведнъж безумието в Кент доби глас и той закрещя:

– Марет ... Марет ...

Той продължи да тича. Колената му се подгъваха. Завика името отново и другият глас замлъкна. Нещо изникна отпред, между него и светещите прозорци. Някакви хора – двама души – вървяха насреща му нерешително, колебливо. Кент залиташе, но извика името още веднъж. Този път чу в отговор вик на жена и единият от двамата се спусна към него с бързината на светкавица.

На три крачки един от друг те се спряха и в тази мрачевина, която настъпва след здрача, се загледаха с пламнали очи, и двамата за няколко мига смаяни от това велико и милостиво чудо.

Мъртвата беше възкръснала. Със страшно усилие Кент протегна ръце и Марет залитна към него. Когато стигна при тях, другият човек ги завари паднали на колене на земята, прегърнати като малки деца. А, когато Кент вдигна очи, видя, че пред него стои Санди Мактригър, човекът, чийто живот беше спасил в пристанище Атабаска.

Глава XXV

Колко време се мина, докато му се проясни умът, Кент не би могъл да каже. Може да е била минута, а може би и час. Всички жизнени сили в него бяха съсредоточени за осъзнаването само на едно нещо – че мъртвата е възкръснала, че това е Марет Радисон в кръв и плът. Че е притиснал в прегръдките си нейната жива, топла снага. Като мимолетно мярнал се образ на екрана видя близо до себе лицето на Мактригър, а след това главата му пак се наведе и дори ако цялата долина бе заехтяла от топовен тътнеж, той щеше да чува само един звук – ридяещ глас, който неспирно повтаряше: „Джимс ... Джимс ... Джимс“

Мактригър беше единственият, който в звездната светлина гледаше с ясен поглед чудото, което ставаше пред очите му. След малко Кент осъзна, че Мактригър говори, че е сложил ръка на рамото му, че гласът му е и радостен, и настойчив. Той се изправи, все още прегърнал Марет и с нейните ръце, обвили шията му.

Тя хълцаше и не можеше да си поеме дъх. Кент също не можеше да проговори. Измина с препъване разстоянието, което ги делеше от светлините, с Мактригър от другата страна на Марет. Мактригър отвори вратата и те се озоваха в блясъка на светлина от лампа. Стаята, в която влязоха, беше голяма и някак странно наредена.

А, когато прекрачиха прага, ръцете на Марет се отпуснаха, Кент отстъпи назад така, че да могат да се видят на светло и в този миг дойде чудесният преход от сътресение и невяра към ликуваща сигурност.

Сега умът на Кент бе пак тъй бистър, както в деня, когато беше се изправил пред смъртта в края на Улея. И остро като нажежен шип го жегна страх, когато очите му срещнаха погледа на девойката. Тя бе ужасно, променена. Лицето ѝ бе така бледо, че го уплаши. И беше слабо. Очите ѝ бяха големи, тихи теменужени вировете, почти черни в светлината на лампата, а косата, вдигната и навита на главата, както я беше видял в онзи първи ден при Кардиган, подсилваше предателския цвят на бузите. Едната ѝ ръка трепереше, притисната до гърлото и беше толкова слаба, че му стана страшно. За малко – само няколко секунди – тя го гледа, сякаш обладана от подсъзнателен страх, че той не е Джим Кент, а след това бавно разпери ръце и ги протегна към него. Не се усмихна, не заплака, не извика името му сега, но обви с ръце врата му, когато я притисна до себе си, и захлупи лице на гърдите му. Кент погледна

Мактригър. Някаква жена стоеше до него – тъмнокоса и тъмноока, сложила ръка върху рамото му. Кент ги загледа и разбра. Жената се доближи.

– По-добре ще е да я отведа сега, мосю – рече тя. Малкъм ще ви разкаже.

А, малко по-късно ще можете да я видите пак.

Гласът беше нисък и мек. При звука му Марет вдигна глава, ръцете ѝ се протегнаха към бузите на Кент както преди и тя пошепна:

– Целуни ме, Джимс ... мой Джимс ... целуни ме ...

Глава XXVI

След малко, стиснали ръка в светлината на лампата, Кент и Мактригър останаха сами в голямата стая. В тяхното ръкостискане се чувствуваше вълнуващата топлина на силни мъже, свързани завинаги като братя. Всеки от двамата беше рискувал да умре заради другия. И въпреки всичко тази мисъл, която никога не напускаше подсъзнанието им, намираще израз само в здравата хватка на пръстите и разбирането, стаило се дълбоко в очите.

В очите на Кент можеше да се прочете големият въпрос за Марет. Мактригър разбра страховете му, бавно се усмихна с радостна и все пак загрижена усмивка и погледна към вратата, през която бяха излезли Марет и по-възрастната жена.

– Слава богу, вие дойдохте навреме?! – каза той, все още без да пусне ръката на Кент. Тя мислеше, че сте умрели. И аз зная, Кент, че това я съсипваше. Трябваше да я пазим нощем. Понякога тръгваше да броди из долината. Казваше, че търсела вас. Така беше и тая вечер.

Кент преглътна:

– Сега разбирам. Нейната жива душа ме е зовяла тука. Аз ...

Той свали раницата със скъпоценното ѝ съдържание от раменете си, докато слушаше Мактригър. Двамата седнаха. Това, което Мактригър разказваше, му се струваше съвсем незначително пред факта, че Марет е някъде зад тази врата, жива, че той ще я види пак много скоро. Не му беше ясно защо Мактригър трябва да му обяснява, че по-възрастната жена е неговата съпруга. Дори и това, че по една изключителна случайност Марет била изхвърлена върху едно дърво, заклешило се между два камъка сред Улея на смъртта, и че това дърво се освободило и я отнесло до отсрещния бряг на реката много мили по-надолу, беше съвсем несъществено пред мисълта, че сега ги дели само една врата. Но, той слушаше. Чу Мактригър да му разказва как Марет го търсела през онези дни, когато е лежал в безсъзнание в колибата на Андре Боало, как решила, че е умрял и как през същите дни бригадата на Лазел пристигнала по реката и тя продължила на север с нея. Сетне щеше да се чуди на тези неща, но сега слушаше, а очите му гледаха към вратата. И после Мактригър каза нещо, което го сепна. Беше като изстрел, пронизал мозъка му. Мактригър говореше тихо за О'Конър. Той рече:

– Но, вие вероятно сте минали през форт Симпсън, Кент, и О'Конър

ви е разправил всичко това. Именно той доведе Марет у дома през Серния край.

– О'Конър!

Кент скочи. В същия миг Мактригър прочете истината по изражението му.

– Боже господи, нима искате да ми кажете, че не знаете, Кент? рече той с напрегнат шепот и се изправи пред Кент. Не сте ли видели О'Конър? Не сте ли влизали във връзка с полицията никъде през изтеглата година? Не знаете ли?

– Нищо не зная – промълви Кент.

За миг Мактригър се втренчи в него с изумление.

– Аз се криех – продължи Кент. Цялото това време съм гледал да бъда по-далече от полицията.

Мактригър дълбоко пое дъх. Ръцете му пак стиснаха ръцете на Кент и в гласа му прозвуча невяра, изпълнена с безкрайно учудване:

– И вие дойдохте при нея, в стария й дом, убеден в това, че Марет е убила Кедсти! Трудно е да го повярва човек. И все пак ... Лицето му изведнъж потъмня от скръб почти до болка и като проследи очите му, Кент видя, че той гледа голямата каменна камина в дъното на стаята. О'Конър беше този, който разкри цялата работа миналата зима, продължи той с усилие. Трябва да ви го разкажа, преди да я видите пак. Трябва да разберете всичко. Няма да е хубаво, ако се наложи да ви го каже тя. Вижте ...

Кент го последва до камината. От поличката и Мактригър взе един портрет и му го подаде. Беше любителска снимка, фотография на гологлав мъж, застанал на открито, огрян от слънце.

От Кент се изтръгна полугласно възклицание. Беше едрата призрачна фигура на мъжа, когото видя през нощта в блясъка на мълниите през прозореца на скривалището си в къщата на Кедсти.

– Моят брат – каза Мактригър със сподавен глас Аз го обичах. Четирийсет години бяхме неразделни. И Марет принадлежеше еднакво на двама ни. Той ... уби ... Джон Баркли. А, после, след мигновено усилие да говори спокойно, добави: – Той ... моят брат ... уби и инспектор Кедсти.

За няколко минути настъпи мъртва тишина. Мактригър гледаше камината, а не Кент. Сетне каза:

– Той уби двамата, но това не беше убийство, Кент. Не би могло да го наречем така. То беше Правосъдие, своеволно правосъдие, без да се обърне към властите. Ако не беше Марет, нямаше да ви го разправя ...

поне ужасната част от историята. Не обичам да си го спомням. Това се случи преди много години. Аз не бях женен тогава, но брат ми, десет години по-голям от мен, имаше жена. Струва ми се, че Марет ви обича така, както Мари обичаше Доналд. А, любовта на Доналд беше още по-голяма. Тя беше обожание. Бяхме дошли в новата планинска област още преди големите находки на злато в Досън и Бонанза. Беше див край, суров край и жените там – много малко. Но, Мари дойде с Доналд. Беше красива, с коса и очи като на Марет. Това бе коренът на злото. Няма да ви разправам подробностите. Те бяха ужасни. То стана, когато Доналд и аз бяхме излезли на лов. Трима мъже ... бели мъже ... помнете това, Кент. Бели мъже, дошли от север и спрели в нашата хижа. Това, което намерихме там, когато се завърнахме, ни влуди. Мари умря в прегръдките на Доналд. Ние я оставихме и тръгнахме да гоним белокожите скотове, които я бяха погубили. Спаси ги само вилицата, Кент. Дирята им беше прясна, когато се разрази бурята. Ако бяхме имали още един-два часа и аз щях да убия. От този ден Доналд и аз станахме ловци на хора. Ние проследихме тримата изроди, откъдето бяха дошли, и открихме кои са били. Две години след това Доналд намери единия от тях на Юкон и преди да го убие, го накара да потвърди имената на другите двама. Трябваше дълго да търсим сетне, Кент. Това отне трийсет години. Доналд остаря по-скоро от мен и след време разбрах, че се е побъркал на известна тема. Изчезваше за месеци наред и все търсеше другите двама. Минаха се десет години и тогава един ден в най-лютите студове ние се натъкнахме на хижа, поразена от мор – едра шарка. Беше домът на Пиер Радисон и жена му Андреа.

И двамата бяха мъртви. Но, имаше малко дете, още живо, почти пеленаче. Ние го взехме, Доналд и аз. Това дете беше ... Марет.

Мактригър говореше почти еднозвучно. Не откъсваше поглед от пепелта в огнището. Но сега изведнъж погледна Кент.

– Ние я боготворяхме от самото начало – продължи той с малко дрезгав глас. Аз вярвах, че любовта към нея ще спаси Доналд. И тя го спаси в известно отношение. Но, не го излекува от лудостта му, от жаждата му за мъст. Преместихме се по на изток. Намерихме тая чудна долина, непокътната от други хора. Построихме си къща и аз се надявах още повече, че прелестите на този нов свят, открит от нас, ще помогнат на Доналд да забрави. Ожених се и жена ми обикна Марет. Имахме дете, после още едно, но и двете умряха. Ние обикнахме Марет още повече след това. Ан, жена ми, е дъщеря на мисионер и можа да даде на Марет известно образование. Ще откриете, че тая къща е пълна с какво ли

не сериозно и забавно четиво и ноти. Но, настъпи ден, когато решихме, че трябва да изпратим Марет в Монреал. Това много я наскърби. А, после ... дълго след това ... Мактригър позамълча и погледна Kent право в очите. А после един ден Доналд дойде от Досън, ужасен в своята лудост и ни каза, че намерил онези хора. Единият бил Джон Баркли, богатият търговец на дървен материал, а другият бил Кедсти, полицейският инспектор в пристанище Атабаска.

Kent не се и опитваше да заговори. Изумлението му от разказа на Мактригър не можеше да се изрази с думи. Тази нощ му поднасяше все нови и нови изненади. Откритието, че Марет е жива, не е умряла, а сега откритието, че той, Джим Kent, не е вече гонен и че този, който е издирил истината, е старият му другар О'Конър. С пресъхнали устни той само кимна, за да подкани Мактригър да продължи.

– Аз знаех какво ще се случи, ако Доналд тръгне да търси Джон Баркли и Кедсти – заговори пак Мактригър. А, да го задържи човек, не беше възможно. Той бе невменяем, напълно невменяем. За мен оставаше само едно нещо. Аз тръгнах отгук пръв, с намерение да предупредя двата звяра, които бяха убили жената на Доналд. Знаех, че пред доказателствата, които ние имахме в ръцете си, за тях оставаше само едно спасение – бягство. Нямах значение колко са богати и влиятелни, нашите доказателства бяха необорими и през многото изминали години не бяхме загубили дирите на свидетелите си. Помъчих се да обясня на Доналд, че можем да ги натикаме в затвора, но в бедния му болен ум имаше само една мисъл. Да ги убие! Аз бях по-млад и стигнах на юг преди него. Но, тогава направих съдбоносна грешка. Мислех си, че съм го изпреварил достатъчно, за да мога да отида до железопътната линия и да се върна, преди да е дошъл. Виждате ли, аз смятах, че обичта му към Марет ще го заведе първо в Мондеал и реших да разкажа всичко на нея, та да разбере колко е необходимо да го задържи, ако дойде там. Написах й всичко това и я помолих да остане в Монреал. Какво направи тя, вие знаете. Тръгна на север, щом получи писмото ми.

Рамената на Мактригър се свиха още повече.

– Е, вие знаете какво стана, Kent. В края на краищата Доналд ме изпревари. Аз дойдох един ден след като е бил убит Баркли. Приех като благоволение на съдбата това, че в деня преди убийството бях ударил яребица за вечеря и понеже птицата е била само ранена, когато съм я вдигнал, по ръкавите на дрехата ми имаше кръв. Бях задържан. Кедсти, всички бяха сигурни, че са заловили истинския убиец. А аз мълчах, ако не се смята това, че не се признавах за виновен. Не можех да кажа

мещо, което би насочило полицията по следите на Доналд. След това събитията се развиха бързо. Вие, приятелю, направихте лъжливото си самопризнание, за да спасите човека, който ви направи незначителна услуга много години преди това. Почти едновременно беше дошла и Марет. Тя пристигнала тихо, нощем, и отишла право при Кедсти. Каза му всичко, каза му, че тия показания са в ръцете на други хора и ще бъдат използвани, ако ѝ се случи нещо на нея. Той бил напълно в ръцете ѝ. С цената на своето мълчание тя поискала да освободи мен и в този бедствен за него час вашето признание помогна на Кедсти. Той е знаел, че вие лъжете. Знаел е, че Баркли е бил убит от Доналд. И въпреки това е бил готов да пожертвува вас, за да спаси себе си. А, Марет остана в къщата му да чака и възпре Доналд, докато аз го търсех по пътищата. Ето защо тя живя тайно в къщата на Кедсти. Тя знаеше, че Доналд ще дойде рано или късно, ако не го намеря и не го отведа аз. И тя кроеше как да освободи вас. Тя ви е обикнала, Кент ... още от първия час, когато е дошла при вас в болницата. И се е мъчила да изтръгне свободата ви като добавъчна цена срещу мълчанието ѝ. Но, Кедсти заприличал на хванат в клопка тигър. Ако бе ви освободил, щеше да види целия си свят да се сгромолява под краката му. Струва ми се, че и той малко се е бил побъркал. Казал на Марет, че нямало да ви освободи, че предпочитал да отиде на бесилката. Тогава, Кент, дошла нощта на освобождаването ви, а малко след това Доналд се озовал пред къщата на Кедсти. Именно него сте видели тогава във вихъра.

Той влязъл и убил Кедсти. Нещо накарало Марет да слезе долу в стаята тая нощ.

Тя намерила Кедсти на стола му мъртъв. Доналд го нямало. Тъкмо тогава сте я заварили там вие. Кент, тя ви е обичала и никога не ще разбере каква мъка е било за нея да ви остави да повярвате, че е убила Кедсти. Тя ми разказа всичко. Страхът ѝ заради Доналд и желанието да го опази от всяко възможно подозрение я принудили да не се довери дори на вас. След време, уверила се, че Доналд не е заплашен от никаква опасност, тя щеше да ви разкаже всичко. Но, ето че течението ви раздели в Улея на смъртта.

Мактригър замълча и Кент виждаше как той се мъчи да сподели мъката си, която беше като прясна рана от нож в сърцето му.

– И О'Конър откри всичко това? Мактригър кимна:

– Да. Той не изпълнил заповедта на Кедсти да отиде във форт Симпсън и на връщане към пристанище Атабаска намерил брат ми. Чудно е как се стичат обстоятелствата. Такава е била вероятно волята божия.

Доналд бил на умирање.

И преди да умре, за малко дошъл напълно на себе си. От него, преди да издъхне, О'Конър научил всичко. Сега всички знаат тая история. Необяснимо е, че не сте я чули и вие ...

Разговорът им бе прекъснат от отваряњето на една врата. Ан Мактригър стоеше и ги гледаше от прага, кдето преди известно време беше изчезнала с Марет.

На лицето ѝ имаше радостна усмивка. В нейните тъмни очи светеше ново щастие. Първо те се спряха върху лицето на Мактригър, сетне върху лицето на Кент.

– Марет е много по-добре – заговори тя с мекия си глас. Искате да ви види, мојо Кент. Ще дојдете ли?

Като насън Кент се запъти към нея. Взе и раницата си, понеже скъпоценното ѝ съдържание бе станало за него част от собствената му крв и плът. Жената го поведе и Кент я последва. Мактригър не се помръдна от камината. След малко Ан Мактригър се върна в стаята. Хубавите ѝ очи горяха. Тя леко се усмихваше и като го прегърна през рамената, пошепна:

– Погледнах ноцта през прозореца, Малкџм. Струва ми се, че звездите отдавна не са били толкова едри и ярки. А, Пазача изглежда като някакъв жив бог в небото. Хайде, ела!

Тя го хвана за ръка и Малкџм излезе с нея. Над главите им гореше великолепието на звездите. В долината лъхаше ветрец, напоен със свежестта на планинските върхове, сладък от дъха на ливадите и цветјата. А, кога то жената посочи звездното сияние, Мактригър вдигна поглед към Пазача и за миг му се стори, че вижда, каквото бе видјала тя – нешто, което беше живот, а не смърт, някакъв блясък на разбирање и тържество на мощното каменно лице над дантелената ивица облаци. Дълго вървяха те и дълбоко в душата на жената един глас се обаждаше неспирно, че Пазача знае и че тя вижда горе там жива радост, защото пред този неподвижен и безгласен бог на планините беше плакала и се смяла и пляла и се молила дори, а с нея същото бе правила и Марет, докато най-послед туптенето на техните срца бе вдъхнало душа на една каменна фигура. А, там, в хубавото шато, което Малкџм Мактригър и брат му Доналд бяха построили от цели трупи, в една стая, прозорците на која гледаха към самия Пазач, Марет разбулваше пред Джим Кент сетната тайна. То ва също бе час на нейното тържество. Устните ѝ бяха червени и топли от огњя, запален в тях от обичта на Кент.

Лицето ѝ имаше цвета на дивите рози, които той бе тпкнал целия

ден в краката си. Защото в този час светът се беше разкрил пред нея и проснал в нейните крака. Свещеното съдържание ма раницата лежеше в скута ѝ, както седеше облегнатата назад в голямото кресло с одеяло и възглавница – нейно гнезденце през многото дни на боледуването. Но, тя не беше вече болна. Соковете на живота прииждаха в тялото ѝ отново и в същото време, когато Малкъм Мактригър и жена му бяха навън, Кент наблюдаваше чудото на тази промяна. Сега Марет му подаде малък пакет и докато Кент го отваряше, девойката вдигна ръце и разпусна косата си така, че тя падна и я обкръжи с бляскавото си великолепие.

Когато Кент отви и сетното късче копринена хартия, в ръцете му остана дълга плитка коса.

– Виж, Джимс, доста е порасла, откакто я отрязах тогава през нощта.

Тя се наведе малко напред, към него, и раздели косата с тънките си бели пръсти така, че да може той да види пак мястото, където тя е била отрязана в нощта на смъртта на Кедсти. И след това добави:

– Можеш да я запазиш завинаги, ако искаш, Джимс, защото я отрязах от главата си, когато те оставих в стаята и когато ти ... почти повярвах, че аз съм убила Кедсти. А, то е била тази ...

Тя му подаде друг пакет и стисна устни, когато Кент го отви и в светлината на лампата заблестя още една плитка коса.

– Тая беше на татко Доналд – пошепна Марет. Това ... това беше всичко, каквото му бе останало от Мари, неговата жена. И оная нощ, когато Кедсти умря ...

– Разбирам! – пресече я Кент. Той удуши с нея Кедсти до смърт. А, когато аз я намерих около врата на Кедсти ... ти ... ти ме макара да повярвам, че е твоя за да спасиш татко Доналд!

Марет кимна:

– Да, Джимс. Ако полицията беше дошла, щеше да помисли, че виновната съм аз. Смятах да я оставя да мисли така, докато татко Доналд бъде вън от опасност.

Но, през цялото това време съм пазила тука, в пазвата си, другата плитка, която щеше да докаже, че съм невинна когато му дойде времето. А, сега, Джимс – тя му се усмихна пак и му протегна ръцете си.

– О, чувствавам се толкова силна! И ми се иска да те изведа още сега и да ти покажа моята долина, Джимс ... нашата долина ... твоя и моя ... на звездна светлина. Не утре, Джимс. Тая вечер. Сега.

След малко Пазача гледаше надолу към тях, също както беше гледал друг мъж и друга жена малко преди това. Но, звездите сега бяха по-

едри и по-ярки и белият снежен калпак, който като корона увенчаваше главата на Пазача, отразяваше мътния блясък на някаква далечна светлина, а сетне бавно и чудесно други, покрити със сняг планински върхове отразиха сиянието на изгряващата луна. Но, Пазача се извишаваше над всички тях като всемогъщ бог и когато Марет и Кент стигнаха завоя на долината, девойката го накара да седне до нея на голям плосък камък и тихо се засмя, здраво стиснала ръката му на скута си.

– Когато бях малка, винаги съм седяла и играла на тоя камък, а Пазача ей така ме е гледал – каза тя тихо. Аз го обикнах, Джимс. И винаги съм вярвала, че той денонощно гледа там на изток и чака нещо, което ще дойде при мен. Сега зная. Това нещо си бил ти, Джимс. И знаеш ли, Джимс, когато бях далече ... там, в големия град... – Пръстите й стиснаха палеца му както преди и Кент зачака.

Най-много ми се е искало да се върна у дома заради Пазача – продължи тя с леко треперещ глас. Беше ми домъчняло за него и нощем го виждах насън как чака, чака, чака и понякога дори ме вика, Джимс, виждаш ли оная бубунка на лявото му рамо, като голям еполет?

– Да, виждам я – рече Кент.

– Оттатък, по права линия оттука, на стотици мили са Досън и Юкон, големите златни находища, мъже, жени – цивилизацията. Татко Малкъм и татко Доналд са намерили една-единствена пътека, водеща оттам към тези склонове и аз съм минавала три пъти по нея до Досън. Но, Пазача е обърнал гръб на всичко това. Понякога си представям, че сам той е построил тия огромни крепостни валове, през които малцина могат да минат. Той иска да оставят тая долина на мира. И аз също. На мира ... и теб, и моите хора.

Кент я притисна в прегръдките си.

– Когато закрепнеш – прошепна той, ще минем заедно по тая скрита пътека край Пазача и ще отидем в Досън. Защото сигурно там ще намерим мисионер. Той замълча.

– Моля ти се, продължавай, Джимс.

– И ти ще станеш ... моя жена.

– Да, да, Джимс ... завинаги. Не, Джимс ... Ръцете й обвиха врата му.

– Много скоро ще е първи август.

– Да?

– А, в този месец всяка година един мъж и една жена минават през планините, за да ни дойдат на гости. Майката и бащата на майка Ан. А, бащата на майка Ан ...

– Да? ...

– Е мисионер, Джимс.

И Кент вдигна поглед в този час на своето тържество и радост и му се стори, че долови на лицето на Пазача мимолетно блеснала усмивка.

КРАЙ

© 1984 Сидер Флорин, превод от английски

James Oliver Curwood
The Valley of Silent Men, 1920

Сканиране: Darko
Редакция: mahavishnu, 2008

Публикация

Джеймс Оливър Къруд
Долината на мълчаливите. Гризли
Романи
Превел от английски: Сидер Флорин
Редактор: Огняна Иванова
Художник: Галя Георгиева
Художествен редактор: Венелин Вълканов
Технически редактор: Петър Стефанов
Коректор Снежана Бошнакова

Код 95376 43217

Американска. Второ издание. Изд. № 1039. Дадена за набор ноември 1983 г.

Подписана за печат януари 1984 г. Излязла от печат март 1984 Г.

Формат 1/15/60/90 Печатни коли 10. Издателски коли 19 Усл. изд. коли 19,09.

Цена 1,87 лв.

Издателство „Отечество“, София, 1984 г.

Печат: ДП „Георги Димитров“, клон Лозенец

James Oliver Curwood. The Valley of Silent Men
Grosset Dunlap, New York, 1920

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7156>]